

РИЧАРД ЧАЙЛД РЪКАТА НА ПРОРОКА

Превод от английски: Крум Бъчваров, 2013

chitanka.info

В лето Господне 565-о... един монах и абат на име Колумба... дойде от Ирландия... да проповядва словото Божие в земите на северните пикти... и получи от тях остров Йона, на който да основе манастир...

*„Църковна история на английския народ“,
Беда Преподобни
(673–735)*

Сред чудесата, които с Божията си дарба извърши същият този светец, обитавайки смъртното си тяло, беше предсказване на бъдещето... с божествен усет и чудотворен полет на душата си той съзираше целия свят, разкриващ се пред очите му сякаш огрян от слънчеви лъчи...

*„Житие на свети Колумба, основател на Хай (Йона)“,
свети Адамнан, IX абат на Йона (ок. 624–704)*

Защо помним миналото, а не бъдещето? Научните закони не правят разлика между минало и бъдеще.

*„Кратка история на времето“^[1],
Стивън Хокинг*

ПРОЛОГ

Епископът спря и се вторачи в грамадния силует на базиликата „Св. Петър“. На сивкавата привечерна светлина огромната катедрала приличаше на гигантска черна митра на коравосърдечен папа, обричащ го на вечни мъки в ада заради пътя, по който се готвеше да поеме.

Той попристегна филона на раменете си и забързано продължи по Виа де ла Кончилиационе. Скоро оживената улица потъна в сивкави сенки и резките повеи на вятъра го принудиха да хване с ръка шапчицата на главата си. Над залесения хребет на хълма Джаниколо, носещ името на бог Янус, се трупаха буреносни облаци. В този момент небето се разцепи. Без да обръща внимание на проливния дъжд, епископът решително продължи да крачи по булеварда, докато другите пешеходци припряно търсеха къде да се скрият, а водачите на скутери слаломираха сред спрелите в задръстванията коли и нравеха неприлични жестове.

Виа де ла Кончилиационе свършваше при площад „Папа Пий XII“, входа на Ватикана. Оттам епископът се насочи към грамадния елипсовиден заобиколен с колони площад „Сан Пистро“. В центъра му се издигаше двайсет и осем метров египетски обелиск, езически паметник, издялан от каменоделците на фараона в Хелиополис и пренесен в Рим от палача на християните Калигула.

Епископът впери очи в пронизващия дъждовното небе бял мраморен обелиск. Дали Бог притежаваше достатъчно разум, за да схване иронията?

Поклати глава и погледна осемнайсет каратовия „Патек Филип“, който украсяваше китката му. Споменът го накара да се усмихне. Беше го взел от нощното шкафче на баща си, когато заради напредналата си болест старото копеле вече не можеше да му попречи.

Макар да знаеше, че е време, епископът се поколеба. Струваше му се почти невероятно, че дневникът на една монахиня отпреди седем века е бил в състояние да отнеме младостта му и бащиния му разсъдък и да го доведе тук, пред катедралата „Св. Петър“. Ледената ярост

отново започна да се процежда във вените му — като бързо заледяваща се вода. Не, съвсем не го водеха само драсканиците на някаква си отдавна убита монахиня.

Епископът плъзна поглед по сто и четирийсетте мраморни светци, стоящи като часовои около колонадата, няколко пъти дълбоко си пое дъх, за да се успокои, и продължи по Виа Отавиано.

Щом влезе през Портата на света Ана, от казарменото помещение се появи швейцарски гвардеец и вдигна ръка.

— Ваше преосвещенство?

Епископът се усмихна и му подаде синия ватикански пропуск.

— Отвратително време, нали?

Младият войник разгледа снимката му, заобиколена от силуета на Франция, под сребристо релефно разпятие, после впери очи в посетителя.

— Френски гражданин ли сте, ваше преосвещенство?

— Oui, monsieur.

— Бихте ли ми показали паспорта си?

— Avec plaisir^[2].

— Каква е целта на посещението ви във Ватикана? — попита гвардеецът, докато проверяваше документа.

— Научно изследване. В Тайния архив, нали разбирате. Пиша книга за свети Бернар от Клерво. Аз смятам, че...

— Извинете, ваше преосвещенство, обаче архивът скоро затваря.

— Искях да подготвя всичко за работата си, за да мога направо да започна в понеделник сутрин.

— Бихте ли ми показали поканата от префекта на Архива?

— Oui, un moment, s'il vous plaît.^[3] — Епископът бръкна в коженото си куфарче и извади една папка. — Тук е поканата от префекта, както и препоръчителното писмо от кардинал Росно от Руан. Също и...

— Всичко е наред, ваше преосвещенство — прекъсна го гвардеецът. — Моля да ме извините.

Извади ръчен детектор за метал и го прокара по тялото на посетителя. Уредът изпиука и епископът се усмихна и подаде ключовете си на гвардееца. Последва още една проверка с детектора, след което гвардеецът посочи куфарчето му и помоли да го разтвори по-широко, за да провери съдържанието му: книги, бележници,

няколко папки. Прокара детектора отгоре и когато устройството изпиука, плъзна ръце по вътрешната му страна. Епископът се напрегна, докато гвардеецът опипваше месинговото разпятие, пристягащо тапицерията.

Но когато войникът го погледна, се усмихна и каза:

— Близостта на Бог до моята работа ми действа успокоително.

Гвардеецът кимна и му отдаде чест.

— Няма да ви задържам повече, ваше преосвещенство.

Епископът се ръкува с него.

— *Merçi, mon fils*. Благодаря ви, синко, че бдите над Светия отец. Жалко, че е нужна такава охрана, нали?

— Живеем в мрачно време, ваше преосвещенство. — Гвардеецът отново му отдаде чест и се върна в казарменото помещение.

Докато пресичаше двора Белведере, епископът видя статуята на Иполит, папа от III век, обвинен в светотатство и пратен на заточение. Ухили се и поклати глава, после се изкачи по стълбището, отвори тежката дъбова врата с бронзов обков и влезе във Ватиканската библиотека.

Меките подметки на обувките му се плъзгаха по мраморния под почти безшумно. Лампите на тавана светеха по-слабо заради късния час и това, както и решетките на прозорците, придаваше на Тайния архив атмосфера на затвор.

Епископът пропъди спомена, стигна до тясно вито стълбище и се изкачи в потъналата в сумрак най-стара част на Архива — Кулата на ветровете.

Построена през първото десетилетие на XVI век като обсерватория, пустата кула приличаше повече на храм. Край тежките дъбови маси висяха картини с библейски сюжети, изобразяващи изменчивостта на времето: вятърът, който едва не преобърнал кораба на Петър, корабокрушението на свети Павел на Малта, появяващото се от бурния вятър колело на Йезекиил. В дъното имаше редица масивни шкафове от топола, носещи герба на Камило Боргезе, папа Павел V, живял през XVII век. Епископът знаеше, че в тях се съхранява съвсем малка част от *Fondo Miscellanea*^[4], който на свой ред представляваше само пращинка от милионите ръкописи в огромната *Bibliotheca Apostolica Vaticana*^[5].

Ватиканът от близо две хилядолетия поглъщаше късчета от западната култура. В тези планини от мухлясали тонове се криеха всевъзможни документи — от брака на Хенри VIII с Катерина Арагонска до поръчка на дървен материал от XVIII век.

Епископът си сложи хирургически ръкавици, измъкна наслуки една от грамадните книги и я прелисти. Неговото необикновено образование му позволи бързо да се ориентира в хронологическия миш-маш от латински съчинения, описващи опасността от идеите на Мартин Лутер, резултатите от няколко процеса на Инквизицията и дори един трактат от самия папа Инокентий III от началото на XIII век за отвратителната катарска ерес.

Докато преглеждаше древния документ, си представи беззъбата гримаса на умиращия си баща.

— Звярът Инокентий наричал предците ми „васали на дявола“ — промълви епископът. — А той какъв е, ако не първосвещеник на църква от вълци?!

Затвори тома, върна го на мястото му и продължи търсенето си. Накрая пръстите му спряха върху тежка книга, носеща релефните римски цифри III. Сребърната ѝ закопчалка беше почерняла от времето. Със затаен дъх той свали тома от лавицата и бавно го разтвори.

Вътре грубо бяха съшити множество отделни свезки пергаментови страници. Той ги прелисти една по една и накрая спря на осмата, завързана със съсухрен кожен ремък, скъсан и отново завързан преди много години.

Проста мастилена рисунка на катарски мъченик, завързан на стълб и обгърнат от пламъци, украсяваше пожълтения пергамент. Въпреки че черното мастило беше посивяло от изтеклите столетия, епископът успя да прочете думите под изображението, написани на окситански — древния език на Лангедок в Южна Франция: *Cremau Moir Conéisser Dieu*. „Да изгориш, да умреш, да познаеш Бог.“

Отнесе грамадния том на една от масите и се огледа, докато го оставяше. Преглътна сухо, разтвори го и разгледа пергаментовите листове: договори за покупко-продажба на земя и молитви, написани на окситански, латински и старофренски. По настояване на баща си беше изучил тези древни езици и четеше на тях със същата лекота, с каквата и на съвременен френски и английски.

Скоро се натъкна на четири по-малки, по-фини пергаментови страници от телешка кожа, придобили с годините бежов цвят. Ситният хиберно-латински текст — старокелтски, написан на латиница — беше покафенял.

Той извади от куфарчето лупа и прочете датата най-отгоре на първата страница:

„В деветия ден на декември, 859 години след възнесението на нашия Бог в Неговото небесно царство, през втората година от понтификата на Негово божествено светейшество Николай I.“

В ъгъла на писмото на окситански бяха надраскани — припряно и с друг почерк — странните думи:

„Разказва се за онуй, що видяхме в една планинска пещера три залеза след падането на Монсегюр. Дано някой ден се въздигне и погуби римската развратница.“

Докато гледаше писмото със собствените си очи, той си припомни семейната легенда, предавана в продължение на над четирийсет поколения... За пръв път я беше чул от баща си още прекалено малък, за да я разбере...

През последните години от папския кръстоносен поход срещу катарските еретици Римската църква преследвала четирима бегълци от последната превзета катарска твърдина. Понеже смятали, че тримата свети мъже и рицарят носят нещо, което може да погуби Римската църква, агентите на Инквизицията ги гонили чак до най-отдалечените краища на Европа.

Четиримата се разделили, след като скрили в една планинска пещера онова, което щяло да бъде наречено „катарското съкровище“.

Рицарят стигнал до Ирландия и намерил в Кинварското абатство не само убежище, но и любов.

Една страстна нощ той разкрил на своята любовница причината Инквизицията да го дири под дърво и камък. Очаквал да я ужаси, ала монахинята му разказала, че преди 385 години тогавашната и гуменка на Кинварското абатство получила писмо, в което се съобщавало за такива неща.

Епископът прокара палец по гладкия пергамент на писмото.

Смятало се, че игуменката се самоубила, след като го прочела.

Влюбената монахиня разказала на своя рицар, че ще намери писмото, заключено в едно подземие в покоите на сегашната игуменка. Той го откраднал и на другия ден потеглил за Южна Франция, като зарязал монахинята с тяхното неродено дете. Клетата жена по-късно се хвърлила в Голуейския залив и се удавила.

Катарският рицар, който давал воля на омразата си към Римската църква, като спял с Христови невесты, потърсил закрила в манастира във Фонтевро и спечелил сърцето на друга монахиня. Ватиканските инквизитори научили къде е и го обкръжили. Точно преди да го заловят, той дал кинварското писмо на монахинята с указанието да го скрие.

Агентите на Църквата го арестували и го подложили на изтезания, но рицарят не им разкрил местонахождението на катарското съкровище, нито им споменал за кинварското писмо, потвърждаващо съществуването на съкровището. Запазил мълчание дори когато горили плътта му с жарава.

Броени дни след смъртта му съкрушената монахиня заминала за Рим, за да скрие писмото сред безчетните документи във Ватикана. Само месец по-късно обезобразеният ѝ труп плавал по Тибър.

Епископът въздъхна. Колко странни бяха капризите на историята! В дневника на една убита монахиня, негова прапрапрабаба се разказваше за това писмо и неговото съдържание. Векове по-късно един свещеник се натъкнал на него в архива на Ватикана и го отлъчили само защото споменал за това. Озлобен, той разкрил на един-единствен човек, бащата на епископа, къде е скрито писмото — сред милионите книги и документи.

Епископът се усмихна, извади бележниците и папките от куфарчето си, откъсна месинговия кръст, разтвори тайния джоб и измъкна кинжал в капия от кожа на анаконда.

За миг се възхити на острието от дамаска стомана, после отрязал писмото от огромния том.

— Какво правите?!

Епископът се завъртя. От прага с тътрене се приближаваше прегърбен свещеник, подпираше се на бастун.

— Попитах ви нещо — каза старецът. В южняшкия му акцент се долавяше типичното калабрийско провлачване на думите.

— Внимавай, отче — с аристократично генуезко произношение отвърна той. — Разговаряш с епископ.

Старецът присви мътните си очи и насочи към него костеливия си показалец.

— Не. Разговарям с вандал, преоблечен като епископ. Ще повикам швейцарската гвардия!

Обърна се и понечи да се отдалечи.

— Не знам за какъв се мислите — каза през рамо, — обаче не можете да режете един безценен сборник като че...

Раймон Тренкавел направи по-малко от две крачки, обгърна с ръка гърлото на стареца, замахна с кинжала и го заби до ръкохватката над лонната му кост.

Когато горещата течност от пробития пикочен мехур оплиска дланта му. Тренкавел повдигна немощното тяло на свещеника и разпори целия му гръден кош. Разнесе се звук като от раздиране на чаршаф.

После пусна умирация мъж и се отдръпна.

Докато светлината помръкваше в мътните му сини очи, старецът прошепна:

— Дано нашият небесен отец ти прости.

— Моят отец ли? — изсмя се Тренкавел. — Моят отец никога нищо не е прощавал!

Негово високопреосвещенство кардинал Армано Марчело Памфили бързаше по подземния проход на апостолическия дворец във Ватикана. Светият отец спешно го викаше в личния си параклис и той не можеше да кара папата да го чака. Причина за срещата трябваше да е ужасяващото убийство в Архива, хвърлило Светия престол в пълен хаос. Понтификът изглеждаше объркан и съкрушен. Той, който винаги бликаше от енергия и позитивизъм! А сега...

Кардинал Памфили стигна до тежката дъбова врата и спря да си поеме дъх. Прекалено отдавна се наслаждаваше на възхитителната римска кухня, за да търчи така, но като държавен секретар на Ватикана и частен секретар на Светия отец му се струваше, че носи на раменете си цялото небе и земя.

Избърса лицето си с носна кърпичка, намести очилата си с рогови рамки, пое си дъх и отвори вратата на параклиса.

С изненада и известна ревност завари на частна аудиенция при папата монсиньор Браски, префекта на Ватиканския архив. Високият мършав кардинал винаги му напомняше за Икабод Крейн, прочутия герой на Уошингтън Ървинг.

Светият отец носеше просто бяло расо и седеше пред излятия от масивна мед олтар на разпнатия Христос. Обърна се и се усмихна на влезлия Памфили.

— Благодаря, че се отзовавате в този късен час, Армано. Моля ви, затворете и залостете.

— Разбира се, *sua santità*^[6]. — Държавният секретар натисна пиринченото резе и прибави: — Извинявам се, че смущавам Светия отец и негово високопреосвещенство монсиньора.

— Такива официалности след толкова много години, Армано?! — повдигна вежди папата. — Моля, елате тук и седнете. — Папата кимна към едно от столчетата до стената на параклиса.

Памфили се поклони.

— *Grazie, sua santità*.

Светият отец се изправи и бързо се приближи до монсиньора, който нервно потъркваше едни в други листчетата с бележки в едната си ръка, а с другата бършеше потното си чело с носна кърпичка.

Държавният секретар кимна. Икабод Крейн.

— Оскъдната информация, която ми изложихте, монсиньор, е меко казано смущаваща — заяви папата.

Браски сбърчи лице, сякаш пронизан от остра болка.

— Ваше светейшество, трябва да... — започна той.

— Оправдания? — Понтификът отново насочи вниманието си към все още стоящия кардинал Памфили.

— Армано... — Папата вдигна поглед към витража, изобразяващ излизания от отворената гробница Исус. — Основите на светата Църква лежат върху велики традиции и в някои случаи върху велики загадки... велики и ужасни... — Той сведе очи за миг, после се обърна към монсиньора.

— Префектът на Архива, нашият скъп монсиньор Браски, тъкмо обясняваше... продължете, монсиньор.

Клечестият префект размърда крака и кимна.

— Да, ваше светейшество. Както обяснявах на Светия отец, ваше високопреосвещенство, има известни указания, че в свезка материали, подвързани в един от томовете във Fondo Miscellanea в Тайния архив, където беше убит клетият стар Андолини, е имало писмо.

Памфили забеляза, че папата рязко стиска очи дори само при споменаването на това страховито престъпление.

Кардиналът се приведе напред.

— Ватиканската *Corpo di vigilanza*^[7] и градската полиция в Рим разследват убийството с всичките си налични хора, *sua santità*. Интерпол също им помага.

Папата кимна и му даде знак да продължи.

Браски леко се поклони.

— Единственото свидетелство за такова писмо е каталожен запис, даващ номера на тома: римската цифра „три“. Записът също съдържа гръцката дума „катерой“ и...

— „Катари“, така ли? — уточни кардинал Памфили.

Монсиньорът кимна.

— Да. Освен това в записа се съдържат думите „Йона“ и „игуменката на Кинвара“ на латински. Отстрани на фиша пак на латински пише: „Злополука на Йона. Унищожи писмото. Бог да ни спаси от тази страшна опасност“. Следват инициали: главно Р, малко д и главно С.

Папата се наведе напред.

— Игуменката на Кинвара, казвате. И Р д С? Има ли дата?

— *Si, sua santità*. Хиляда двеста петдесет и пета.

— И в записа се споменава за катари и Йона, така ли?

— *Si, sua santità*.

— През хиляда двеста петдесет и пета, ваше светейшество, папа е бил Александър Четвърти — поясни Памфили. — Рожденото му име е Риналдо, граф Сени. Или Риналдо ди Сени.

Понтификът се намръщи и отново се обърна към монсиньора.

— Та значи разполагате само с този запис: катари, Йона, игуменката на Кинвара и едно неясно указание за унищожаване на някакво тайнствено писмо. Това ли е всичко?

— При цялото ми уважение, ваше светейшество, задачата ми беше доста мъглява. Не съм сигурен, че това писмо, което се споменава в записа, изобщо е съществувало по времето на убийството.

Каталогът е почти толкова древен, колкото и самите документи. С хората ми денонощно претърсваме Архива. — Той въздъхна и поклати глава. — Даже се обърнахме за помощ към Сестрите на свети Винсен дьо Пол и пак успяхме да открием само...

— Свети отче — прекъсна го кардинал Памфили, — характерът на вашето издирване ми е напълно неизвестен, но да намерите нещо конкретно във Ватиканския архив е... В Архива има близо десет километра лавици. Монсиньор Браски може години наред да търси дори само едно писмо със сто души персонал и... — Сви рамене и сведе поглед към пода.

Папата поглади обикновения сребърен кръст, който винаги носеше на шията си, и отново закрачи пред медното разпятие. Префектът на Архива и държавният секретар се изправиха в почтително мълчание. Накрая Светият отец спря пред разпятието с гръб към тях.

— Монсиньор Браски, моля, продължете търсенето. Направете всичко възможно да установите какъв документ е откраднал убиецът.

— Разбира се, *sua santità*.

— Благодаря, монсиньор. Повече няма да ви задържам.

— Да, разбира се, *sua santità*. — Той се поклони и прибави: — Бог Отец, Неговият Син и Света Богородица да благословят ваше светейшество. — Отново се поклони, излезе и тихо затвори вратата.

— Кардинал Памфили? — все още обърнат с гръб към него, каза папата.

— Да, *santissimo padre*^[8]?

— Като държавен секретар на Ватикана, искам да създадете секретен отдел в Службата за археологически проучвания. Неговата функция ще е да следи и докладва лично и единствено на мен за всякакви планирани разкопки на шотландския остров Йона. И назначете в него хора, на които имате абсолютно доверие.

— Да, *sua santità*, веднага ще се погрижа. Но ако имах по-добра представа за обсега и целите на...

— Не, Армано.

Папата се обърна и погледна своя кардинал. Обикновено топлите му очи бяха студени и непроницаеми.

— Навярно някой ден, скъпи Армано, ще се наложи да узнаеш... Но... — Топлината внезапно се завърна в кафявите очи на Светия отец.

— Но не сега, стари приятелю. Защото това знание е бремене, което не бива да носи кой Божи човек, ако не е длъжен.

— И негово светейшество трябва да носи това бремене сам, така ли?

Понтификът отново се обърна към медното разпятие.

— Да — отвърна тихо, пресегна се и докосна разпнатия Христос.
— Преди мен на Светия престол са седели над сто и седемдесет наследници на свети Петър, Армано. И всички ние сме крили този ужас в мрака, където му е мястото. Трябва завинаги да го задържим там.

[1] Превод Иван Златарски, ИК Бард, 2010. — Б.пр. ↑

[2] С удовольствие (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Да, един момент, моля (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Фонд „Разни“ (ит.). — Б.пр. ↑

[5] Ватиканска апостолическа библиотека (лат.). — Б.пр. ↑

[6] Ваше светейшество (ит.). — Б.пр. ↑

[7] Наименованието на ватиканската полиция от 1991 до 2002 г.

— Б.пр. ↑

[8] Свето отче (ит.). — Б.пр. ↑

1.

Йона, островче в западната част на шотландските Вътрешни Хебриди, винаги е била известна като могъщо място. Някои твърдят, че усещали вибрации, излъчващи се от хълмовете, пасищата и бърдата, особено по залез-слънце и призори. В митичните пещери и тунели дълбоко под облото хълмче Сехин Мор, в превод Вълшебната могила, живеел мъничкият народ, който нощем излизал и лудувал на лунна светлина. Най-високият хълм, Дун И, бил свято място, на което ангели рисували с облаци картини на нещата, очакващи чистите духом.

Грохотът на прибоя накара професор Том О'Брайън да се обърне и той видя как една необикновено голяма вълна с пенлив гребен се разбива в скалите, защитаващи Порт а'Хурейк. Заливчето носеше името на лодката с корпус от ясенови греди, върху които били опънати животински кожи, лодката, докарала един дълбоко набожен ирландски благородник на Йона преди повече от четиринайсет столетия.

Навярно тъкмо тази легендарна мистична сила на острова, пред която благоговеели езичниците пикти и древните келти преди тях, привлякла онзи свят мореплавател в навечерието на Петдесетница през бурния Северен проток. Този ирландски поклонник, Колъм, почитан в християнския свят като св. Колумба, слязъл на белия като захар пясъчен бряг на Йона през 563 година, за да построи своя манастир като факел на знанието в епоха на пълен мрак.

Студеният вятър върна Том към настоящето и той нахлупи вълнената шапка над ушите си. Техният археологически екип от седем седмици проучваше територията около древния манастир на Колумба. Разкопките бяха успешни, но краят на сезона приближаваше. Атлантикът съвсем скоро щеше да развихри своите бури.

Той поклати глава. Никакви археологически находки не си струваха да търпиш шотландската есен.

Избърса влагата от очилата си с телени рамки и намести завързаната си на опашка тъмнокестенява коса. Вторачи се в развалините на параклиса „Сейнт Годрик“ отгатък сивото бърдо и се

замисли за своя колега Иън Макгрегър, археолог в Глазгоуския университет. Набитият шотландец разкопаваше новия обект вече няколко седмици. Ема Мидър, геоложката на екипа, беше забелязала промяна в плътността на почвата около останките на датиращата от XIII век черква и затова Иън реши, че трябва да проверят на това място.

Том му желаше успех, но нямаше търпение да напусне този гол, брулен от ветровете остров, за да се върне в Съединените щати.

Въздъхна, обърна се с гръб към постоянния студен вятър и се приведе над запалката си за поредната „Джон Плейър Спешъл“. Ароматният дим на силната британска цигара го посгря.

Ръководителката на експедицията се намираще в Единбург и Том я заместваше. Дръпна силно от цигарата. Знаеше, че стига да има достатъчно време, отговорността обикновено носи само неприятности.

— Том!

Той се обърна и видя, че Ема Милър му маха да отиде при нея. Леденият вятър развяваше дългата ѝ до раменете червена коса. Иначе светлата ѝ кожа беше поруменяла от студа.

Том се усмихна.

— Бързо! — извика Ема. — Иън е открил нещо!

Той тръгна през ниската трева, изкачи се по склона и прескочи покритата с мъх колона, препречила прага на параклиса. Проправи си път през кръга от развълнувани преподаватели и студенти, застана на ръба на зейналата дупка и се вторачи в мрака.

— Иън?

На светлината на фенера различи набитата фигура и рошавата рижа коса на Макгрегър.

— Иън, какво намери?

— Слава на Богородица и вси светии! — възкликна Макгрегър с типичния си шотландски акцент. — Май намерих нещо... — Той се прокашля. — Том, тази находка може да се окаже колосална. Направо колосална!

Светлините на железопътния мост Форт Бридж премигнаха, хълмовете Оукъл и Сидлоу гънеха в сенки и Северно море хвърляше черни отблясъци.

Катлийн Филипс се извърна от прозореца, отпи глътка малцово уиски и плъзна поглед наоколо в триста годишния Хоз Ин. Горещата с

торф камина, грубо изсечените греди на тавана и портретите на кланови вождове я пренесоха във време, което като че ли ѝ липсваше. Когато затвореше очи, почти чуваше заговорническото шушукане срещу краля, цвиленето на коне и смеха на пътниците от дилижанса, радостни, че най-после ще получат топла храна край огъня.

Вгледа се в пламъка на свещта и се заслуша за шумолене на женска фуста, навярно неуверени откази... Усмихна се... И накрая винаги капитулиращи стонове.

Откъсна очи от пламъчето на отминалите дни, вдигна поглед и видя мъжа си Дейвид, вгълбен както винаги във „Файненшъл Таймс“. Навярно се дължеше на слабата светлина, но той ѝ се стори остарял. Бръчките на слабото му красиво лице изглеждаха по-дълбоки. Косата му — по-сива, отколкото си я спомняше Катлийн — лъщеше на огъня като метална.

— Знаеш ли, че тази странноприемница е обезсмъртена от сър Уолтър Скот в „Антикварят“? — попита тя. — И от Робърт Луис Стивънсън в „Отвлеченият“?

Съпругът ѝ кимна и обърна страницата.

Катлийн сви рамене и се втренчи в отражението си в тъмния прозорец. Имаше високите скули и светлата кожа на майка си и все още караше младите мъже да зяпат подире ѝ... Някога и мъжът ѝ я зяпаше така. Тя отметна меднорусата си коса от раменете си, въздъхна и отпи нова глътка уиски.

Той сгъна вестника и я погледна.

— Какво има?

— Ти не се откъсваш от вестника си. — Катлийн остави чашата на масата. — Нали тази седмица трябваше да е...

Дейвид допи мартинито си и лапна маслинката.

— Дейвид, аз кисна на Йона от близо два месеца, а ти си в Осло — каза Катлийн и хвана ръката му. — И когато се чуваме по телефона, говориш така, все едно... Да нямаш... да нямаш любовница?

— Какво?! — Той дръпна ръката си като попарен.

Погледът ѝ отново се насочи към блещукащите светлини на огромния мост.

— Няма да е за пръв път.

— Доктор Катлийн Филипс?

Тя вдигна очи към сервитьора.

— Да?

— Търсят ви по телефона, госпожо. Някой си доктор Том О'Брайън.

— Да, разбира се. Къде...

— Телефонът е ей там. Минете покрай бара и ще го видите отляво.

Докато се изправяше, Катлийн се взря в кафявите очи на Дейвид и се опита да си спомни страстта. Въздъхна. Все едно да знаеш името на песента, а да нямаш и най-бегъл спомен за мелодията.

Съпругът ѝ се извърна, а тя тръгна по тъмния коридор към бара. Докато подминаваше вратата, видя пред пламтящата камина прегърнатата двойка. Мъжът прошепна нещо в ухото на жената и тя се засмя.

Катлийн хвърли поглед през рамо към Дейвид, после влезе в нишата с дъбова ламперия и вдигна старомодната слушалка.

— Томи? Всичко наред ли е?

— Не... не съм съвсем сигурен.

— Какво е станало?

Отговори ѝ дълго мълчание.

— Том?

— Чувам те.

— Добре де, казвай!

— Преди няколко дни Иън намери нещо в квадрат хаш осем — йот десет.

— В параклиса „Сейнт Годрик“ ли?

— Да.

— Какво по-точно?

— Не искам да навлизам в подробности по телефона.

— Защо си толкова потаен? Керамичните фрагменти едва ли...

— Става дума за кодекс, Кат. И при това... господи... в отлично състояние.

Сърцето ѝ се разтуптя. Отлично запазен кодекс — това беше фантастична находка!

— Защо не ми се обади по-рано, по дяволите?

— Ами... ти каза, че с Дейвид ви трябвало време да...

— Добре, добре. И кодексът ли е от тринайсети век като самия параклис?

— Според дописката накрая текстът е започнат през осемстотин и шеста.

— Годината, през която викингските нашественици избили монасите?!

— Кат, екипът има нужда от теб. И... аз също.

— Какво става там, за бога?

— Не съм сигурен, че това откритие има нещо общо с Божието име. Превели сме само няколко страници, обаче... и те стигат, за да...

— Какво, Том?

— За да ни уплашат до смърт.

2.

Хиляда и осемстотин метровият Пик дьо Сен Жан се издигаше високо в синьото небе на областта Корбиер в Лангедок. От построената на планинския връх стара катарска крепост на рода Тренкавел, Шато Егал дьо Дю, се разкриваше панорамна гледка към долината Мойньо.

В лозята долу червенееше грозде от сортовете каринян и сензо. Обраслите с лавандула и чимшири ливади приличаха на острови сред зелените борове и кестени. В края на долината се различаваше старата кипарисова горичка на гробището Шапел дьо Сен Соланж.

Раймон Тренкавел се надвеси от стената на замъка си и впери поглед в останките на далечния параклис от XII век. Спомни си как се бяха разхождали йод порутените му сводове с Елен...

Отърси се от спомена и се вторачи в река Од, която течеше на юг от платото Масиф Централ. Погледът му проследи искрящата водна лента и стигна до покритите със сняг Пиренеи. Ледените върхове и черните скали на планината бележеха южната граница на земите, които някога бяха принадлежали на Тренкавел.

Насочи вниманието си на запад, отвъд Форс Доманиал дьо Фанж и безводната област Пе дьо Сол, към руините на кацналия на една скала замък Монсегюр.

Насъскваните от папата рицари от Северна Франция бяха изтласкали неговите катарски прадеди към извисяващите се като мрачна стена Пиренеи. И те бяха дали отпор на врага именно там в планинската и на практика непревземаема крепост Монсегюр.

Защитниците удържали десетмесечната обсада на кръстоносците, ала накрая положението станало безнадеждно. Вечерта преди твърдината да падне четирима катари се спуснали с въжета по отвесната западна стена на крепостта. Според преданието тримата свети мъже и техният рицар носели документи, които щели да ги отведат при тайното съкровище на тяхната катарска вяра — съкровище, несравнимо по-скъпоценно от цяла река злато.

Тренкавел погледна писмото, което преди пет години беше откраднал от Ватикана. Очите му се насочиха към написаната на древния език на този район бележка в ъгъла.

„Разказва се за онуй, що видяхме в една планинска пещера три залеза след падането на Монсегюр...“

Баща му винаги говореше с нежност за монахинята от манастира в Леспинас. От страниците на своя дневник тя нашепваше през вековете и разказваше на своя потомък за... това.

Усети мирис на мухъл от писмото, довян от пристъп на планинския вятър. Вятърът духаше от североизток и трупаше над Пиренеите буреносни облаци, които правеха гордите върхове да изглеждат нищожни и сякаш им напомняха за реда на нещата.

Раймон се усмихна и се уви в коженото си яке. Обичаше да гледа как смиряват дързостта.

Тежката дъбова врата на укреплението зад него се отвори и отвътре надникна семейният прислужник. Макар Каосен да приближаваше шейсетте, ръстът му, черните му очи и синият тюрбан, който плющеше на вятъра около набръчканото му кафяво лице, му придаваха свиреп вид. Туарегът също произхождаше от стар воински род.

— Закуската, саид^[1] — каза прислужникът и се поклони.

Тренкавел кимна и погледна към искрящата повърхност на река Од, която лъкатушеше под склоновете на Пик дьо Сен Жан.

— Тя липсва ли ти, Каосен? — попита след малко. — Искам да кажа, още ли ти липсва?

Старият туарег въздъхна и отправи очи към долината. Тренкавел проследи погледа му и двамата се взряха в огъващите се под напора на вятъра клони на кестените. Когато листата им се обръщаха с по-светлата си долна страна нагоре, изглеждаше сякаш дърветата си играят със светлината.

— Да, саид, липсва ми — тихо отвърна прислужникът. — Вие обаче още имате нужда от нея.

Раймон впи пръсти в грапавата каменна стена.

— Църквата ни отне всички тях, Каосен... Майка ми, баща ми... Но... първо ни отне Елен... и това донесе страдание на всички нас.

Каосен се поклони и влезе вътре.

— Църквата ви лиши и от възможност да отмъстите за смъртта ѝ, саид — разнесе се гласът му от мрака.

— Не задълго — промълви Тренкавел, вперил очи в древното писмо, което стискаше в ръката си. — Не задълго.

Бръкна в джоба си и извади факса, пратен същата сутрин от неговия информатор на Йона.

Откраднатото от Ватикана писмо може би му беше разкрило кога и къде ще намерят книгата... Раймон вдигна почти прозрачния лист над главата си. Това съобщение го потвърждаваше.

Пусна листа на вятъра и го проследи с поглед. Факсът се понесе покрай стената на замъка като миниатюрно хвърчило и се скри зад един от зъберите.

Вниманието му отново се насочи към кестеновата горичка в подножието на склона, която ту потъмняваше, ту просветваше по капризите на вятъра. Действаше му успокоително...

Може да бяха изтекли минути или часове, когато видя долу на двора Каосен да изкарва през главната порта камаргските коне на имението. Прислужникът подкара буйните бели животни по планинската пътека към обраслите с дива ръж и тимотейка пасища в подножието на Пик дьо Сен Жан.

Тренкавел затвори очи и зачака... Както винаги, мракът постепенно се разсея и накрая той видя любимата си близначка, своята скъпа Елен, да язди жребеца си по опърлените от слънцето хълмове. Препускаше по морави, покрити с мащерка, лавандула и желтак, докато образът ѝ не помръкна и отново не се стопи в мрака, както толкова много пъти досега.

Когато отвори очи, по бузата му се стече ледена сълза.

Сега Елен идваше само в сънищата му... а сънищата му започваха да избледняват.

Привечер бурята пропъди слънцето и в голямата зала на Шато Егал дьо Дю се възцари мрак. Витражът от XIII век с внимателно слушащата шепнеция ѝ гълъб Богородица тънеше в сенки.

Тренкавел допи последната глътка арманяк и погледна висящата над камината картина. Платното винаги го беше привличало, ала плашеше Елен. Художникът произхождаше от недалечното село Рен льо Шато и бе прочут с изключителната си дарба, но напълно побъркан...

Тренкавел сви рамене. Просто поредното смахнато същество в шантавата менажерия на баща му.

— Унищожете това дяволско нещо, саид.

Раймон се обърна и видя намръщено вторачения в картината Каосен.

— Знаеш ли какво се е случило с художника?

— Чувал съм историята, саид.

— Заклал любовницата си и се хвърлил в клисурата Л'Елифани, прегърнал главата ѝ.

Туарегът потрепери.

— Аллах изобщо не е трябвало да допусне дяволът да стане толкова могъщ. — После се поклони и напусна залата.

Тренкавел си наля още малко арманяк и продължи да съзерцава картината. Сякаш чуваше мъчителните викове на предците си...

Средата на март 1244 година — двеста и петима катари, оковани и отведени от победената крепост Монсегюр на една поляна, оттогава наричана Прат дел Крамат — Поляната на изгорените. Светите войни на папата натикали невинните в дъсчена кошара и ги изгорили вкупом.

Платното изобразяваше обречените сред жълтите пламъци на ада, протегнали ръце като слънчеви лъчи към небето. Земята под умиращите гъмжеше от призрочни демони, криещи очите си от блясъка на огъня. Побърканият художник беше озаглавил творбата си „Пламъците на Божията благодат“.

След малко Тренкавел откъсна погледа си от картината и го плъзна из осветената от огъня зала. Каменните стени бяха украсени с древни гоблени, доспехи, мечове и бойни брадви — безмълвни свидетелства за поколенията Тренкавел преди него.

Очите му се спряха върху семейния им герб. На черно-белия фон имаше змия, ухапала собствената си опашка и очертаваща овал, в който дръзко се изправяше на задните си крака същество с тяло на змей и лъвска глава, носещо корона със седем сияещи лъча. Създанието сякаш се пресягаше да сграбчи съзвездието Близнаци.

Под герба стоеше белият мраморен бюст на баща му. Макар да бе направен отдавна, когато Етиен дьо Тренкавел все още бе кипял от жизненост, мършавото му лисиче лице повече приличаше на посмъртна маска, отколкото на жив човек.

Раймон прокара длан по мраморното изображение, после докосна собственото си лице. Ако не бяха черните му очи и коса, все едно се виждаше в огледало. Веднъж един от детските му наставници беше казал, че имал лице на изгладнял вълк. И когато тези обидни думи го разплакаха, баща му го зашлеви, задето проявявал слабост.

Въпреки че Етиен бе починал като прояден от рак чувал кокали преди пет години, Тренкавел трябваше да овладее уплашеното дете в себе си и да призове целия си кураж на мъж, за да разговаря с това каменно изваяние.

— Е, татко, както обещава писмото, най-после откриха книгата — прошепна той и се наведе към отразяващата пламъците на огъня скулптура. — Какво има, татко? — Вдигна стиснат юмрук и изскърца със зъби. — Да, по дяволите, подготовката ми приключи. Твоят син най-сетне се превърна в тъпия ти катарски рицар! Аз съм по-велик воин от прародителя, на когото съм кръстен. Но ти... ти пак ще си... — Думите му се провлачиха като колеблива молитва и той остана пак смразен и уплашен пред леденото безразличие на бащиния му каменен поглед.

Вятърът зави в комина и разпали огъня в огромната камина. Внезапен проблясък привлече вниманието на Раймон към наследствения пръстен на ръката му.

Той се предаваше от баща на син още от 1209 година, когато неговият предшественик, виконтът на Безие и Каркасон, го дал на двегодишното си дете. Скоро след това заловили виконта по заповед на един ватикански прелат и го хвърлили в собствената му тъмница, където умрял от глад.

В белия опал на пръстена беше инкрустиран миниатюрен, съвършено изваян гълъб от аквамарин. От птицата излизаха пет усукани златни нишки, които изчезваха под венец от черен нефрит. Същата ухапала опашката си змия, изработена от сребро, опасваше комбинацията от златни нишки и полускъпоценни камъни. От едната страна на пръстена пишеше на окситански „Смелост“, а от другата — „Саможертва“.

Раймон Тренкавел погледна през гранитната арка към кръглото стълбище, водещо към семейната крипта.

Думата „саможертва“ разкриваше всичко.

[1] Господине (араб.). — Б.пр. ↑

3.

Кардинал Памфили виждаше, че току-що са събудили пазача, който му отключи портата на Сикстинската капела. Старият чудак намести презрамките си и пооправи нощницата си, която повече приличаше на огромна престилка.

— Дойде някой си отец О'Нийл, ваше високопреосвещенство — съобщи пазачът, прокашля се и продължи: — Той ми нареди да запаля осветлението в капелата и да ви отключа портата. Странен час за...

— Да, да — прекъсна го кардинал Памфили. — Благодаря, синко.

— Не забравяйте да заключите, ваше високопреосвещенство. Всичко се трупа на мой гръб.

— Разбира се. Но нали виждаш швейцарските гвардейци? Според мен те...

— Както кажете, ваше високопреосвещенство. Ама тия шутове с палячовски шапки и чорапогачи хич не са наблюдателни. — Пазачът почеса двудневната четина на брадичката си. — Аз нямам нищо друго, освен работата си и ако се случи нещо... — Продължи да мърмори и след като зави зад ъгъла към Залата на свитъците.

Памфили реши да уволни този дребен недодялан селянин и влезе в капелата, където го очакваше отец О'Нийл. Тъмнокосият свещеник имаше красиво, но доста мургаво лице за ирландец.

— Моля, седнете, ваше високопреосвещенство — каза О'Нийл. — Светият отец ще дойде веднага. — Излезе припряно през задния изход и изчезна по коридора.

Кардиналът въздъхна и седна на един от сгъваемите столове. Среднощна среща в Сикстинската капела?! Поклати глава. Откакто се беше разболял, понтификът идваше тук почти всяка нощ. В този късен час негово светейшество избягваше хилядите тълпящи се зяпащи туристи и в нощната тишина този „бисер на Ватикана“ оставаше само за него.

Памфили вдигна поглед към поразителните фрески на полуцилиндричния свод. Красив, ала уморен, Бог се спускаше от небето с решително протегната могъща ръка и изпълваше дългия си изящен показалец, за да вдъхне живот и духовна благодат на своето творение — Адам. Заобикаляха го серафими и херувими. С изпълнени със страх очи ангелите сякаш теглеха Господ за дрехите, за да спрат Неговото безразсъдно благоволение.

Въпреки че беше виждал тавана на капелата безброй пъти. Памфили чак сега забелязваше... наистина забелязваше Микеланджеловия Адам. Апатично полегнал, първият човек изглеждаше преситен, докато Бог се готвеше да даде духовна благодат на своето творение. Адам вяло опираше ръка върху свитото си коляно и пръстът му се огъваше в колеблив опит да докосне този на Господ. Великият художник явно загатваше, че приемането на божествените дарове може би е прекалено голямо усилие за ленивото създание.

В пустата Сикстинска капела отекнаха гласове и го накараха да се обърне. Той ахна, като видя някога жизнерадостния понтифик отпуснат в инвалидната си количка, бутана от отец О'Нийл. Папата трепереше и главата му висеше настрана. Неврологичното заболяване малко по малко го убиваше.

Защо Бог допускаше Неговото най-свято създание да бъде унижавано по този начин?

Памфили коленичи и целуна треперещата ръка на папата.

— Нашият небесен отец, Неговият любим син и Света Богородица да бдят над ваше светейшество.

Понтификът направи опит да се усмихне и го потупа по ръката.

Памфили придърпа един от сгъваемите столове и седна до папата.

— Как сте, *santissimo padre*?

Старецът попи потта от леко изкривените си устни с копринена кърпичка.

— Аз умирам, Армано — дрезгаво прошепна той. — Ти как си?

— *Santissimo padre!* — Кардиналът стисна треперещата му ръка. — Не искам да слушам такива приказки от ваше светейшество. Вие сте силен. — Памфили сведе очи и запримигва, за да прогони сълзите си. — Вие сте...

— Седни по-близо до мен, Армано — прекъсна го папата и се обърна към стоящия зад него О’Нийл. — Ако обичаш, Патрик.

Свещеникът бръкна под инвалидната количка и извади портативен компактдиск плейър. Включи го и в черквата се разнесе последната част от кантатата „Сърце, уста, дело и живот“. Ирландецът се поклони и се отдалечи към дъното на огромната капела, като остави понтифика и кардинала насаме с Бог, Микеланджело и Бах.

Папата вдигна поглед към стенописите на тавана и се наслади на най-великото художествено постижение на всички времена.

Сред прекрасните звуци на органа, поразителната красота на капелата и с треперещата ръка на любимия му понтифик в дланта си, Памфили се почувства по-близо до Господ, отколкото в който и да е друг миг през целия си живот.

— Нощем идвам тук, Армано, за да зърна отвъдното, преди да ме призват — отново се разнесе хрипливият шепот на папата.

Кардиналът избърса сълзите си и кимна.

— Да, *santissimo padre*.

Папата се завъртя в количката си с лице към Памфили.

— Музиката не е просто красива. Тя заглушава разговора ни.

— Простете, ваше светейшество?... Какво заглушава?

— Армано — каза светият отец. — Доколко може да се разчита на нашия секретен отдел в Службата за археологически проучвания?

— Напълно, *sua santità*. Пети отдел е най-...

— Днес следобед вашият монсиньор Пиетранджели ми прати ето това. — Той подаде съобщението на кардинала. — Доколко е достоверна тази информация, Армано?

Памфили прегледа текста.

— Информацията идва от професор, който е на служба при нас и е свързан с експедицията. Уважаван специалист и добър католик, който следи работата на археолозите още от пристигането им на Йона.

Докато понтификът препрочиташе писмото, кардиналът забеляза, че органът се е заменил с версия на същото произведение, изпълнявано на класическа китара.

Папата пусна листа на пода и скри лицето си в шепа.

— О, Армано, Армано, само да...

Свали ръцете си и в очите му проблеснаха сълзи.

— За мен, стари приятелю, това съобщение за откриването на книгата от девети век... на което повечето хора няма да обърнат никакво внимание, с най-ужасяващото събитие...

Светият отец отново се вторачи в тавана на Сикстинската капела и прибави сякаш на себе си:

— Предсказано е, макар да смятах, че...

Погледна Памфили, после насочи вниманието си към огромната фреска на задната стена, „Страшният съд“ на Микеланджело, и бавно продължи:

— Като Божи наместник на земята, трябваше да се намеся още щом научих за експедицията, обаче си мислех... Е, може би вече е късно.

— Ваше светейшество говори така, сякаш това откритие предвещава края на света.

— Възможно е, Армано. Наистина е възможно. — Папата сведе очи към треперещите си ръце. — Скоро ще проумееш... чудовищния ужас, който дебне в мрака извън Христовото сияние, ужас, готов да погълне всичко най-скъпо за нас.

— Разбира се, *sua santità* — побърза да се съгласи Памфили, като се чудеше дали не става свидетел на окончателната деградация на този някога здрав и жизнерадостен човек.

Папата въздъхна тежко, втренчи се в тавана на капелата и развълнувано произнесе:

— В лето Господне осемстотин петдесет и девето папа Николай Първи получил писмо от някой си Малх, епископ на ирландския диоцез Клонард. Този Малх обаче всъщност написал две писма.

— Защо, *santissimo padre*?

— Както казах, Малх пратил първото на папа Николай, а второто — на сестра си, игуменката на Кинвара.

— Немощният стар понтифик впери настойчив поглед в кардинала. — Преди пет години един крадец уби клетия отец Андолини заради това второ писмо, Армано.

— А онова, което пратил на папа Николай, *santissimo padre*?

Папата се наведе напред.

— Писмото, което епископ Малх пратил на папа Николай, още е зад тези стени. Неговото съществуване е една от най-строгите пазените тайни на Ватикана.

Замълча за миг и остави кардинала да осмисли казаното. После се наведе към него още повече и присви очи.

— И заради писмото на Малх до папа Николай векове по-късно папа Инокентий Трети пратил своя кръстоносен поход срещу катарите — прошепна понтификът.

— Какво?! — възкликна кардинал Памфили, но бързо успя да се овладее. — Прощавайте, *sua santità*. Но катарите са били еретици, оскърбление за Господ... престъпници. Те жестоко са убили папски легат!

Понтификът насочи треперещия си показалец към него.

— Наистина ли смятате, че Инокентий е организиран толкова всеобхватна и систематична програма за изтребване на християнските отстъпници, на християнска земя, заради убийството само на един ватикански пратеник?

— Но... но самата опасност от Великата ерес, ваше светейшество... Това не е ли...

— Да, катарите и тяхната ерес представлявали заплаха за Римската църква, Арmano, обаче Инокентий знаел, че тяхната така наречена Велика ерес може да бъде овладяна.

Сгърчената уста на стария понтифик се изви в крива усмивка.

— Според теб защо кръстоносният поход срещу катарите през тринайсети век е станал основа за създаването на гигантската машина, каквато е Светата инквизиция? Само за да издирват еретици ли? Зад стаите за мъчения на Инквизицията се крие конкретна причина, безкрайно по-важна от ереста.

— Каква причина, *sua santità*?

— Да намерят скривалището на онова, което Отците на Църквата наричали Ужасната катарска тайна, но което станало известно като „катарското съкровище“. И тази ужасна тайна се описва в писмата на епископ Малх до папа Николай и игуменката на Кинвара почти триста и петдесет години преди раждането на папа Инокентий Трети.

Памфили поклати глава, сякаш това можеше да му помогне да осмисли думите на папата.

— И ваше светейшество твърди, че писмото до Николай с тази ужасна тайна е тук, във Ватикана, така ли?

— Заключение е в подземие дълбоко под Григорианския музей.

Кардиналът беше свикнал със злощастно известния навик на понтифика да усуква. Папата отдавна прилагаше тази стратегия, за да контролира разговора. С годините и болестта обаче ставаше все по-лошо.

— Но в съществуването на това писмо са посветени само папите, нали, *sua santità*?

— Папа Николай съчинил тайна клетва, полагана от всички понтифици след него, заклеваща всеки нов папа да прочете писмото и да предаде информацията за неговото съществуване на следващия, който седне на трона на свети Петър.

Старецът стисна ръката на кардинала и продължи:

— Николай съчинил клетвата, за да защити Църквата и света от онова, което според мен са открили на онзи остров в Западна Шотландия.

— Древната книга, за която ни съобщава нашият човек на Йона ли?

Понтификът хвана сребърния кръст, който висеше на шията му, и го погледна.

— Най-вероятно изложение на злото, написано от самия дявол.

Сбръчканото му лице преbledня още повече. Той завъртя инвалидната си количка така, че да е лице в лице с кардинала.

— Малх предупреждава папа Николай тъкмо за тази книга... за това нещо, което са открили онези глупави археолози. И който или каквото и да я е съчинило, някак си е знаело Ужасната катарска тайна стотици години преди еретиците изобщо да са се появили.

— Но как?!

— С магьосничество, Армано. — Папата потрепери. — С магьосничество.

— Какво са знаели тези грешни еретици, *santissimo padre*? Каква е тяхната ужасна тайна? — Памфили внимателно постави длан върху рамото на понтифика. — Разкажете ми, свети отче. — Няколко секунди двамата духовници мълчаливо се гледаха един друг.

— Повиках те тук, кардинал Памфили, за да ми помогнеш да нося това ужасно бреме — отвърна накрая папата. — Аз съм стар и болен... Смъртта ми приближава. Бог може да ме вземе при себе си всеки момент.

— Не, *sua santità*. Вие ще...

Старецът го прекъсна с вдигане на ръка.

— Ти често забавляваше своя понтифик с разказите си за детството си в нюйоркския ирландски квартал, Армано. — Усмивката му се стопи. — Надявам се онези сурови улици да са те подготвили добре, приятелю. Нашата Света църква повече от всякога има нужда от силите ги.

Бръкна в расото си и извади три потъмнели, изтъркани от времето ключа. Докато ги подаваше на Памфили, те издрънчаха в треперещата му ръка.

— С тях, Армано, независимо дали духовно си готов, ще отключиш Ужасната катарска тайна... Ако стане достояние на света, тя ще отнесе всички ни в гърлото на сатаната.

Папата с усилие придвижи количката си към кардинала и се наведе напред.

— А сега внимавай, скъпи приятелю...

Памфили усети дъха му — смрад на трупно разложение.

— Една от плоскостите на ламперията зад две статуи на богинята Сехмет на първия етаж в Григорианския египетски музей... — започна понтификът.

4.

Катлийн се надигна от задната седалка на таксито и се премести на съвваемото пластмасово столче до стената към шофьора. Той я погледна в огледалото и каза:

— Там няма да ви е удобно...

— Ще поседя тук, ако не възразявате.

— Да не се съмнявате в шофьорските ми способности? — Просто си гледайте пътя, моля.

Черното такси отби от Еър Плейс и подмина единбургската Кралска ботаническа градина. На следващия ъгъл се показва тъмносиният Фърт ъв Форт. Огромният залив искреше на утринното слънце.

— Влизаме в Лийт, мадам.

Колата се движеше покрай товарни кораби и риболовни траулери, които опъваха котвените вериги.

Малко по-нататък шофьорът намали и спря при един бетонен кей.

— Това е номер дваисет, мадам.

В края на стария занемарен пристан имаше арка, боядисана в червено-черно каре, с надпис „Хайлендър Еър“. На петдесетина метра от брега се виждаше хидроплан, също в червено-черно, опъващ въжето на оранжевия си буй, докато се издигаше и спускаше на леките вълни. Формата на самолета ѝ напомни за холандско сабо — само да ги нямаше крилата и двата радиални двигателя над корпуса.

— С онуй там ли ще летите, мадам? — попита таксиметровият шофьор.

— Трябва много бързо да стигна до Западна Шотландия.

— С туй нещо може по-скоро да стигнете на оня свят. Сметката ви е две лири и десет.

Катлийн му плати, слезе с куфарчето и сака си и проследи с поглед отдалечаването на колата. Огледа ветровития кей, чу познатото потропване на лодка в дока и когато сведе очи към водата, видя

рибарска плоскодънка, завързана за прогнил стълб. Хвърленото отгоре ѝ брезентово платнище покриваше половината корпус. В този момент слънцето изчезна зад стена от тъмни облаци и над пристанището се смрачи.

Тя извади мобилния си телефон и листче с номера на „Хайлендър Еър“ и го набра.

Сигналът звучеше странно — като ехо.

Тя се огледа. Звъненето се чуваше изпод платнището на лодката. След още няколко извънпявания брезентът се раздвижи. Разнесе се мъжко прокашляне, после измърморване:

— Господи, кой може да се обажда в... Ало, „Хайлендър Еър“.

Застаналата над лодката Катлийн почти извика в телефона:

— Колко бързо можете да ме закарате до Оубън?

— Моля? — все още изпод платнището попита мъжът. — Няма нужда да крещите, по дяволите! Колко е часът... — Пак се закашля. — Полетът ще отнеме... един час. Час и петнайсет. Кога ще дойдете? Тъй де...

— Вече съм тук, господин Камерън! Ако наистина разговарям с вас.

— Да, аз съм Камерън. Какво... Какво казахте? Как така сте...

Брезентът се отметна и отдолу се показа мъж с дълга черна чорлава коса и двудневна четина.

Катлийн сложи ръце на кръста си и се наведе над ръба на кея.

— Май няма нужда да ви питам как сте, господин Камерън.

— А? Аз просто...

— Просто сте се успали, така ли?

Камерън запримигва от утринната светлина, затършува в джобовете на якето си и накрая измъкна тъмни очила. Сложи си ги, бавно се покатери по стълбата и се качи на кея.

Катлийн погледна небето.

— Скоро ще вали и едва ли ще ви трябват слънчеви очила.

— Напротив, ако се чувствате като Дракула в соларна кабина.

Изправи се до нея и тя видя, че е добре сложен и много висок.

— Та значи искате да летите за някъде в тоя безбожен час? — Камерън се протегна. — Оубън ли е крайната цел на пътуването ви?

— Не. Йона.

— Мога да ви закарам направо на острова ей с онова там. — Той посочи хидроплана.

— Ами аз...

— Чай! — Камерън вдигна юмрук към небето. — Давам цялото си кралство за един чай!

— Винаги ли се напивате така, господин Камерън?

— Винаги ли се заяждате така, госпожо или госпожице еди-коя си?

Тя направи крачка към него.

— Аз съм доктор Катлийн Филипс и дори още не съм загоряла!

— Добре де, добре. Божичко! — Камерън потръпна и заразтрива челото си. — Я поуспокойте топката, докторе, иначе ще трябва да ме лекувате от мозъчен кръвоизлив. — Закопча ципа на коженото си пилотско яке, което сякаш беше преживяло поне две войни, и вдигна голямата му рунтава яка. — Хладничко е, а?

— Не особено — отвърна археоложката. — Естествено, аз не съм спала нощес в лодка.

Камерън се намръщи и ѝ обърна гръб.

— Ако ви се пие чай, елате с мене — каза през рамо. — „Пайпс енд Хедър“ е моята кръчма, моята кухня... „О, сбогом, гордий свят, аз си отивам у дома“^[1].

Катлийн си погледна часовника. Докато Камерън се приведе в нормален вид и се върнат на кея, вече минаваше десет.

Над пристанището ръмеше. Тя извади бейзболна шапка с логото на „Ред Сокс“ от сака си и я нахлупи, след като събра косата си отзад. На запад облаците се сгъстяваха и в тях проблясваха светкавици.

— Безопасно ли е да летим в такова време? — попита археоложката.

Джейми Камерън кимна и ѝ намигна, докато разговаряше с кулата на единбургското летище по мобилния си телефон.

Катлийн използва възможността да се обади в хотел „Сейнтс Ландинг“ на Йона и да остави съобщение на Том О’Брайън, за да го осведоми кога ще пристигне. После отиде до ръба на кея и погледна към бурното Северно море зад вълнолома. Един малък платноход бързаше с надути платна да се прибере на сигурно място в пристанището.

Това ѝ напомни колко много обича ветроходството мъжът ѝ и тя изведнъж осъзна, че Дейвид ужасно ѝ липсва.

— Добре, Кат. — Камерън я тупна по гърба. — Тръгваме.

— Наричайте ме доктор Филипс, ако обичате. Попитах ви за времето.

— Доктор по археология. Нали така?

— Времето?

Той пхна ръце в джобовете на якето си и пристъпи към нея.

— Летя от дванайсет годишен. Получих разрешителното си на шестнайсет. По време на войната в Залива пилотирах хеликоптери „Апачи“ и „Блек Хок“. После товарни и пътнически самолети. За мен пилотирането е като дишането.

— Не ме интересува биографията ви, по дяволите! Попитах ви за времето!

Камерън посочи приближаващата се буря и се ухили в мига, в който една светкавица разцепи небето на зигзаг.

— Ще друсам малко.

Подсмихна се и слезе по стълбата в лодката.

— Е, ще ви возя ли?

— Да. Губим време.

Пилотът отметна глава и се засмя.

— Жена тъкмо по вкуса ми!

Малката лодка наближи хидроплана и Камерън отпусна ръчката на извънбордовия двигател.

Катлийн можеше да разгледа по-добре големите радиални двигатели, паяжината от въжета, поддържащи поплавъците на крилата, еднолопатните витла, грозния издут нос...

— Не ви ли харесва моят „Груман Гуус“?

— Ами... изглежда ми старичък.

— За пръв път се е издигнал в небето през хиляда деветстотин четирийсет и трета.

Катлийн се усмихна малко насила.

— Доста отдавна... През Втората световна война ли?

— Да — потвърди пилотът и потупа корпуса. — Тоя хубавец е служил във флота.

— А, значи е ветеран. Много мило. — Тя погледна зловещото небе, после престарелия хидроплан. Устата ѝ пресъхна, когато отекна

поредната гръмотевица.

Вятърът брулеше корпуса, сиви пелени дъжд плющяха по метала толкова силно, че почти заглушаваха грохота на двигателите.

Катлийн се обърна към пилота.

— Наистина ли ще излетим с това нещо?

— Просто се отпуснете и се насладете на полета. — Той бръкна в джоба си и извади шишенце с хапчета. — За въздушна болест. Може да...

— Аз летя по целия свят, господин Камерън. Не се нуждая от медицинските ви съвети, за да понеса едночасов полет.

Пилотът сви рамене и нахлузи слушалките си, докато насочваше хидроплана към средата на пристанището.

Катлийн погледна през десния илюминатор и в този момент покрай тях профуча моторна яхта, чиято следа силно разлюля самолета. Археоложката затвори очи. За бога, как се беше озовала в този паметник на братя Райт и се готвеше да излети по време на буря, седнала до вонящ на бъчва пилот?!

Докато хидропланът набираше скорост, тя чу съскането на морската пяна, порена от корпуса. Движеха се все по-бързо — и изведнъж височината на звука рязко се промени.

— Стъпихме на стъпалото! — без да се обръща към нея, събщи Камерън.

— Това пък какво значи, по дяволите?

— После ще ви обясня.

— Дано има „после“!

Той се ухили, изтегли щурвала и самолетът се издигна под остър ъгъл към сивите облаци. Небето сякаш възнегодува срещу това натрапване — вятърът заподмята реликвата от Втората световна война все едно ги обстрелваше зенитна артилерия.

Катлийн затвори очи и дълбоко си пое дъх. Трябваше да вземе драмамина, който ѝ беше предложил пилотът.

Камерън я сръга.

— Трябваше да вземете драмамина, който ви предложих. Ама нее! — Избухна в смях и наклони хидроплана на запад.

[1] „Сбогом“, Ралф Уолдо Емерсън. — Б.пр. ↑

5.

Когато влезе в Египетския музей, кардинал Памфили все още осмисляше думите на папата. Спомняше си уплашените очи на Светия отец, които час по час скачаха към огромната фреска на Микеланджело „Страшният съд“.

Грамадният страховит стенопис изобразяваше души, вдигнати от гробовете в могъщия въртоп на последната разплата. Сред този вихър на възмездието стоеше мрачният Христос и пращаше праведниците от дясната си страна в рая, а грешниците отляво — в ада.

Споменът постепенно избледня и кардиналът се озова пред черните статуи на египетската богиня Сехмет, същество с лъвска глава и женско тяло. Древните египтяни я бяха наричали Онази, която е живяла преди боговете.

Зад фигурите Памфили видя ламперията с дърворезба на Христос, който възкресява Лазар. Натисна плоскостта и тя се отвори на скритите си панти дори без изскърцване. Отдолу се показва метална врата и старият ключ я отключи с лекота.

Кардиналът се вмъкна в тъмния коридор, затвори плоскостта зад себе си и включи фенерчето си. Заслиза по витото каменно стълбище, водещо към недрата на Ватикана, и се спусна в дългото мрачно минало на Рим.

Когато стигна долу, установи, че се намира в езическо гробище, затрупано през вековете от множеството пластове на поредните гибел и възраждане на града. Като се опитваше да не обръща внимание на смрадта от двете хилядолетия миши изпражнения, заобиколи една разбита статуя на римския бог Фавън и продължи по зловонния тунел.

След няколко крачки чу драскане на нокти по камък. Под лъча на фенерчето му пробяга нещо черно, прекалено голямо за плъх. После второ. След миг нещо се отърка в глезена му.

— По дяволите!

Гласът му отекна в коридора като в пещера.

Памфили се завъртя към стълбището и лъчът на фенерчето освети дупка с формата на раковина, изкопана в стената на тунела. Кардиналът надникна вътре и видя, че в дъното на каменната пещера е взидан железен сейф.

Пъхна в старата ключалка най-големия от ключовете, дадени му от понтифика, и той се превъртя с изненадваща лекота. На задната стена на сейфа беше зазидана по-малка метална кутия. Тя се отваряше с най-малкия ключ. Той я отвори и видя кожена папка с писмото, което епископ Малх прати на папа Николай в лето Господне 859-о.

Отново чу шумолене на тичащи плъхове, завъртя лъча на фенерчето и той освети стотици кърваочервени очи, които се движеха в мрака. Памфили се наведе, напипа някакъв камък и го запрати към тъмните сенки. Камъкът изтропа и заподскача. Безброй нокти застъргаха по камъка и червените проблясъци моментално угаснаха.

Памфили грабна папката и се втурна по тунела, без да си направи труда да затвори сейфа. Гмежта от гризачи в тъмнината се приближи, отдалечи се, после пак се приближи. Стърженето на нокти по камъка като че ли се усили, след това отслабна и отново се усили. Този звук, помисли си кардиналът, присъстваше като нечие дишане в подземие — по-ужасяващ от самите плъхове.

После усети под крака си нещо меко. Разнесе се изхрущяване и писък и той потрепери.

Задъхан, Памфили стигна до витото стълбище, като се чудеше защо гризачите изведнъж са престанали да го преследват. Причината се изясни, когато чу отчаяното пицене на настъпления от него плъх. Неговите канибалски другари го разкъсваха още жив.

Когато се върна в кабинета си в Апостолическия дворец и прочете писмото от епископ Малх, кардиналът легна по гръб на тапицирания със златно ламе диван и затвори очи. Древният пергамент от телешка кожа се изплъзна от пръстите му.

Памфили заразтрива челото си и се замисли как книгата, за която споменаваха епископът, може да съдържа тайно знание на еретици, живели три века по-късно.

Пресегна се за чашата си „Стрега“, отпи глътка от огнения ликьор, отново се отпусна на дивана и се втренчи в окачената на отсрещната стена картина, която изобразяваше апостол Тома, пъхнал пръсти в раните на възкръсналия Христос. Обзе го угризение и той

треперливо си пое дъх. Дали пък това писмо не беше плод на деменцията на един побъркан средновековен епископ? Но ако Малх наистина бе представлявал опасност, защо папа Николай просто не го беше изгорил на клада заедно с писмото му?

Знаеше отговора. Това бяха „доказателствата“, както ги наричаше самият епископ. Едното описваше Ужасната катарска тайна векове преди еретиците да се появят в Лангедок. А последното — откриването на книгата на Йона, случило се само преди няколко дни.

Памфили запали цигара „Собрание“, вдиша ароматния дим на ориенталския тютюн, изпи още една чаша ликьор, вдигна написаното на латински хиляда сто и петдесет годишно послание на епископа до папа Николай и прочете, че Малх е пратил второ писмо на сестра си, игуменката на Кинвара.

Разбираше, че епископът се е измъчвал от угризения. Ужасяващото съдържание на писмото очевидно бе довело клетата му сестра до безумие. Когато за последен път я видели жива, тя разкъсала дрехите си и се втурнала във вилнеещата навън буря, като крещяла богохулства. След няколко седмици овчари я намерили на планинско пасище, замръзнала гола до един стълб. Полудялата и игуменка била забила в гърдите си грубо направен дървен кръст.

Кардиналът не се съмняваше, че преди пет години от Тайния архив на Ватикана са откраднали тъкмо второто писмо — онова, което бе докарало игуменката до лудост. От гибелта на игуменката до тази на заклания стар свещеник бяха изтекли повече от хиляда години, ала за Памфили телата на двамата бяха паднали в един и същи гроб.

6.

Раймон Тренкавел се протегна, доколкото му позволяваше купето на седана „Воксхол“, погледна си часовника и отново насочи вниманието си към триетажната сграда от отсрещната страна на Уестфери Роуд. Наблюдаваше лабораторията „Брайтън“ повече от час. Моментът беше настъпил.

Той свали наследствения си пръстен и го пъхна в джоба на кафявия си кадифен панталон. После си сложи очила с телени рамки и се погледна в огледалото. Със сивия пуловер и оръфаното вълнено сако имаше вид на типичен университетски преподавател.

Слезе от колата, вдигна поглед и видя буреносните облаци, носещи проливен дъжд над тъмносивата Темза. Отвори чадъра си, пресече улицата и влезе в модерния комплекс. Подмина желязната скулптура, изобразяваща летящи птици, и мина през въртящата се врата.

— Добре дошли в лабораторията „Брайтън“ — каза иззад мраморния плод охранителят, без да откъсва очи от книгата, която четеше. — Документите ви за самоличност, моля.

Раймон му подаде служебна карта от Университета на Северна Каролина и шофьорска книжка от същия щат, американски паспорт и карта на гост професор в Лондонския университет. Парижкият гангстер Лазар Крос — поредният обитател на бащиния му престъпен свят — можеше моментално да се свърже с най-добрите фалшификатори в Европа.

Докато охранителят оглеждаше документите му, Тренкавел си спомни как Крос го погледна с единственото си око и му каза: „За вас е безплатно, топ амі. Приемете го като жест в памет на баща ви. — Вдигна чашата си коняк и прибави: — Не познавам друг човек, който може да изплаши и ангел така, че да го накара да се отрече от Бог“.

Охранителят го погледна и се усмихна.

— Всичко е наред, професор Янус. Но какво търси един янки в лабораторията „Брайтън“?

Тренкавел отговори на усмивката му. „Янки“ — това му харесваше.

— Търся доктор Макгрегър. — Харесваше му да произнеся думите с аристократично южняшко провлачване.

— Той е долу в ТАМС залата — отвърна охранителят. — Ще му се обадя.

— Няма нужда. Ако е възможно, бих искал да разгледам ТАМС.

— Това е просто едно голямо помещение с един адски огромен апарат. Но щом проявявате интерес... — Мъжът сви рамене. — Слезте с асансьора на ниво Бе три. После тръгнете по жълтата линия в коридора.

Докато се спускаше в подземната част на лабораторията със светлия модерен асансьор, Раймон се наблюдаваше в огледалото. Както обикновено, не можеше да не обърне внимание на хоризонталния синкав белег на брадичката си. Баща му държеше да тренира фехтовка с истинска сабя. И естествено, гадният садист му забраняваше да използва предпазители и маска.

Вратата на асансьора се отвори и той последва жълтата линия по коридора до двукрила метална врата, носеща символа за радиоактивност. На двата прозореца пишеше: „Тандем маспектрометър“.

Тренкавел влезе и се озова на площадка, от която се спускаше бетонно стълбище. Под него се намираше огромната зала, в която се помещаваше ТАМС.

В средата на помещението се издигаше грамадният ускорител, чиито масивни канали се извиваха из просторната лаборатория. Петима лаборанти с бели престилки обикаляха по пътеката над апарата, а неколцина други правеха настройки на голям компютърен терминал по-близо до входа.

Един от мъжете не носеше бяла манта. Беше на средна възраст, с тъмен костюм, рошава рижа коса и гъста брада. Раймон го позна въпреки неясната снимка, която беше получил по факса от своя съучастник на Йона.

— Професор Макгрегър? — повика го Тренкавел, докато се спускаше по стълбището. — Аз съм Питър Янус, приятел на Катлийн Филипс. — Протегна ръка. — Тя ме помоли да ви навестя.

Макгрегър свъси рунтавите си ръждивокафяви вежди и стисна ръката му.

— Че защо Катлийн ще... — Почеса се по брадата. — Кой казахте, че...

— Доктор Питър Янус, професор по история в Университета на Северна Каролина. В момента съм със стипендия в Лондонския университет. Катлийн ми се обади и ме помоли да помогна.

Макгрегър кимна и хвърли поглед към доклада в ръката му.

— Тъкмо свършихме анализите и...

— Значи сте готови с резултатите, така ли?

— Катлийн каза ли ви какво открихме?

— Да, но според мен...

— Хайде да поговорим на четири очи.

— Разбира се.

Макгрегър отиде при една дребна изключително красива петдесетина годишна жена с прошарена червеникаво руса коса и каза:

— Благодаря, Маги. — Прегърна я. — Нямам думи да изразя признателността си. — После се обърна към Тренкавел. — Това е сестра ми, доктор Маги Макгрегър. Един от най-добрите физици във Великобритания. Пък и в цяла Европа, по дяволите!

— О, Иън! — Тя погледна Раймон и си свали очилата. — Приятно ми е да се запознаем, доктор Янус.

Тренкавел хвана ръката ѝ.

— За мен е чест, доктор Макгрегър. — Леко стисна ръката ѝ и жената се изчерви.

Макгрегър си погледна часовника.

— Не съм закусвал. Хайде да отидем в „Да Гън“. Правят най-вкусните яйца с наденица в цял Лондон.

— Внимавай в картинката, Иън. — Сестра му го заплаши с пръст. — Само закуска и чай. — Погледна Тренкавел и му намигна. — „Да Гън“ са прочути и с чудесната си колекция от уиски.

Набитият професор нежно погали сестра си по бузата.

— По-късно ще ти се обадя. Ако си послушна, може да те заведе на вечеря в „Кенсингтън Плейс“.

— О, нещо май се изхвърляме, а?

Макгрегър се обърна към другите физици и лаборанти.

— Искам да благодаря на всички, че днес дойдохте толкова рано, за да приключим с анализите. Справихте се страхотно.

Докато се качваше по стълбището и излизаше през вратата, професорът погледна Тренкавел и го попита:

— Запознат ли сте с използването на тандем масспектрометър за радиовъглеродно датиране, доктор Янус?

Раймон се усмихна.

— Разбира се. Когато няма как да се приложи традиционното радиовъглеродно датиране, тъй като можем да пожертваме съвсем малка проба, използваме ТАМС в Университета на Аризона. Те разполагат с най-добрата калибрационна колекция от дървесни проби.

— Да, в „Брайтън“ също използват тяхната калибрационна колекция. — Макгрегър спря и извади от на сакото си джиесем. — Тук не се хваща сигнал, но като се качим горе, ще трябва да се обадя на Йона и да...

— Да се уверите в думите ми ли?

— Не, но... въъ...

— Спокойно. — Тренкавел го потупа по гърба. — И аз бих направил същото.

Излязоха във фойето. Макгрегър вече изглеждаше по-спокоен.

— Този дъжд е ужасен — отбеляза Раймон, докато вадеше чадъра си от стойката до плота на охранителя.

— Пак не хващам силен сигнал. — Археологът намръщено се взираше в дисплея на мобилния си телефон. — Всичко е заради проклетата сграда. Построена е така, че да сведе до минимум контаминирането на пробите с космически лъчи. Което направо побърква тези адски устройства.

Тренкавел посочи с чадъра си през затъмнените прозорци на фойето.

— Можете да се обадите от колата ми. По-добре, отколкото да стоите на дъжда.

— Прав сте.

Излязоха през въртящата се врата и забързаха към колата. Раймон отключи с дистанционното и се качиха. Раймон погледна Макгрегър, забеляза озадаченото му изражение и попита:

— Какво има?

— Всъщност не ми обяснихте защо Кат ви е привлякла в нашия проект. — Професорът се почеса по брадата. — Споменахте, че ви е помолила да помогнете, но...

— Знам само каквото ми каза тя. Че вашият екип е открил кодекс, написан на хиберно-латински. Навярно от осми или началото на девети век.

— Е, направените от Маги и нейните хора анализи определиха възрастта на пробата от пергамента на около хиляда и двеста години — като продължаваше да се чеше по брадата, отвърна Макгрегър. — Та изглежда, че...

— Значи е истински!

Археологът леко се отдръпна, присви очи и се втрени за няколко секунди в Тренкавел, после започна да набира някакъв номер.

— Да видим дали ще успее да се свърже с Катлийн. Тя ще каже...

— Дайте ми телефона, професоре. — Раймон дръпна джиесема от ръката на Макгрегър и го притисна към дясната врата.

— Къде ви изчезна... акцентът?! — възкликна археологът. — Вие не сте американец! Кой сте, по дяволите?

— Човек, който е готов да използва ей това тук.

— Богородице и вси светии! — ахна Макгрегър, облещен към опрянния в корема му късоцевен револвер.

Когато Тренкавел отключи багажника на колата, Макгрегър надигна червендалестото си лице и примижа на сивата следобедна светлина.

— Излизай! — Раймон го сръга с револвера.

Археологът понечи да се подчини, но коленете му се огъваха като гумени.

Тренкавел се поотдръпна, без да го изпуска от мушка.

— Разкърши се и се поотпусни. Остава ни още съвсем малко път.

— Нали няма пак да ме натикаш в багажника?

— За съжаление се наложи да взема тази предпазна мярка.

Ланкашър е далеч и...

— Ланкашър ли?!

Раймон посочи предната седалка с пистолета.

— Млъквай и се качвай.

Когато излязоха на Естюъри Роуд, заваля дъжд. След малко пред тях се появи Моркъм Бей. На кейовете край скалистите му брегове бяха пристанали десетки яхти.

— Виждаш ли третата яхта от края на първия кей? — Тренкавел посочи. — Онази голямата? Казва се „Жералда дьо Лавор“. — Погледна пленника си. — Разбираш ли от яхти, Иън?

Професорът само изсумтя и заразтрива краката си.

Раймон влезе в паркинга на пристанището и спря чак до водата.

— Само я погледни — каза той. — Не намираш ли, че „Жералда дьо Лавор“ е разкошна?

Макгрегър, който все още разтриваше бедрата си, само сви рамене.

Широката пет метра яхта имаше газене един метър, ала притежаваше аеродинамичната форма на състезателен съд. Ходовият мостик на горната ѝ рулева рубка обхващаше цялата ширина на кораба и се устремяваше към кърмата на два вертикални стабилизатора като изстребител Ф-15. Затъмнените елипсовидни странични илюминатори и заобленият преден прозорец на долната рубка допринасяха за футуристичния ѝ, предполагащ високи скорости силует.

— Не би ли казал, че „Жералда“ е по-скоро произведение на изкуството, отколкото кораб, Иън?

— Какво искаш от мене? — попита Макгрегър. — Какво значи всичко това?

Тренкавел се обърна към пленника си.

— Слез от колата. Бавно. И си вземи куфарчето.

Минаха по трапа и се качиха на моторната яхта.

Раймон продължаваше да държи револвера в джоба си, въпреки че не се налагаше. В този дъжд кеят напълно пустееше.

— Кръстих яхтата „Жералда“ на господарката на Лавор — заразказва Тренкавел, докато вървяха по палубата. — Това е поредната тъжна история от миналото на моята катарска родина. — Без да обръща внимание на дъжда, той спря и отправи поглед оттатък залива. — Ватиканските кръстоносци превзели Лавор и избили всички благородници, сред които брата на Жералда, както и стотици жители на града. После тези кръстоносци, тези Христови войни, дали всичко от себе си, за да убият хубавицата Жералда, като я изнасилят многократно.

Раймон се облегна на парапета — изведнъж се почувства без сили, сякаш преживяваше ужасен спомен.

— Безбройните изнасилвания и побои явно не убили силната Жералда — продължи той. — Затова смелите войни на Ватикана хвърлили смазаното ѝ голо тяло в кладенец и заглушили виковете ѝ с камъни.

— Нима и днес защитаваш катарската кауза? — попита Макгрегър след малко.

Тренкавел избърса дъждовните капки от лицето си.

— Техните защитници отдавна са мъртви.

— Янус. — Археологът се почеса по брадата. — Римският бог с две лица, нали?

Усмивката на Раймон се стопи.

— И бог на началото и края.

Отвори плъзгащата се стъклена врата и въведе Макгрегър в просторния салон на яхтата. Облечен в тъмносиня куртка и със светлосин тюрбан на главата, Каосен седеше до една полирана маса от тиково дърво с чаша чай в ръка.

— Този пък кой е? — Професорът отстъпи назад.

— Седни, Иън. — Тренкавел посочи стола до туарега. — Свали си шлифера и се отпусни. — Метна собствената си връхна дреха върху друг стол, отиде при бюфета и извади бутилка уиски и две чаши.

Макгрегър с трепереща ръка надигна чашата си още щом му я напълниха и я изпи на екс.

— Още малко?

Археологът кимна почти отчаяно. Отпи голяма глътка, после погледна своя похитител.

— Нещо против да ми обясниш какво...

— Вашият археологически екип е открил любопитна находка — прекъсна го Тренкавел, заобиколи масата и седна.

— Как научи? Пазехме го в тайна от пресата.

— Разкажи ми всичко, което знаеш за нея.

— Да я откраднеш ли искаш? — Професорът изгълта остатъка от уискито си и рязко остави чашата на масата. — Можеше да се сетя и сам.

— Погледни приятеля ми. Иън.

Макгрегър се завъртя в мига, в който в ръката на Каосен проблесна бусаади — дълъг остър нож. Ученият вдигна ръка към гърлото си.

— Господи!

Тренкавел се обърна към прислужника си и му нареди на берберски:

— Запали двигателите и поеми на запад. Знаеш накъде. — Погледна си часовника. — Още поне час и половина ще е светло. Как е времето?

— Бреговата служба съобщава, че бурята отминава на запад, саид. — Туарегът се поклони, излезе от салона и се заизкачва по стълбата към горната рубка. След малко се задействаха компресорите.

Макгрегър се сепна.

— Къде ме водиш, за бога? — Удари с юмруци по масата. — Настоявам да ми кажеш!

Раймон извади от пояса си револвера, „Смит & Уесън“, магнум 357-и калибър.

— По-спокойно, Иън. Пийни още едно. — Остави револвера на масата. — Ще се насочим на запад и ще влезем в Калф ъв Ман.

— В залива има само някакъв тъп резерват за птици. Октомври е. Там ще е абсолютно пусто.

— Знам.

— Да... прекосим Ирландско море по тъмно?! — Макгрегър се ококори. — Ти ще ме убиеш и ще ме хвърлиш през борда!

Двата двигателя на „Жералда“ заработиха с гърлено боботене.

— Няма нужда да те убивам — отвърна Тренкавел. — Просто за известно време ще те изолирам. — Наведе се напред и наля на пленника си още едно уиски. — Маги — така се казваше сестра ти, нали?

Археологът кимна.

— Ако искаш пак да я видиш, ще ми разкажеш всичко, което ти е известно за находката на Йона. — Раймон вдигна револвера и го насочи към него. — Всичко, Иън. И не ме лъжи, иначе наистина ще те хвърля на рибите.

7.

Хидропланът отново се раздрусва от поредната въздушна дупка и Катлийн се вкопчи в ръкохватката на тавана. Вече летяха от час и нещо, но заради отвратителното време ѝ се струваше много по-дълго.

Тя погледна през десния илюминатор и с изненада видя, че летят почти наравно с величествения връх Бен Мор. Набраздените от ерозия планински склонове се спускаха стръмно към пенливите води на Лох Скридийн. Оттатък се простираше скалистият сиво-зелен пейзаж на остров Мъл, който сякаш се движеше и огъваше заради ивиците пречупена светлина.

Пак попаднаха в турбуленция и зъбите ѝ изтракаха. Не биваше да гледа надолу. Имаше едно-единствено желание: да се махне от този летящ музеен експонат.

— Наближаваме ли вече?

Джейми Камерън смъкна тъмните си очила и се усмихна.

— Почти преполовихме полуостров Рос във Мъл. При по-хубаво време отук се вижда Йона. — Той я потупа по коляното. — Още малко. Обещавам.

Археоложката отблъсна ръката му.

— Долу лапите!

— Аз само... Не исках да... — Камерън стисна устни, впери очи напред и пак си сложи очилата. — Зависи откъде ще минем. Йонският залив е малко на запад от нас. На няколко минути път. Ако заобиколим... — Той погледна надясно и изведнъж присви очи.

— Какво има? — попита Катлийн.

— Нататък се надига буря.

Тя се обърна на север и видя над скалистия нос на полуостров Ардменах стена от черни облаци. В този момент свирепият вихър погълна островите Гометра и Ълва и Катлийн усети в устата си кисел вкус на страх.

— Това пък откъде се появи, по дяволите? — изруга пилотът и изтегли щурвала.

Хидропланът рязко полетя надолу и стомахът на археоложката подскочи към гърлото ѝ.

— Какво правите?!

— Заобикалям от юг. Вече и дума не може да става да кацнем в Лох Латийх. Бурята се надига от залива като вятърен тунел. — Камерън поклати глава. — Не искам да попаднем в такава вихрушка, докато се приводняваме.

— Тогава какво ще правим?

— Или ще се върнем в Оубън, или ще кацнем в залива. — Обърна се и я погледна. — Вие сте клиентката. Изборът е ваш.

— Вие сте пилотът! Решавате вие!

На лицето му се изписа дяволита усмивка.

— Ако бях на ваше място, щях да си затегна колана.

Спуснаха се още по-ниско и пилотът взе микрофона.

— Оубън, тук Груман Голф-Браво-Сиера-Ромео-Ромео, полет за Йона.

— Тук контролна кула Оубън — разнесе се от кръглия високоговорител на тавана гласът на авиодиспечера. — Казвай, Голф-Браво-Сиера-Ромео-Ромео.

За Катлийн репликите, които размениха по-нататък, бяха по-скоро неясен шум, отколкото смислен разговор, освен че оубънският диспечер им пожела късмет. Пред очите ѝ хищната черна буря се спусна над остров Литъл Колонсей и тя стегна предпазния си колан още по-здраво.

Само късмет нямаше да им е достатъчен.

Йона едва се различаваше зад дъждовните пелени. Археоложката се вгледа напрегнато и успя да види тесния залив, разделящ островите Мъл и Йона. Вълните се гънеха като бели дипли, но когато самолетът се спусна по-ниско, се превърнаха в тъмносини грамади, разбиващи се в дълбоки бездни само за да се издигнат отново в поредната връхлитаща стена.

— Не можем да кацнем в тези вълни!

— Спокойно. Кацал съм и в по-бурно море.

Хидропланът зави на север, за да заходи за приводняване. Вятърът блъскаше корпуса с такава ярост, че Камерън трябваше да се вкопчи в щурвала с всички сили.

— Пълна мощност — замърмори под нос пилотът. — Задкрилки на трийсет градуса. Изпомпваща система задействана. — Натисна един син ключ. — Бустерни помпи активирани.

Водните стени сякаш се извисиха над тях.

— Сега идва най-трудното — съобщи Камерън. — Трябва да се плъзна по хребетите на вълните, иначе ще ни залееят.

Катлийн стисна очи с надеждата да намери утеха в мрака, ала турбуленцията и ревът на двигателите рисуваха в главата и натрапчива картина на премятащия се и потъващ в ледените води на залива хидроплан.

Тя отвори очи точно в момента, в който самолетът се запързала по хребетите на вълните. Пилотът рязко изтегли щурвала и машината се понесе към поредната вълна. Сблъсъкът подхвърли археоложката напред, пръски пяна обляха кърмата и предното стъкло. Камерън увеличи мощността и насочи хидроплана към пристанището Байли Мор на Йона. От силното вълнение в гърлото на Катлийн изведнъж се надигна жлъч, по лицето ѝ изби студена пот и тя задиша дълбоко в опит да овладее почти непреодолимото гадене.

— Май не ти е добре — отбеляза Камерън.

— Закарай... ме... на сушата... Ммм... моля те.

Усмивката му се стопи.

— Дадено. Кат. Ето... — Той се пресегна през нея и отвори малкия десен илюминатор. — Дишай бързо и дълбоко. Ще те закарам на сушата колкото може по-бързо.

Катлийн доближи уста до отвора и жадно вдиша нахлулия в кабината студен морски вятър. След една-две минути пилотът внимателно обърна лицето ѝ към своето и сякаш от нищото извади влажна кърпа.

— Просто продължавай да дишаш свеж въздух — каза Джейми и попи потта от челото ѝ. — Почти стигнахме.

После вдигна микрофона.

— Оубън, тук Голф-Браво-Сиера-Ромео-Ромео. Кацнахме и се насочваме към Байли Мор.

— Радвам се да го чуя, Сиера-Ромео-Ромео. След тази буря се задава още една. По-добре да поизчакате с обратния полет.

— Ясно. Сиера-Ромео-Ромео, край.

Камерън зави наляво и заобиколи бетонния кей на Йона. После подаде газ и изкара хидроплана върху белия пясъчен бряг.

Угаси двигателите, обърна се и се вгледа в очите на Катлийн.

— Добре ли си?

Тя се опита да се усмихне и кимна.

Пилотът се ухили и я потупа по рамото.

— Силна и смела жена. Иди отзад да си вземеш багажа и ела с мене. — Той се спусна по стълбата, изпълзя през котвеното помещение и отвори люка на носа. — Така няма да се намокриш — извика й, без да се обръща.

Все още замаяна, Катлийн взе сака и куфарчето си, последва го по стълбата и като се ориентира по котвеното въже, излезе на силния вятър. Още няколко пъти си пое дълбоко дъх и се почувства по-добре.

Том О'Брайън се отдели от навалищата край вълнолома, която наблюдаваше борбата на стария хидроплан с бурята, и надвика вятъра.

— Ей, Кат! Спешно имах нужда от тебе, но... — Посочи черната облачна маса, която се вихреше над Атлантика. — Слава богу, че пристигна невредима.

Тя се втурна към него и го прегърна.

— Страшно се радвам да те видя. Нямам търпение да ми покажеш находката си.

Усмивката на Том помръкна.

— Само да знаеше... — Ученият се прокашля и погледна небето. — Фериботът временно е затворен. Времето е адски кофти.

Катлийн кимна и се обърна към Камерън. После, без да се замисли, пристъпи към него и го хвана за ръка.

— Исках... — Усмихна се. — Благодаря, че изтърпя...

— Една нервна пътничка ли? — Пилотът се ухили. — Моля. Твоята „благодарност е плод на изключителна изтънченост“. — Сините му очи се засмяха. — Обаче с нея не мога да си купя гориво за самолета.

Макар и малко изненадана от цитата на Самюел Джонсън, Катлийн се засмя.

— Ела в „Сейнтс Ландинг“ и ще уредим дребния въпрос с плащането.

Том се приближи до тях и протегна ръка.

— Том О'Брайън. Колега съм на доктор Филипс.

— Извинявам се — смути се тя. — Том, това е Джейми Камерън.
— Приятно ми е да се запознаем, Том. — Двамата се ръкуваха.
— Говориш като... Шотландец ли си? — попита археологът.
— Баща ми е шотландец, но майка ми е американка. Живял съм и от двете страни на океана. — Пилотът се засмя. — Може да се каже, че говорът ми е пълна каша.

— Американец или шотландец, дължа ти едно уиски, щом успя да докараш Кат невредима. Ще поостанеш ли на Йона?

Камерън погледна бушуващата на север буря.

— Така изглежда. — Обърна се към Катлийн и се усмихна. — Ти се прояви като смел ко-пилот. Кат. За мен ще е чест да летя с теб навсякъде и във всякакво време. А сега, ако ме извините, трябва да привържа хидроплана.

И забърза към самолета си.

8.

Боботенето на двата двигателя МТУ 760 се усили. Океанът вероятно се беше успокоил достатъчно, за да позволи на Каосен да увеличи скоростта.

Тренкавел се обърна към госта си.

— Приятно ли ти е моето гостоприемство, Иън?

Макгрегър повдигна чашата си, но не отговори.

— Е, разказвай — продължи Раймон и наля на професора още едно уиски. — Значи наистина си чел онази книга, така ли?

— Само няколко страници.

— Достатъчно, за да се увериш в... — Тренкавел се наведе напред. — В точността ѝ.

— Откъде ти е известно толкова много за нея?

— Отговори на въпроса ми.

— Ами, да — потвърди Макгрегър. — Монахът е удивително точен.

Раймон потупа ксерокопията на компютърните разпечатки.

— Резултатите от радиовъглеродното датiranje определят възрастта ѝ на около хиляда и двеста години. Нали така?

— Според хората на Маги стандартната грешка е седемдесет и пет години — поради променливото ниво на космическа радиация.

— Значи книгата е написана...

— Анализирани пергаментови проби датират между седемстотин и трийсета и осемстотин и осемдесета година. Анализът на мастилото даде същите резултати.

— Следователно книгата наистина е автентична.

— Е, пергаментът и мастилото определено са автентични. Изследвахме кодекса с бинокулярен микроскоп. Писан е с перо. Със закалено с огън перо, което показва, че писарят е местен.

Макгрегър посочи куфарчето с дебелия си показалец.

— Освен резултатите от анализите на мастилата и пигментите вътре ще намериш лулата и кесията ми с тютюн.

Тренкавел извади разпечатките и остави лулата и тютюна пред професора.

— Цялата тази информация пратена ли е на Йона?

— Пратих ксероксите по куриер. Колегите ми вече би трябвало да са ги получили, заедно с писмения ми доклад.

Докато археологът пълнеше лулата си, Раймон прегледа данните и бързо установи, че анализите са били извършени експресно, но изчерпателно.

— Хроматографският анализ показва, че е използвано желязно — галово мастило, смесено със сажди за по-тъмен цвят — прочете Тренкавел. — Методът е типичен за осми — девети век.

Макгрегър издиша облак синкав дим.

— Такова е и нашето заключение. Подай ми онзи жълт лист.

Раймон му го подаде, седна и изпружи крака върху масата.

— Я да видим... — Археологът зачете. — А, ето. Според химическия и рентгенофлуоресцентния анализ на пигмента на миниатюрите свързващото вещество е от белтък с малко акациева смола. Самите пигменти са желязен оксид от хематитови кристали и богата на желязо почва, както и минерален цинобър. Регистрирани са и корен от брош и златна боя от рибя жлъчка и орехова кора. За лилавите и сините тонове са използвали сенилна трева и лапис лазули. Всичко това напълно се вписва в ранно средновековната британска миниатюристика през осми — девети век. Адски е трудно, ако не и невъзможно да се фалшифицира. Има още доказателства за автентичността на книгата. Да продължавам ли?

— Значи твоето професионално мнение е, че книгата наистина е написана преди хиляда и двеста години, така ли?

Макгрегър замислено прокара показалец по рамките на очилата си, после го погледна.

— Като се има предвид археологическият ѝ контекст, направо си е изумително, но съм готов да си заложа главата, че книгата е написана от монах през девети век.

— Интересен избор на думи.

Професорът присви очи.

— Ще ме убиеш, за да не предупредя колегите си на Йона, нали?

— Значи книгата още е на острова.

— Не. Вече е в... Глазгоу. В университета.

Макгрегър отпи глътка скоч, за да избегне погледа на Тренкавел. Книгата несъмнено още се намираще на Йона. Иначе неговият човек щеше да му съобщи.

— Не ти вярвам, Иън.

Археологът се зачерви и очите му заблестяха.

— Хич не ми пука дали ми вярваш! — После гневът му сякаш се стопи и устните му се извиха в странна усмивка. — Даже да се опиташ да се добереш до книгата — той се наведе напред, — ще те изпреварят.

— Кой? — Тренкавел рязко смъкна краката си от масата и плъзна ръка към револвера. — Кой ще се опита да ми отмъкне книгата?!

Ироничната усмивка на Макгрегър стана още по-широка.

— Ватиканът — тихо произнесе той.

— Ватиканът ли? — Раймон се олюля назад като ударен с юмрук. — Защо й е на Църквата да се забърква в такова нещо?

Професорът сви рамене и разлюля празната си чаша.

— Казвай, Иън, иначе ще умреш още тази вечер. При това бавно — обещавам ти.

Макгрегър го погледна и самодоволно ухилената му физиономия се смени със страх.

— Във Ватикана явно са знаели за съществуването на тая проклетата книга още преди ние да я открием. Нямам представа откъде са научили. Обаче...

Двигателите на „Жералда“ забоботиха по-тихо — Каосен явно беше изключил от скорост. След малко туарегът се спусна по стълбата и влезе в салона.

— Какво има, Каосен? — попита го Тренкавел на берберски.

— Виждат се светлините на остров Ман, саид.

— Завий на юг и се насочи към югозападния бряг на Калф ъв Ман.

— Както желаете, саид. — Туарегът се поклонил, излезе и затвори плъзгащата се стъклена врата.

Раймон отново се обърна към професора и видя, че напрегнато наблюдава Каосен през задните прозорци.

— Иън? Иън! Погледни ме!

Макгрегър бавно се подчини.

— Какво знаят във Ватикана?

— Нищо... засега... освен че екипът ни е открил ранно средновековен кодекс.

— Плащат ли ти?

— Аз съм набожен католик. И въпреки че датира отпреди близо хиляда и двеста години, книгата все пак е написана от свещеник и...

— Я стига, Иън! Защо всъщност се интересува Рим от този кодекс?

— Ами, самото му съществуване има духовно значение, не смяташ ли?

— Обаче не ти е известна конкретна причина Ватиканът да се интересува от книгата, така ли?

— Не. И не ми е приятно да насочваш този револвер към главата ми.

Тренкавел остави оръжието на масата и каза:

— Ето какво ще направим. В Калф ъв Ман има един изоставен кораб. Ще те оставя там, заключен с белезници и със запушена уста. Неприятно наистина, но поне ще си на завет. В рамките на едно денонощие ще се свържа с полицията на Ман и те ще те освободят. Ще видиш...

— Лъжец! — Професорът замери своя похитител с шишето уиски, скочи и преобърна масата върху него.

Тренкавел избегна летящата бутилка и се измъкна изпод прекатурената маса. Макгрегър се метна към падналия на пода револвер, изпъна се по корем и насочи оръжието срещу другия мъж. Раймон се претърколи надясно и ритна към него съборения стол, който се плъзна по полирания под от тиково дърво и блъсна дясната ръка на археолога настрани.

Французинът се хвърли напред, сграбчи ръката на професора и започна да я извива, докато костта на китката му не се строши с високо изхрущяване. Въпреки болката Макгрегър не изпускате револвера и се опитваше да го насочи към противника си.

Решил, че няма друг избор, Тренкавел грабна гърлото на счупената бутилка уиски, заби го в окото на археолога и го натисна с въртеливо движение. Макгрегър нададе оглушителен вик, докато стъкленият цилиндър потъваше все по-дълбоко и накрая преряза очните му мускули и проникна в мозъчната му кора.

Крясъкът на професора заглъхна в гърлено хъркане и след миг окончателно стихна.

Като се опитваше да си поеме дъх, Тренкавел се понадигна и огледа последиците от схватката. Устата и здравото око на Макгрегър бяха широко отворени в замръзнал ужас. Стъкленото гърло едва се виждаше, дълбоко забито в кървавата очна орбита — изглеждаше така, сякаш мъртвецът носи монокъл.

Раймон се изправи и видя, че на прага на салона е застанал Каосен.

— Отлично се справихте, саид — похвали го туарегът на френски.

— Нима?

Двамата се умълчаха, заслушани в боботенето на двигателите и плисъка на вълните в корпуса.

Накрая Каосен наруши тишината.

— Когато се отдалечим на достатъчно разстояние от остров Ман, ще завържем трупа за резервната котва и ще го предадем на морето. — Поклони се и се качи в горната рубка.

— Не исках да го убия, нали знаеш? — извика Тренкавел подире му.

— Дълбоко в себе си искахте, саид — донесе се от мрака отговорът на неговия прислужник.

9.

Новите притежатели на „Сейнтс Ландинг“ бяха превърнали някогашния гараж на старото имение в малка заседателна зала. Йона съвсем не беше идеално място за бизнес конференции, затова собствениците нямаха нищо против археолозите да използват помещението като лаборатория и хранилище.

На дългата алуминиева маса в средата на залата бяха поставени бинокулярен микроскоп, ултравиолетова лампа и два лаптопа с инсталиран Шамрок — програма за превод от хиберно-латински на английски. На друга алуминиева маса до стената бяха подредени инвертирани артефакти, а под задния прозорец имаше модерен компютър, скенер и рутер.

Том приклепна пред сейфа в ъгъла, набра комбинацията и отвори вратата от закалена стомана. Внимателно извади древната книга и я остави на масата, после включи двете обикновени лампи и отметна платненото покривало.

— Господи! — възкликна Катлийн.

После си сложи хирургически ръкавици, закачи на колана си малък гласово активиращ се диктофон, натисна бутона за запис, заципа микрофончето за пуловера си и взе клипборда от О'Брайън.

— Катлийн Филипс. Йона, Шотландия, два̀сет и осми септември две хиляди и пета година, двана̀сет и петна̀сет по обед. Оглед на ранно средновековен британски кодекс, открит на два̀сет и четвърти септември в квадрат хаш осем — йот десет.

Прегледа първата страница на клипборда и продължи да диктува вече събраните от колегата ѝ данни:

— Височината на листа е трийсет и осем сантиметра, ширината — трийсет сантиметра. Текстовите карета са с размери трийсет и четири на два̀сет и шест сантиметра. Самата книга е дебела два̀сет и три сантиметра, а подвързията стърчи с по два сантиметра от всички страни на листа. Подвързията на кодекса е от овча кожа, най-вероятно опъната върху дъбови дъсчици, каквато е ранно средновековната

британска традиция. Дъбената кожа е почерняла и няма релефни орнаменти. Почти лъскава и гладка на пипане. Изглежда, че гърбът, ъглите, ръбовете и орнаменталните детайли на подвързията са изработени от ковано злато. В подвързията е инкрустиран плитък корубест златен диск с диаметър осем сантиметра, в който от своя страна са инкрустирани безброй късчета натрошени емайлирани животински зъби. Сигурно тюленови зъби, каквито понякога се използват в келтското декоративно изкуство. Кръгът е ограден с късове необработен лилав аметист. В центъра му има малка квадратна златна плочка, носеща закопчаващия механизъм с ремък, предотвратяващ изкривяването на тома.

Изключи диктофона и леко прокара пръсти по подвързията.

— Ще ми се да не бях с ръкавици — промълви сякаш на себе си.

— Виж в какво състояние е, Кат — отвърна Том. — Монасите са положили неимоверни усилия да съхранят кодекса. Първо са го увили в пет пласта ленена тъкан, поставили са го в тежка дървена кутия, изолирана отвътре и отвън с пчелен восък и покрита с редуващи се слоеве смола и вълнен плат. Кутията е поставена в изолиран с восък железен сандък, също увит в слоеве смола и плат. Сандъкът беше скрит в една ниша в стената на пещерата, която са облицовали със смола и дървесна кора. Накрая са зазидали нишата с камъни и хоросан, които са замазали със смола. Черните камъни издадоха местонахождението ѝ.

— Никога не съм чувала през ранното средновековие да са взимали такива предпазни мерки за съхранение, на каквито и да е артефакти — отбеляза археоложката.

О'Брайън се пресегна и взе пинсета, увита в марля.

— А сега се пригответе за най-поразителната гледка, която си виждала през живота си! — И внимателно разтвори книгата с пинсетата.

Катлийн ахна. Цялата страница беше богато украсена със сложни мотиви и на пръв поглед напомняше ориенталски килим. Гледката наистина бе изумителна.

След малко тя се надвеси с лупа над кодекса и включи диктофона.

— Мотивите на титулната страница не са християнски, но стилът определено е хиберно-саксонски. Прилича на Евангелието от Дъроу,

Линдисфарнското евангелие и Келтската книга. Но... но разликите са...

Археоложката доближи лупата още повече.

— Сложните абстрактни мотиви очевидно говорят за келтско влияние. Пелти, спирало меандри и преплетени триквестри. В тях са вписани четири концентрични квадратни рамки от келтски плетеници. Всяка следваща рамка се смалва пропорционално към общ център.

Взе по-силна лупа и отново се надвеси над книгата.

— Първият вътрешен бордюр е изпълнен в редуващи се златни и тъмносини цветове — истински хризографски шедьовър. Свързващото вещество за златния прах сигурно е яйчен белтък и рибя жлъчка. Тъмносинята боя най-вероятно е от лапис лазули.

Катлийн още повече доближи лупата до листа и почти забодене носата си в него.

— Вторият, по-малък вътрешен бордюр е лъскаво черен, с искрящи златни песъчинки. По мое мнение, без да са ми известни резултатите от анализите, боята е от счукан гагат и златен прах със свързващо вещество. В тази плетенична рамка е вписана трета от златен варак върху повдигнат гипсов грунд, който подсилва златните тонове и позволява релефното орнаментиране на варака с неописуемо изящна украса... В третата рамка има миниатюра с големина, измерена на око, шест квадратни сантиметра. Изображението е изключително детайлно и е изпълнено с невероятно богати тонове. Представен е монах, изправен в брезова горичка до небесносин воден басейн. В лявата си ръка държи... Господи, като че ли държи самия кодекс! Същият размер, същият бял кръг, ограден с лилаво, същият златен закопчаващ механизъм. В дясната си ръка държи перо. Изражението на монаха може да се опише единствено като... като страх.

Тя се прокашля и продължи:

— От горния край на книгата в ръката му излиза... не, по-скоро... по-скоро разцъфва изображение на космоса, изпълнено в потъмносини нюанси. Боята вероятно също е от лапис лазули. На този нощно син фон са пръснати множество звезди и полумесеци от златен прах със свързващо вещество. Две мънички фигури притеглят изсипващия се космос към двата срещуположни края на миниатюрата: бял ангел и червен крилат дявол. Боите сигурно са от счукан опал и карнелиан със свързващо вещество. От центъра на водния басейн, до

който стои монахът, се издигат... Сини кълба. Изброявам тринайсет. И всяко кълбо е покрито с бели валма като... като облаци. Сякаш художникът е изобразявал Земята, но...

О'Брайън я потупа по рамото и прокара показалец по гърлото си. Катлийн изключи диктофона.

— Какво има?

— Чуваш ли се какво говориш? Ако книгата действително е автентична, как някакъв монах през девети век може да е виждал Земята кръгла — кръгла, подчертавам, след като по онова време се е смятало, че светът е плосък — при това наблюдавайки я от... да речем... от Луната?!

Тя се изправи и опря длан на хълбока си.

— Ние сме археолози, Том. Работим с факти, с категорични доказателства, а не с...

— Не с какво, Кат? С магии ли? С фантасмагории? — За миг кафявите му очи сурово се впериха в нея, после по лицето му бавно плъзна усмивка. — Добре, запази своя научен скептицизъм... поне засега.

Катлийн продължи да го гледа още малко, след това сви рамене и отново включи диктофона.

— Всяко синьо кълбо последователно се издига от водния басейн и пропорционално се смалява, отдалечавайки се към четвъртата и най-малка рамка. Всички са представени така, че да изглеждат зад монаха. Там те изчезват в миниатюрно зелено поле, разположено под слънчев диск от златен прах. Срещу Слънцето е нарисувано кръгло черно тяло със същата големина — като негов тъмен огледален образ. Това черно слънце вероятно също е от счукаган гагат със свързващо вещество. Слънцата разделят полето на две: едната половина е осветена, другата е в сянка.

Тя изключи диктофона и се обърна към своя приятел.

— Ангелът и дяволът, светлата и тъмната половина на полето, златното и черното слънце — всичко говори за дуализъм. В скандинавската митология брезовата горичка символизира прераждане, а келтите вярвали, че брезата гони зли духове. Само че тук не виждам абсолютно никаква християнска символика. А ти?

О'Брайън безмълвно обърна листа и отвори книгата на първата страница с текст.

Известно време двамата мълчаливо я наблюдаваха, после археологът посочи.

— Обърни внимание на големината на келтското курсивно писмо. Ако го гледаш с невъоръжено око, текстът се вижда само като бледи, едва различими чертички. Не може да се чете без микроскоп.

— При какво увеличение?

— За да се чете и превежда спокойно, шейсет пъти.

— Шейсет пъти?! — Катлийн отново насочи поглед към кодекса и усети треперене под лъжичката. — Как е възможно този човек да е направил такова нещо преди хиляда и двеста години, Томи? Искам да кажа, кодексът е написан... написан на ръка... с микроскопично писмо!

О'Брайън притегли електрическата лупа към книгата. Макар и по-слаба от микроскопа, с нея спокойно можеха да анализират типа на писмото и уникалния почерк на писаря.

— Въпросът не е само в миниатюрния размер на буквите — отвърна той. — А и в цялостния вид на курсива. Виж идеалната му прецизност, правилните равни линии, съвършено еднаквите клиновидни засечки. Дължината на горните и долните камшичета никога не се променя. И отбележи свързването на лигатурите със съответните букви.

— Изглеждат абсолютно еднакви — почти прошепна Катлийн. — Навсякъде.

Том нагласи показалката и скръсти ръце.

— През осемнайсети век композиторът Антонио Салиери проучил първите чернови на Моцартови композиции. Когато видял, че няма никакви корекции, никакви промени, изпълненият със завист италианец произнесъл нещо от рода на „Сякаш от нотите на тази музика ме гледаше транскрибираният от Моцарт Божи разум“.

Археоложката също впери очи в кодекса.

— И това миниатюрно писмо продължава стотици страници, така ли?

— Поразително, нали? И звучи... Е, звучи невероятно, обаче изглежда, че монахът го е написал на един дъх.

— Какво?!

— Среща се пренасяне, естествено, но не и символи за пренасяне, Кат. Не е имал време за това. Като че ли се е...

— Надбягвал с времето ли?

О'Брайън стисна устни и присви очи.

— Това, което каза току-що, е извънредно интересно... Дори е истинско откритие!

— Какви ги говориш, по дяволите?

Той се усмихна, ала в изражението му нямаше нищо весело.

— Ще видиш.

— Да се залавяме за работа. — Катлийн взе пинсетата и отново обърна на първата страница. — Тази украса предполага божествено вдъхновение. Така де, виж как ангелът и дяволът разделят космоса.

— Забеляза ли лицата им? — попита О'Брайън. — Дяволът се усмихва, а ангелът плаче.

Тя пак обърна на страницата с текст и се вгледа в първата буква, Б — голяма и богато орнаментирана заглавка. Тя се състоеше от изображение на монах, вираш се във вихрен въртоп от същите онези сини кълба. На двете му рамене седяха ангелът и дяволът. Още по-странно: в краката му се виеше зелена змия.

Катлийн замислено прокара дългите си пръсти по гладкия пергамент. После завъртя лабораторната табла с книгата под микроскопа, включи лампата му и се наведе над двата окуляра.

— Подравняващото надупчване явно е направено след сгъването на двойните листове на коли, което определено е типично само за ранно средновековните келтски ръкописи — заяви тя, след като известно време изучава книгата.

Том кимна.

— С Иън стигнахме до същото заключение.

Археоложката фокусира уреда върху заглавката, за миг хвърли поглед към списъка с ключови думи, преведени по-рано от О'Брайън, и бавно зачете на глас хиберно-латинския текст:

— Книгата започва с „Броихан написа тия слова. Яви ми се това видение през есента на единайсетата година от понтификата на негово светейшество Льв Трети...“

— Осемстотин и шеста година — прекъсна я колегата ѝ.

— Видение ли? — изправи се Катлийн. — Какво видение?

Том погледна през микроскопа и плъзна малката пластмасова показалка по полето на ръкописа.

— Знам, че за разлика от тъпаци като нас ти нямаш нужда от Шамрок, за да преведеш текста — заяви професорът с лукава усмивка, когато намери търсеното място. — Така че просто прочети откъса, който съм отбелязал.

Тя отметна гъстата си руса коса зад раменете си и отново погледна през очулярите. Под мощните лупи на микроскопа тънката като косъм кафява показалка приличаше на повалена секвоя в сравнение с миниатюрните букви. Археоложката седна на столчето, което ѝ придържа О'Брайън, и настрои фокуса. После зачете думите, написани от монах, живял на този брулен от ветровете остров преди хиляда и двеста години.

10.

Вторачен в синината върху opakото на дланта си, Даниъл Касиди забеляза, че прилича на лъчи, излизащи от показалеца му и водещи към китката. Нямаше спомен да го е заболяло навремето, но помнеше, че се изненада от разтърсващата сила, стрелнала се по металния лост.

Сви юмрук и тъпата болка го върна към преживяното предишната нощ...

— Защо го правиш? — попита чернокожият старец, когато човекът на Касиди го принуди да коленичи.

— Спомняш ли си времето, когато се прехранваше със сводничество? — Той размаха ключа тип „лула“ над главата на беззащитната си жертва. — Спомняш ли си как застреля един ирландски хлапак, Лиам Касиди, задето те опердаши, за да избави някаква курва от поредния ти побой? — Касиди го изрита в лицето. — Ти простреля брат ми в окото, гадняр скапан!

Старецът с усилие се надигна на колене и избърса кръвта от устните си.

— Боже господи! — възкликна той и предпазливо заопипва носа си, който бързо се подуваше. — Това беше преди повече от четирийсет години бе, човек! Четирийсет години!!!

Касиди се усмихна.

— Знам. Както се казва, търпението е добродетел.

После с всички сили замахна с гаечния ключ и заудря сивата глава на стареца. Черепът се пръсна и отвътре разцъфна розова мозъчна тъкан.

— Лиам, аз... аз... — Касиди се облегна на тухлената стена на порутената къща да си поеме дъх. — Аз обещах над гроба ти да очистя това негро. И го направих, а, малкия?

Гласът на секретарката му от интеркома го откъсна от опръсканата с кръв уличка.

— Господин Касиди, хеликоптерът е на десет минути. Да...

Той дълбоко си пое дъх, за да проясни ума си.

— Не. Ще посрещна кардинала, когато кацне.

— Както желаете, господине.

Касиди наблюдаваше как Памфили ровичка пълнения си омар и отпива глътка шардоне. Виждаше, че нещо измъчва стария му приятел. Кардиналът никога не пиеше много, а тази вечер беше обърнал две мартинита и сега продължаваше с вино.

Икономът влезе в разкошната трапезария, украсена с безценни гоблени.

— Желаете ли десерт, господине?

Памфили вдигна поглед и поклати глава.

— Не, Робърт — отвърна Касиди. — Ще се прехвърлим в библиотеката.

— Разбира се, господине. — Мършавият иконом тихо напусна помещението, последван от хубавичката прислужница.

— Е, Пами, ще ми разкажеш ли най-последно за този твой проблем?

Кардиналът попи устни със салфетката си и впери тъмните си очи в него.

— Долетях чак от Рим, за да разговаряме лице в лице. Имам нужда от помощта ти. Нашата Майка Църква се нуждае от тебе... Ти си богат и имаш власт. Дани. Можеш да... — Памфили сведе очи и сгъна салфетката си.

Касиди се изправи, отиде до отсрещния край на елегантната маса и постави ръка на рамото му.

— Пами, с тебе сме близки от малки, откакто бяхме църковни четци в „Сейнт Тимоти“. Ти ме спаси, когато ония латиноси ми се нахвърлиха на Бауъри Стрийт. Аз съм твой приятел и добър син на Църквата. И винаги ще си остана такъв. Хайде да идем в библиотеката, да пийнем нещо по-силно от вино и да поседим край огъня. И ще ми обясниш с какво мога да помогна.

— От все сърце се моля да можеш, Дани.

Кардиналът надигна едрото си тяло от стола и последва домакина. След като безмълвно минаха през няколко помещения в разкошното имение, те завиха по дълъг меко осветен коридор с персийски килим и ламперия от черешово дърво, украсен с картини от Ел Греко, Ван Гог, Тициан, Вермеер и Пусен. Памфили се ококори, когато зърна платно на Ботичели.

— Не те ли е страх от крадци, Дани? Бог знае колко струва дори само този коридор!

— Един изключително надежден човек пази мен и всичко, което ми е скъпо. Служил е в спецчастите „Сълю“ на родезийската армия, може би най-елитните командоси в целия свят.

Касиди отвори тежката дъбова врата на просторната елегантно мебелирана библиотека. Икономът беше разпалил огъня с голям дънер и на масата имаше кристални гарафи с ликьори и брендите.

Домакинът наля „Стрега“ на Памфили и ирландско уиски за себе си, а икономът докара количка със сребърен сервиз за кафе. Когато излезе и тихо затвори вратата, кардиналът се наведе напред и разклати чашата ликьор.

— Откъде да започна?

Касиди остави уискито си на масичката.

— Отначало.

Памфили се усмихна горчиво.

— От самото начало ли, Дани?

Копринените вратовръзки, официалните бели ризи, тирантите и жилетките бяха за Даниъл Касиди също такава част от съществуването му, каквато и собствената му кожа. Той обаче знаеше, че невинаги е било така. Още помнеше как хлапетиите се подиграваха с парцаливите му, получени от благотворителни организации дрехи. Но след като изслуша разказа на кардинала, Касиди разкопча жилетката си, разхлаби вратовръзката и откопча яката на ризата си, за да диша малко по-свободно.

— Господи, това... това е невъзможно — почти прошепна той след дълго мълчание.

Памфили просто продължи да се взира в огъня.

Зърнести сиви спомени нахлуваха в ума на Касиди и избледняваха като стари снимки, преминаващи под светлина: майка му, държаща кръста, който изглеждаше по-голям от нея, докато шепнешком четеше молитвата си в сумрака на неговото детство.

И разпятието, което висеше над онези дни и управляваше дневната на бедняшката им квартира — оста, около която се въртеше всичко. Ала най-силно в паметта му туптеше Светото сърце Христово.

Почти триизмерно, сърцето сияеше и пулсираше от гърдта на Спасителя на светлината на коралово розовата електрическа крушка.

Не яркочервеното, меко и заоблено сърце на свети Валентин, а истинско. Релефните му кръвоносни съдове, празната вена и аортата грееха в алено и лилаво. Също като всичко друго в Бог, Светото сърце едновременно го плашеше и привличаше.

Касиди коленичи пред стария си приятел и постави ръка на коляното му.

— Всичко това не може ли да е някакво безумно съвпадение, Пами?

— Не. В писмото си Малх цитира книгата на Броихан с такава...
— Кардиналът бръкна в джоба си, извади един лист, разгъна го и му го подаде. — Прочети го. Преведох малка част от писмото на епископа. Това е едно от така наречените доказателства на Малх.

Касиди обърна листа към светлината и прочете превода.

— Тези думи са от пергамент, който над хиляда години е бил скрит дълбоко в подземията на Ватикана — поясни Памфили, затвори очи и заразтрива слепоочието си с показалец.

— Виждаш ли. Дани, Църквата от векове е знаела, че на Йона ще бъде направено такова археологическо откритие. — Кардиналът се наведе още по-напред. — Едно от доказателствата на Малх. Разбираш ли какво ти говоря, приятелю? Книгата, която са намерили онези проклетни археолози, наистина с такава, каквато твърди епископът.

— Но щом във Ватикана вече са знаели, че книгата някой ден ще бъде открита, защо не са пратили някой на Йона да я намери?

— Църквата е пращала няколко експедиции през годините, обаче не са имали представа къде да търсят. Островът не е много голям, но площта му е достатъчна — над осем хиляди декара. А когато тайно търсиш книга, скрита неизвестно къде на толкова голям остров...

— Последното организирано от Ватикана издирване на дяволската книга е по нареждане на папа Лъв Тринайсети през хиляда осемстотин деветдесет и седма. Тогава Църквата за пръв път пратила голям екип. Папа Лъв използвал поклонението по случай тринайсетте годишнина от смъртта на свети Колумба и тълпите поклонници за прикритие и екипът успял да проведе най-мащабното издирване.

— Памфили поклати глава и въздъхна. — И подобно на предишните експедиции, тази също се провалила... После във Ватикана променили стратегията си — вместо да търсят книгата,

решили да се доберат до нея и да я унищожат след нейното откриване. В доказателството на епископ Малх се съобщава къде и кога ще бъде намерена, както и от кого. И Църквата зачакала.

Касиди хвана ръката на кардинала с две ръце.

— Пами, ние двамата сме първи приятели от малки, когато крадахме ябълки от сергията на господин Зефирос. Никога не съм се съмнявал в тебе, обаче това, което ми разправяш сега, е толкова...

Памфили рязко отдръпна ръката си.

— Видението на монаха и книгата, в която го е описал, са пратени от самия Луцифер, Дани! Не разбираш ли? Книгата на Броихан е открита, за да унищожи Църквата, а после и света, какъвто още отначало е бил планът на Сатаната. — Очите му се насълзиха. — Помогни ми, моля те. Светата ни Църква е Божият дом на тази земя. Вече нищо друго няма значение. Без нея... ще...

— С какво мога да помогна, Пами?

Кардиналът постави длани върху раменете на Касиди.

— Стани Воин на кръста, стари приятелю. Ти си един от най-богатите хора в Америка и сме ти благодарни за всички дарове за Римската църква през годините. Но най-голямата услуга, която можеш да направиш на Бог, Църквата и своя най-добър приятел, е да използваш богатството и властта си, за да се добереш до тази дяволска книга. Направи каквото е нужно. Дани, за да намериш книгата с виденията на Броихан преди някой да научи за проклятието, което съдържа тя.

11.

Катлийн вдигна поглед от окулярите на микроскопа и зяпна приятеля си. Устните ѝ се раздвижиха, но от гърлото ѝ не се откъснаха думи.

— Сега разбираш ли? — попита Том О'Брайън.

— Не е възможно. Това са...

— Глупости ли?

— Да! — заяви тя. — Точно така — мистериозни глупости.

— Виж резултатите от анализите на Иън. Прочети отчета от лабораторията „Брайтън“. Той е на мнение... И не забравяй, Кат, че Иън е световен авторитет в областта на палеографията. Той е на мнение, че книгата е автентична. — Професорът посочи кодекса. — Хайде, чети нататък.

Катлийн отново се наведе над окулярите и прочете още един откъс. След като набързо провери някои думи в келтския си речник, преведе наум хиберно-латинския текст.

милиони ще погинат петстотин
четирийсет и една години след като напиша тия
слова понеже черна чума ще помете
земята и черна сянка
ще плъзне от рим към леденото царство
на севера...

— Мили боже! — възкликна археоложката. — Той споменава за Черната смърт.

— Бубонната чума поразила Европа към хиляда триста четирийсет и седма година — каза О'Брайън. — Броихан е улучил десетката.

Катлийн прелисти още няколко страници, спусна показалката и избра наслуки друг откъс.

през седемстотин осемдесет и петата
година след черната нощ на моята смърт
негово светейшество григорий четиринайсети
ще отлъчи
краля френски анри четвърти

Тя дълбоко си пое дъх и понечи да се изправи, но краката ѝ трепереха и не я държаха.

— Божичко, Томи! Колко напред в бъдещето стигат тези предсказания?

— Честно казано... не съм... не съм сигурен. — Той вдигна очи и срещна погледа ѝ. — Ти винаги си била куражлия. Просто отвори в края на книгата и виж докъде продължава пътешествието на Броихан във времето.

Леко задъхана, археоложката обърна в края на дебелия том, погледна през очулярите и прочете:

хиляда триста трийсет
и осем години след като напиша тия
слова...

Катлийн отмести рамото на микроскопа и няколко секунди остана неподвижна, за да събере мислите си. Все още прекалено потресена, за да пресметне наум, тя взе един калкулатор и въведе цифрите.

— Господи... — Двата учени се спогледаха. — Едно от последните предсказания се отнася за две хиляди сто четирийсет и четвърта година!

Том закрачи назад-напред из залата. Известно време Катлийн го наблюдава, после се обърна към прозореца и отправи очи към сивокафявите скали на остров Мъл отгатак бурния залив.

— Чудя се какъв е бил всъщност този монах, Броихан? — тихо каза тя. — Така де, ако всичко това е истина, чудя се...

О'Брайън престана да се разхожда и рязко се завъртя към нея.

— Ако е истина ли?!

— Стига, Томи, това трябва да е някаква хитра измама. — Археоложката се опита да се усмихне. — Нали разбираш, нещо като палеографски Пилтдаунски човек^[1]?

— Говори каквото щеш. Кат, обаче резултатите от анализите на Иън са категорични. Както и геологическите изследвания на Ема.

— Значи просто да повярваме, че този монах е най-великият гадател, така ли? Някаква Касандра в расо?!

Том отиде при прозореца, откряна го и седна на перваза.

— Палеографски Пилтдаунски човек, казваш? Касандра в расо? — Бръкна в джоба на ризата си, извади цигара, запали я и издуха дима през прозореца.

Катлийн се намръщи.

— Знаеш, че не бива да пушиш тук. Може да се получи контаминация...

— Нали отворих прозореца! А и в момента хич не ми пука за контаминациите. Имам нужда от цигара. Не се заяждай с мене, много те моля!

Тя сподави усмивката си. Колегата ѝ имаше навика да се самонавива и това винаги я размиваше.

— Обичайният ти досаден скептицизъм, Кат, този път е напълно понятен. И на мене ми е трудно да повярвам. — О'Брайън отново дръпна от цигарата и продължи: — Тъй де, как е възможно този монах от девети век просто да вижда бъдещето? Всичко се обръща надолу с главата, като се замислиш. Обаче ако наистина смяташ това нещо тука за измама, ти си криеш главата в пясъка.

Пое дълбоко цигарения дим и го издиша към тавана.

— След като Иън занесе пробите в Лондон, ние с Майкълсън прочетохме и други откъси. Броихан не е сбъркал нито веднъж. Всяко негово предсказание е абсолютно вярно.

— От думите ти излиза, че въпросът е решен и този кодекс е автентичен.

— Прочети отчета на Ема, по дяволите! И заключенията на Иън. Автентичен е! И това не са ти дрънканици като ония на Нострадамус, който се с подсигурявал с шантави метафори, дето всеки може да тълкува както му дойде! — Професорът заразмахва цигарата. — Дяволите да го вземат, този майстор на измамата никога не е обвързал

така наречените си пророчества с твърда дата. Броихан, от друга страна, всеки път посочва точната година и предсказанията му са максимално ясни, като имаш предвид, че са пречупени през призмата на човек от девети век. Завладяването на Ерусалим от кръстоносците, откриването на Америка от Колумб, възкачването на кралица Кристина на шведския трон през хиляда шестстотин трийсет и втора.

Катлийн поклати глава.

— Пълна лудост. Искам да кажа...

— Господи, та той е предсказал даже откриването на метода на крайните разлики в диференциалното смятане от някой си Тейлър през хиляда седемстотин и петнайсети. За да проверя, се наложи да се обадя на Фред Уолтърс в математическия факултет на Харвард. Броихан се оказа прав, естествено. Абсолютно винаги е прав.

Тя се приближи до него и постави ръце върху коленете му.

— Томи, това противоречи на всичко, което знаем за нашия свят. Направо обръща науката с краката нагоре.

— Всичко, което знаеш ти. — О'Брайън размаха показалец. — Не позволявай интелектуалното ти високомерие да влияе на мисленето ти.

— Чакай малко!

— Не искам да кажа, че ти си високомерна, Кат. — Той стисна ръката ѝ. — Просто нашето образование обикновено затваря ума ни за неща, които науката не може да обясни. От Бейкън и Декарт насам разчитаме на емпиричното наблюдение като основа на научната методика. Образоваността ни директно отхвърля необяснимото. Всички учени във всички университети по света стъпват върху онова, което смятат за вярно, защото са го научили чрез учение и изследвания. Ако възникнат въпроси, оспорващи тези безценни истини, въпросите се обявяват за безсмислени, а хората, които са ги задали — за луди.

Професорът хвърли фаса си през прозореца и го затвори.

— Не ни се позволява да мислим за други, да ги наречем неподлежащи на измерване възможности, затова лепим на нещата като този кодекс етикети от рода на измами, суеверия, съвпадения и така нататък. — Той скръсти ръце. — Никой учен не смее да възрази срещу тези изключително ефикасни конски капаци. Не и ако държи на професионалното си положение.

В този момент на вратата се почука и в залата влезе Ема Милър.

— Здравсти, Кат. Добре дошла. Чух, че си долетяла с...

— Кат преведе няколко откъса, Ема — прекъсна я Том. — Тя знае.

Усмивката на геоложката се стопи.

— Изумително, нали?

— Прекалено изумително — отвърна Катлийн. — Ти как смяташ, Ема? Това е измама. Нали?

— Не, не смятам така. — Червенокосата хубавица се позагърна във велурения си блейзър, сякаш изведнъж ѝ беше станало студено. — Знам, шантаво е, обаче според мен... Не, сигурна съм, че книгата е автентична.

Катлийн погледна първо нея, после отново Том.

— И двамата явно говорите сериозно. Така де...

— Разкажи ѝ, Ема. — О'Брайън скочи от перваза. — Опиши ѝ заключенията си.

— Всичко е описано в доклада ми. — Ема посочи папката на масата. — Но накратко, пещерата, в която открихме кодекса, беше запълнена със седимент. Аз анализирах плътността на ненарушените подзолисти почви и стигнах до извода, че пълнителят определено е от антропогенен произход. Върху отвора на затрупаната пещера имаше много по-дебел пласт, който се оказа свлачищна маса.

Катлийн сви рамене.

— И какво от това?

— Проучих я и направих поленов анализ — отвърна геоложката. — Резултатите са представени като хистограма.

Ема свали очилата си с телени рамки и ги избърса с долния край на синкаво зеления си пуловер.

— Установих наличие на сезонна растителност в продължение на около петстотин години. — Тя впери смарагдово зелените си очи в научната ръководителка на разкопките. — И освен това, Кат, свлачищният пласт е под „Сейнт Годрик“. Параклисът е построен върху свлачището.

— Какво?!

— Точно така, скъпа — обади се професорът. — От църковните кондики ни е известно, че „Сейнт Годрик“ е осветен през хиляда триста и петнайсата. — Той се наведе напред. — Извади петстотин от

хиляда триста и петнайсет и оттам си на една крачка от осемстотин и шеста.

— Аз наистина съм убедена в категоричността на резултатите, Катлийн — заяви Ема. — Кодексът трябва да е написан преди хилядната година. При това само въз основа на геологическите данни.

Последва дълго мълчание.

— Добре, открихте ли нещо друго? — попита Катлийн накрая.

О'Брайън отиде при старото дървено бюро в ъгъла и взе от него една кафява папка.

— Това е докладът на Иън с всички потвърждаващи факти. Освен за радиовъглеродното датироване в лабораторията „Брайтън“ той се е обърнал към специалисти от Лондонския университет и Кеймбридж, които са работили денонощно. Казвам ти, свършил е страхотна работа. Успял е да привлече даже доктор Люсиен Гъслър от Британския музей.

— Експертът по кодексите ли?

— Най-добрият на света. Гъслър подробно анализира изработката на книгата. Да, не я е проучил лично, обаче Майкълсън ѝ направи най-малко сто снимки, с и без микроскопа. Иън ги е занесъл на Гъслър, наред с всички други данни.

— Въз основа на фотографиите и резултатите от тестовете Гъслър категорично смята, че кодексът е автентичен. Той знае хиберно-латински и достатъчно се е запознал със снимките, за да разбере фантастичния характер на този паметник, но въпреки това дава такова заключение. Както и Иън. — Том посочи геоложката и се усмихна. — И нашата прелестна Ема. Всички стигат до еднакво заключение: автентичен е.

Потупа друга книга, която лежеше на масата.

— Това е кодекс с евангелия. В лошо състояние е. Повреден е от дим, сигурно при викингското нашествие през осемстотин и шеста. Тези неща... — Професорът махна с ръка към частично стопен реликварий от сребро и злато, мастилница от слонова кост, къс пемза, кръст от бронз и злато, керамичен съд и ножче с дръжка от еленов рог. — Всички те са запазени, защото ги открихме в същата пещера, само че не в нишата, където беше книгата. Тези артефакти бяха грижливо положени около скелета, който намерихме — тленните останки на Броихан, предполагам.

— Какво?! — ахна Катлийн. — Скелет ли?

Том се усмихна многозначително.

— Да. Аз всъщност не съм ти разказал подробностите за самия археологически обект, нали така? Ти участва в разкопките около „Сейнт Годрик“, но ние открихме входа на пещерата под параклиса по време на твоето отсъствие. Стана по чиста случайност...

— А скелетът? — Тя скръсти ръце и тропна с крак. — Скелетът?!
О'Брайън погледна Ема и извъртя очи.

— Шефката никога не е била от търпеливите.

— Доктор О'Брайън — намръщи се Катлийн. — Ако обичате.

Том се ухили.

— Това ще ти хареса, Кат: главата му е била отрязана, но черепът и скелетът бяха грижливо положени в анатомичен ред.

Тя въздъхна и поклати глава.

— Чувствам се като героиня от детективска история.

— Някакво предположение какво може да се е случило? — попита Ема.

— Възможно е Броихан да е обезглавен от викингите — отвърна Катлийн. — Те са опустошили манастира през осемстотин и шеста и са изклали над шейсет монаси. Това е известен факт. Преди няколко години археологическа експедиция от Единбургския университет откри масов гроб на няма и триста метра отук, близо до Залива на мъчениците.

— Сигурно някой е оцелял — прибави Том. — И после е заровил кодекса на Броихан и останалите артефакти, и е погребал нашия стар приятел.

Катлийн вдигна мастилницата и я разгледа. После отново се обърна към О'Брайън.

— Трябва да вляза в тази ваша пещера. Искам да видя останките на Броихан на място. Ако скелетът е негов, разбира се.

— При този проливен дъжд, Катлийн, не съм сигурна, че пещерата е стабилна — предупреди я Ема.

— Няма да копая, а и няма да се бавя вътре.

Том се подсмихна.

— Повярвай ми, Ема, когато тази жена реши нещо, по-добре да не ѝ се изпречваш на пътя.

[1] Прочута палеонтологическа измама. — Б.пр. ↑

12.

Северният вятър трупаше буреносни облаци над Йонския залив и в лицето на Катлийн шибаше студен дъжд. Тя избърса водата от очите си и погледна Том и Ема, без да каже нищо. Тримата вървяха по неравния терен към хълмчето Друим Дугал, което се издигаше като зелена вълна от океанския бряг и хвърляше сянка на североизток към развалините на параклиса „Сейнт Годрик“. На единствената оцеляла, покрита с мъх стена зееха отворите на два прозореца. Носещите стълбове на входа, целите сиво-кафяви от лишеи, бяха килнати настрани като дънери на изсъхнали дървета.

Ема потупа Катлийн и посочи с ръка.

— Обърни внимание, че параклисът е построен върху малко поиздигнат терен.

Обраслата с пирен и черен емпетрум могилка наистина се очертаваше над естествените контури на склона и после се спускаше към морето.

— Това ли е свлачището? — попита тя.

— Погледни към североизточната страна на Друим Дугал. — Ема стегна качулката на канадката си, за да се предпази от постоянния вятър. — Виждаш ли как склонът рязко се спуска надолу? При наличие на достатъчно термопластични фактори като дъжд и повърхностни води... прибави и наклона и високия минерален състав на почвата... няма как да не се получи придвижване на земни маси.

Катлийн насочи вниманието си към останките от близо седемвековния параклис и си представи поколенията богомолци, търсили Божия утеха от своя суров, ужасяващ свят. Почти чу напевните им молитви, шепнещи из древните камъни на храма.

Докато се взираше в руините, върху запазената стена на параклиса кацна гарван. В навечерието на битка, спомни си археоложката, келтските богини на войната се преобразявали в гарвани за очакващото ги на другия ден пиршество от мърша на бойното поле.

Сякаш доловила мислите ѝ, лъскавата черна птица обърна обсидиановия си клюн към нея и разпери криле.

— Насам — повика я Том.

Обзета от облекчение след отлитането на гарвана. Катлийн последва колегата си зад някогашния притвор на черквата, прескочи една паднала пред входа на пещерата колона, отдръпна найлоновото платнище и насочи лъча на фенерчето си към зейналия в земята отвор. О'Брайън разви въжетото, хвърли единия му край в дупката и завърза другия за колоната.

Катлийн се усмихна. Обожаваше тези моменти.

— Ще се видим в следващия живот — каза и започна да се спуска в три и половина метровата пропаст. Фенерчетата на Том и Ема я насочваха, ала мракът сякаш поглъщаше лъчите им. Накрая кракът ѝ стъпи върху мокрото дъно и археоложката извади собственото си фенерче от раницата си.

— Долу съм — извика и го включи.

— Добре, спускам ти фенера — отвърна Том.

Фенерът се появи, завързан за тънко найлоново въже. Катлийн го развърза, вдигна го над главата си и се огледа.

Таванът представляваше груб свод, сякаш монахът, който го е направил, се е опитвал да си „построи“ миниатюрна катедрала. Всички повърхности лъцяха от влага, хилядолетният въздух вонеше като гнили плодове. До задната стена имаше ложе, изсечено от масивна скала. За възглавница служеше объл камък.

Защо тези монаси, зачуди се тя, бяха живели на този студен самотен остров, търпейки такива лишения и трудности? За да са поблизо до своя невидим бог ли? Или бяха подражавали на страданията на библейските пророци?

Остави фенера на каменното ложе и огледа почернялата от смола ниша — скривалището на кодекса. После взе фенерчето си и когато плъзна лъча по пода, освети скелет, изпънат по гръб в калта.

Приклезна, извади диктофона си и натисна бутона за запис.

— Същата дата. Час: тринайсет и трийсет. Място: сондажът, в който е открит кодексът, квадрат хаш осем — йот десет. Вероятно монашеска килия. Причините за присъствието на скелета засега са неясни.

— Скелетът принадлежи на едър мъжки индивид. Бележка за допълване: трябва да се направят точни измервания. Втора бележка: тъй като кодексът се е намирал в близост до скелета, може да се заключи, че останките принадлежат на неговия автор Броихан. — Катлийн бавно премести лъча на фенерчето си по скелета. — Ако се съди по степента на вкостяване на черепните шевове и тазовите кости, както и по изтриването на дъвкательните повърхности на кътниците, възрастта му е между трийсет и четирийсет години. Почти не се наблюдава ошипяване, няма признаци за алвеолит. Забелязва се зъбен камък, главно в основата на кучешките зъби и кътниците.

Звукът на течаща вода я накара да завърти лъча на фенерчето си към задната стена. По каменистата глина се стичаха тесни ручейчета. Трябваше да докарат помпа, помисли си тя, и продължи описанието на скелета.

— Между третия и четвъртия гръбначен прешлен има чист срез. Това потвърждава хипотезата, че останките принадлежат на една от обезглавените жертви по време на викингското нашествие през осемстотин и шеста година. Напълно е възможно...

Вниманието ѝ привлече някакво блещукане в калта под лявата длан на скелета. Процеждащата се вода трябва да беше размила почвата. След откриването на кодекса колегите ѝ бяха затворили обекта, за да изчакат нейното завръщане на Йона, тъй че всичко тук долу си оставаше непокътнато.

Катлийн изключи диктофона, бръкна в чантата с археологическите си инструменти и извади правоъгълна ламаринена пластинка. Внимателно я пъхна под дланта на скелета и я повдигна само колкото да провере отдолу най-малката си четка. После предпазливо започна да почиства бучиците влажна пръст.

Сърцето ѝ се разтуптя.

Продължи да работи с бавни, прецизни движения. Лъскавият предмет заблестяваше все по-силно с всеки следващ замах на меката четка. Археоложката отново се обърна към чантата си и извади пластмасова лопатка.

Преди години я беше подарила на племенницата си Холи, когато двамата с Дейвид бяха отишли на море със семейството на брат ѝ. После лопатката кой знае как отново се озова у нея. Яркорозова, нашарена с морски звезди и раци, играчката предизвикваше безкрайни

шеги по време на всичките ѝ разкопки. И все пак за нея нямаше подходящ инструмент, с който да почиства пръстта, без да наранява артефактите.

Тя прокара пръсти по детската играчка и въздъхна. Знаеше, че онова място в сърцето ѝ, което беше запазено за дете, завинаги ще остане студено и пусто. Такива мисли само ѝ навяваха добре позната мъчителна тъга. Животът бе раздал картите, каза си Катлийн, като се опита да преглътне буцата в гърлото си, и сред тях не ѝ се падаше майчинство.

Археоложката премигна, за да прогони плъзналата се от окоото ѝ сълза, и се прокашля. Трябваше да продължи работата си.

С помощта на лопатката направи малка траншея около находката. Още един замах с четката и ето — върху черната пръст засия златен ирландски кръст.

Катлийн взе рулетката си и го измери. Вертикалното рамо беше дълго петнайсет сантиметра, а хоризонталните — общо осем. Бе изработен в класически келтски стил: изпъкнал пръстен, опасващ изящен кръст. Определено произхождаше от Клонмакнойската гравьорска школа.

Тя го проучи по-внимателно, разгледа полетата... гравираниите полета. После извади лупата от чантата си.

— Ей, Кат — повика я отгоре Том. — Добре ли си?

— Открих нещо.

— Какво?

— Дъждът не спира. Кат — обади се Ема. — Дори отгук виждам, че стената на пещерата става все по-влажна. По-добре вече да излизаш.

Катлийн не обърна внимание на съвета ѝ и пъкна ламаринена пластина под артефакта. След това го притисна отгоре с пластмасовата лопатка и внимателно го измъкна от мястото, където беше лежал повече от хиляда години.

Почисти останалата по него кал и грижливо го изтърка с края на вълнения си шал. Кръстът заблестя така, сякаш току-що е излязъл от ръцете на староирландския майстор.

Археоложката го залюля в дланта си. За толкова изящен, толкова привидно фин предмет кръстът беше изненадващо тежък. Поне 850 грама масивно злато!

Катлийн го постави върху чантата с инструментите си и като използва фенерчето, лупата и мека четка за зъби, доизчисти калта от ъглите и отворите на изобразителните полета. Светлината разкри изумителното майсторство на изработката.

Общо имаше седем полета, всяко от които представляше момент от Страстната седмица. Най-горното изобразяваше Тайната вечеря. Тя плъзна лупата надолу по вертикалното рамо със сцени от терзанията в Гетсиманската градина, съда, бичуването, пренасянето на кръста по улиците и накрая разпятието в най-долното поле. Специално място беше отделено на Възкресението — в центъра на кръга на келтския кръст. След като продължи да разглежда гравюрите още малко, Катлийн обърна артефакта от другата страна.

Надпис!

Тя включи диктофона и отрази местонахождението и състоянието на находката, както и всички останали важни данни, включително описания на изобразителните полета. После изключи устройството и се зае да превежда наум старателно гравирания хиберно-латински надпис на ирландския монах, преди да запише превода си.

Трябваше да го препрочете, за да се увери, че не бърка.

— Господи — промълви Катлийн. — Това тук не е написано от Броихан... Но кой би могъл... Какво означава? Защо пише...

Тихият ромон на вода, който се носеше от стената зад нея, започна да звучи някак различно. Тя насочи лъча на фенерчето си натам и видя, че ручейчетата са се слели в поток, шуртящ като отворен воден кран. Когато освети пода на пещерата, установи, че е коленичила във вода, чието ниво бързо се покачваше. Трябваше незабавно да докарат помпи, помисли си Катлийн, изправи се и отиде при въжето.

— Том — извика нагоре. — Качвам се. Няма да повярваш какво...

Когато по-късно я попитаха, Катлийн щеше да опише звука като приглушен взрив. Изригналата вълна от течна кал я блъсна с такава сила, че я запрати в отсрещната стена. Костите на монаха затракаха при сблъсъка си с нея. За един съвсем кратък миг погледът ѝ се озова на едно равнище с черните орбити на черепа и после той потъна в тинята. Поддаде друг пласт от стената и рядката кал стигна до кръста на Катлийн.

— Том!

— Бягай към въжетото, по дяволите! Бягай към въжетото!

— Едва ли ще успея! Тинята е толкова гъста, че почти не мога да помръдна!

В този момент се срути задната стена. Каменното ложе на Броихан и фенерът изчезнаха под черната каша, заливаща подземната пещера.

Катлийн надяна ремъка на чантата с инструментите на шията си, пъкна златния кръст в джоба на дъждобрана си и го закопча. Като държеше диктофона и фенерчето над главата си, се опита да прегази гъстата кал, ала не успя да направи и една крачка.

Без да откъсва поглед от висящото от отвора въже, археоложката се наведе напред и протегна ръка. Краят му беше само на два метра от нея, но със същия резултат можеше да е на двеста.

По рамото я удари буца глина. Тя погледна нагоре и видя, че таванът е започнал да се свлича под напора на шуртящата от всички пролуки вода.

— Господи, Том, цялата пещера се срутва!

Отгоре продължаваха да се сипят парчета от тавана и тинестата каша вече стигаше до гърдите и.

— По дяволите! — извика Катлийн към отвора на пещерата. — Бързо измисли нещо! Не мога да стигна до въжетото!

13.

Даниъл Касиди си погледна часовника. Минаваше осем, а кардиналът още спеше.

Той се приближи до камината. „Страхът може да докара човек до изтощение“, помисли си и отпи глътка кафе.

Вниманието му се насочи към оригиналната картина на Рембранд „Заклан вол“, рисувана през 1655 година с маслени бои върху дърво. На отсрещната стена висеше още по-страховито платно, „Мъченичеството на свети Еразъм“ на Пусен. Творбата от XVII век изобразяваше мъчителното убийство на светеца, чиито вътрешности бяха извадени бавно с въже на макара на кладенец.

Вторачен в картината, Касиди се съсредоточи върху страданието, изписано на лицето на изтезавания мъченик.

Беше изтърпял такива мъки заради любовта си към бог... заради вярата си се бе изправил срещу най-...

Внезапно почукване на вратата го откъсна от размислите му. Той се поколеба и избърса очи.

— Влез.

Вратата се отвори и в помещението влезе полковник Роуан Деджагър. Носеше тесни изтъркани дънки и прилепнало черно поло, което подчертаваше маниакалната му прирастеност към вдигането на тежести. Макар и вече петдесет и пет годишен, можеше да мине за много по-млад, ако не беше късо подстриганата му сива коса. Ала очите му... толкова бледосини, че в зависимост от светлината зениците му понякога приличаха на черни дупки в сняг.

— Викали сте ме, господине — каза той със своя подчертаващ гласните родезийски акцент.

— Имам задача за тебе.

Касиди отиде при бюрото си, изтегли подвижния пулт и натисна няколко клавиша. Осветлението отслабна. Картината на Рембранд се завъртя около вертикалната си ос и на нейно място се появи тъмен екран, на който се очерта подробна карта на Западна Шотландия. Той

завъртя топчето на курсора в долната част на клавиатурата и стрелката пресече дисплея и стигна до остров Йона.

— Наскоро археологически екип под ръководството на някаква американка, доктор Катлийн Филипс, е открил на този остров древна книга, полковник. Искам да ми я донесеш.

— Това е малко далечко, господин Касиди. Ще имам нужда от информация.

— Ще разполагаш с подкрепа от онази страна на Атлантика, обещавам ти. За колко време можеш да събереш хора?

— Веднага, ако се налага. Някои съм използвал и преди. Други постоянно са на разположение, ако човек знае къде да търси. И стига да им се плати добре.

— Винаги съм плащал адски щедро на твоите главорези, полковник.

Бившият родезийски командос присви ледените си очи.

— Те са бойци, господин Касиди.

— Били са бойци. Сега са обикновени наемници... — изсумтя Касиди. — Горедолу като тебе, полковник Деджагър.

Някогашният военен стисна зъби, но премълча.

Шефът му отиде при картата и посочи Йона с показалец.

— Ще отидеш с хората си на този остров и ще вземеш книгата, която са намерили археолозите.

— А ако се наложи да...

— Нищо не бива да ти се изпречва на пътя. Ясно ли е, полковник?

Деджагър едва забележимо кимна.

— Ясно, господин Касиди.

Кардинал Памфили седна на ръба на леглото и няколко пъти дълбоко си пое дъх. По тила му се стичаше пот. Подгизналата пижама лепнеше по тялото му.

В ума му още се стелеше сивата мъгла на кошмара. И в последните й провлачващи се валма той зърна сцената, която толкова рязко го беше събудила.

Двамата с... с майка му бяха в параклиса „Свето причастие“ в катедралата „Свети Петър“. Тя гледаше откритата от археолозите

книга. Стоеше с гръб към него. Той я молеше да не поглежда проклетия том. Викаше я, ала майка му не се обръщаше. Просто продължаваше да чете онзи ужасен кодекс!

Памфили тръгна към нея, като я убеждаваше да се махне, да не чете прокълнатите думи. Когато стигна точно зад гърба ѝ, тя се обърна. И вместо нейното лице кардиналът видя... видя лицето на... дявола! Беше чудовищно.

Той потрепери, надигна се от леглото, отиде в мраморната баня със златни кранове, наведе се над тоалетната чиния и повърна. След последния пристъп изми устата си със студена вода на мивката. Прекалено много алкохол снощи, помисли си Памфили, прекалено много мазна храна.

С олюляване се върна в спалнята и се изправи пред еркерния прозорец, от който се разкриваше гледка към огромното имение на Касиди. Мраморните статуи около басейна приличаха на призраци в утринната мъгла. Той се тръшна на кожения диван. Още виждаше дявола — само че със сивата коса на майка си, вдигната на стегнат кок, както я носеше винаги.

Мобилният му телефон зазвъня и Памфили се сепна въпреки успокоителната мелодия на „O esca viatorum“ на Хайдн. Той я остави да посвири няколко секунди, после отговори.

— Да?

— Ваше високопреосвещенство? Обажда се монсиньор Янараску. Съжалявам, че тъкмо аз ще ви съобщя тъжната вест, но рано сутринта... рано сутринта Светият отец мирно се възнесе на небето. Сега е при Господ. Имаме много работа, ваше високопреосвещенство. Трябва незабавно да се върнете в Рим.

14.

Катлийн отново се опита да се придвижи в гъстата тиня и да стигне до въжето. Усилията ѝ останаха безплодни.

От тавана продължаваха да падат буци, пльокаха около нея.

— Хайде, Томи! Цялата пещера се срутва!

— Действаме, Кат!

Тя погледна нагоре. Гласът не беше на О'Брайън.

В този момент лъчът на фенерчето ѝ освети нечия фигура, спускаща се с главата надолу през отвора над нея. Беше Ема, увиснала за глезените с въже в ръка.

— Слушай, Кат — надвика геоложката клокоченето на водата. — Когато ти хвърля въжето, завържи го на кръста си и те ще те изтеглят. Разбра ли?

— Една секунда!

— По дяволите! Нямаш и половин секунда!

Катлийн пхна диктофона под широкополата си шапка и стегна ремъка ѝ.

— Добре, готова съм!

Ема ѝ подхвърли въжето. Археоложката го хвана и го завърза за кръста си.

— Завързана е! — съобщи Ема. — Изтеглете ни!

Дребното тяло на геоложката се заиздига нагоре по стената и изчезна през отвора.

Беше неин ред.

— Готова ли си. Кат? — извика Том.

— Да, по дяволите! Побързай!

Усети дръпване — бяха обрала хлабавината на въжето и бавно започнаха да я изтеглят от гъстата тиня и нагоре по мократа стена. Видя протегнатата ръка на Ема и с нейна помощ изпълзя от дупката. Когато очите ѝ се приспособиха към светлината, се озова пред усмихнатите лица на геоложката. Том и... и Джейми!

— Какво правиш тук? — попита Катлийн и отметна калната коса от челото си.

— В хижата са му казали къде сме — отговори О'Брайън вместо него. — И слава богу! Акробатическото изпълнение на Ема беше негова идея.

Камерън се приближи и ѝ помогна да се изправи. Известно време двамата се гледаха един друг, после пилотът се ухили и прехвърли кичур мръсна коса зад ухото ѝ.

— Нямаше нужда да се издокарваш заради мене.

Катлийн се засмя и се огледа. Беше покрита с черна кал от глава до пети. В този момент си спомни за келтския кръст и го извади от джоба на дъждобрана. Златото заблестя на сивата следобедна светлина.

— Намерих го под лявата длан на монаха.

— Боже мой! — ахна Том.

— Под лявата ли? — учуди се Джейми. — Защо ще погребват монах с кръст под лявата длан?

След като прочете надписа на глас, Катлийн подаде находката на колегите си.

— Спорел вас какво означава това?

О'Брайън се вторачи в изящно гравирания върху златния кръст хиберно-латински текст и след малко произнесе сякаш на себе си:

— „Задето се от теб отрече: Отец Бог, Син и Дух Свети тоз негов грях не ще допуснат, задето той видял е туй, що Нечестивият е сторил, що нивга не ще бъде. Бог да прости клетия Броихан“.

Той погледна Джейми и Ема, после пак нея.

— Знаеш ли, Кат. Откриването на тоя кръст в абсолютно непокътнат контекст доказва с доста голяма сигурност три неща: скелетът е на Броихан, той е автор на кодекса и кодексът наистина е автентичен.

— Но за какво трябва да прости Бог на Броихан?

— Задето е виждал бъдещето може би? — предположи професорът и ѝ подаде кръста.

Няколко секунди Катлийн се взираше в древния надпис.

— Едва ли — реши тя накрая. — Броихан е видял нещо... нещо конкретно и особено ужасяващо за монашеската общност на Йона, нещо, което според тях е можел да му покаже единствено дяволът.

О'Брайън поклати глава.

— Нещо, което „нивга не ще бъде“. Но какво. Кат? Какво е това, което „нивга не ще бъде“?

— Отговорът е в кодекса. Том. Може би е нещо много след времето на Броихан, а дори и след нашето.

Двамата замълчаха за миг, после Катлийн попита:

— Не те ли смущава фактът, че открих кръста, светия кръст, под лявата длан на скелета? За християните от девети век лявата ръка е символ на дявола. Онези, които са погребали Броихан, нарочно са извършили богохулство, като са поставили кръста под лявата му длан. Дали не са се опитвали да ни съобщят нещо?

Колегата ѝ сви рамене.

— Какво да ни съобщят?

Един гарван — може би същият, който беше видяла по-рано, — кацна върху килнатия стълб на входа на параклиса.

— Нещо за злото, направено от Броихан — почти прошепна Катлийн и отново се обърна към О'Брайън. — Може би онези, които са извършили богохулство, поставяйки кръста под лявата му ръка, са искали да ни предупредят.

15.

Дани Касиди погледна през прозореца на линкълна и видя екипажа да тича в дъжда към личния му „Гълфстрийм V“. В същия момент един черен ван „Шевролет“ мина през портала на летището, пресече мокрия асфалт и спря до частния самолет.

— Моите хора пристигнаха, господин Касиди. Всичко готово ли е?

Касиди се обърна към единствения си спътник в лимузината.

— Да, полковник. Всеки момент очаквам факс с потвърждение от моите хора в Глазгоу.

Пак насочи вниманието си към плющящия навън дъжд.

— Колко души имаш?

— Петима — отвърна полковник Роуан Деджагър и се отпусна на меката кожена облегалка. — Всички са опитни. С някои съм работил и преди. Какво става с обещаната от вас подкрепа?

— На летището в Глазгоу ще ви чака хеликоптер SA-365 „Пантер“ с цялата екипировка, която поиска.

— Сведения от мястото?

— Моят лондонски представител Пол Ханвърс — бивш полицаи от Скотланд Ярд, между другото, — е сключил финансово споразумение със собственичката на „Сейнтс Ландинг“. Естествено, жената няма представа, че Ханвърс е мой човек. — Касиди му подаде една папка. — Тези материали са осигурени от нея. Разположението на хотела и карти на Йона и Мъл. По време на полета до Шотландия ги запамети и разработи стратегия.

— Начин на свързка?

— Собственичката на хотела госпожа Кънингам ще осведомява нашия човек в Оубън какво се случва на Йона и къде се намира книгата.

Деджагър отвори папката и прегледа подробните карти.

— Районът изглежда безлюден. Това е добре за нас. — Отново се обърна към шефа си. — Системи и сигурност?

Касиди натисна интервала на лаптопа, отворен на сгъваемата масичка пред него. Скринсейвърът — логото на неговата корпорация, огнедишащ змей — се смени със списък на оборудване. Преди Деджагър да успее да го прегледа, факсът запиука и от слота бавно изпълзя един лист.

— Добре — каза Касиди, след като го прочете. — Нашата британска свръзка ще ви посрещне на летището.

— Кога ще пристигнем в Глазгоу?

Шефът му си погледна часовника.

— Около седем часа след излитането... А, полковник?

— Да, господине?

Касиди натисна няколко клавиша на лаптопа и на екрана се появи снимка на изключително красива жена.

Деджагър се наведе напред.

— Коя е тая сексбомба?

— Доктор Катлийн Филипс. Харвардската професорка, която ръководи експедицията, открила книгата. Искам да я отвлечеш, полковник.

— Фасулска работа. Но защо просто не я подкупите тая шафрантия?

— Хората от нейния тип обикновено смятат, че представляват нещо повече, отколкото показва банковата им сметка. Пък и мъжът ѝ е спечелил милиони от доставка на нефтодобивна техника — отвърна Касиди, премести курсора и отвори друг джейпег. На екрана се появи карта на западно шотландския остров Скай.

— В Глазгоу и мен ще ме чака вертолет — продължи разясненията си Касиди. — И ще ме откара на... — Той посочи скалистия западен бряг на острова. — Координатите са ти в папката, обаче замъкът Бейра е тук, на около сто и десет километра северно от Йона, на полуостров Мингинис. Със собственика сме се уговорили. Засега замъкът Бейра е мой, както и всичко в него. Той е непристъпен и усамотен. Идеалното място.

— Идеално за какво, господин Касиди?

— Ти просто ми доведи доктор Филипс с книгата в замъка. Ще те чакам там.

Леденосините очи на Деджагър проблеснаха.

— Ами ако оная крава се опъва?

— Ще трябва да я убедиш, че е в неин интерес. — Касиди събра документите от масичката и понечи да слезе от колата, после спря и прибави: — Ти си цар на убеждаването, полковник. Това е една от многобройните причини да те взема на работа.

Роуан Деджагър погледна звездното небе през илюминатора. Напоследък все повече му се искаше да е пак в своята родезийска ферма.

Сведе очи към осеяните си с белези мазолести ръце и въздъхна. Вече нямаше ферма и Родезия не съществуваше от десетилетия. Поклати глава. Сега Родезия се казваше Зимбабве и се управляваше от дивак, отдавна превърнал прекрасната му родина в типичен африкански кенеф.

— Адски бързо успя да намериш тези наемници, полковник.

Гласът на Касиди го откъсна от пасищата на южноафриканското плато Хайвелд.

Шефът му остави папките на резбованото си черешово бюро.

— Може ли да им се има доверие?

— Досиетата им са пред вас, господин Касиди.

Докато Касиди се запознаваше с материалите, Деджагър зараглежда обстановката. Тъмна дървена ламперия, кожени мебели, меко скрито осветление и два оригинала на Матис. Салонът на самолета приличаше повече на разкошен кабинет.

Когато погледът му попадна върху папките на бюрото, полковникът усети познато парене под лъжичката. Знаеше, че тези наемници не са най-добрите на света. Нямаше две мнения. Само че заради краткото време нямаше възможност да придирия.

Хвърли поглед към вратата на салона. Тези мъже не се познаваха помежду си. Беше работил с някои от тях и ги биваше. Обаче не бяха екип. На нито един от тях нямаше да му пука за човека до него. Деджагър поклати глава. Опитни бойци, да... Но не и екип.

— Е, полковник — отново го откъсна от мислите му носовият глас на Касиди. — Принуден съм да се доверя на твоята преценка за тези хора. — Той впери очи в полковника над пененето си, после допи коняка си и тресна празната чаша на бюрото. — Мразя да се доверявам, на който и да е!

— Затова ми плащате, господин Касиди. Събрах тези хора чрез своя наемнически канал в Копенхаген. Използвам този източник от

памтивека. Датчанинът попълва база данните си само с опитни наемници. Проучва ги лично и критериите му са високи.

Деджагър се наведе напред и постави длан с разперени пръсти върху папките.

— Всяко едно от тези момчета идва от елитна десантна част. Маккензи е служил в британската Специална военновъздушна служба. Бенет и Джонсън са бивши тюлени. Васкес е от военноморското разузнаване. Работил съм с Маккензи и Васкес. Те са отлични бойци и...

— Тук виждам, че си взел и руснак. — Касиди пак го погледна над пенснето. — Гаден руснак, полковник?!

— Хомяков е бивш спецназовец. Датчанинът твърди, че бил много печен.

Касиди бавно запрелиства досието на спецназовеца, после спря и вдигна един тънък лист към светлината.

— Тук пише, полковник, че преди три години твоят руснак е имал проблеми с холандската полиция. А миналата година — с мадридските ченгета. Нищо конкретно, но...

— Някои от тези хора са се сблъскали с полицията. Вярно е. — Деджагър посочи задния салон, където седяха наемниците. — И можете да се обзаложите, че нито един от тях няма да отиде в рая. Обаче ще си свършат работата, господин Касиди, и ще я свършат добре — иначе ще отговарят пред мене.

16.

Горещата баня избави Катлийн от калта, но не и от безпокойството.

Принос за него имаше и постоянният вятър, който виеше през пролуките и пукнатините на стария хотел. Тя си облече памучно поло, вчеса се с четка и отиде при прозореца. Бързо носещите се облаци провлачваха сенки по бурния Йонски залив. Двама рибари сгъваха мрежите си. Жена и дете вървяха ръка за ръка към малката боядисана в червено и жълто поща.

Катлийн се чувстваше някак... дистанцирана от всичко това. Макар и все още малко уплашена от срутването на пещерата, тя усещаше още нещо — някаква разцентрованост, сякаш чарковете на мозъка ѝ не се зацепваха добре със зъбните колела на събитията.

Ако този фантастичен кодекс наистина предсказваше бъдещето, всичко, което знаеше за физическия свят, се обръщаше с главата надолу.

Погледна книгата, която беше написала преди няколко години. Докато ваната се пълнеше, я бе прелистила набързо, за да си припомни познатия ѝ някога свят на научната логика.

Заглавието гласеше „Светци и магьосничество: ролята на магията в ранното християнство“. Навремето една рецензия от ирландски теолог ѝ беше доставила лукаво удоволствие. Той я характеризираше като „упорит воин, точещ меча си в стълбовете на западната цивилизация...“

Магьосничеството обаче наистина играеше важна роля в ранно християнския свят и бе водило яростна борба с младата религия. Книгата на Катлийн представляваше научно изследване на съперничеството между магиите и чудесата за човешките сърца. В анализа си тя използваше изтъркан от употреба инструментариум: здрава логика, безпристрастна обективност и научен скептицизъм. Владееше тези похвати отлично... тогава.

Отиде при чантата си и извади златния кръст, открит под параклиса „Сейнт Годрик“. Обгърна го в дланите си — гладката му топлина, лъскавината на златото, отразеното сияние на горящата с торф камина й поддържаха успокоително. Когато вдигна глава, Катлийн се видя в огледалото, стиснала кръста в двете си ръце. Засрамена, тя гневно го напъха обратно в чантата.

„Това е само предмет, за бога! Не е никакъв талисман, който пази от зло“.

Трябваше да се махне отгук. Имаше нужда от пространство, от раздвижване, за да премисли всичко. Облече вълнен шотландски пуловер и седна на леглото да си завърже обувките.

Сепна я почукване на вратата.

— Кой е?

— Мари Лорне, доктор Филипс. Дойдох да видя дали сте...

— О, Мари, извинявай. — Катлийн завърза връзките на втората си обувка и отвори вратата. — Бях... Влизай. Ще пиеш ли чай?

— Не, благодаря — отвърна Мари. — Не мога да остана много. — Френската студентка влезе и пъкна ръце в джобовете на дънките си. — Чух за злополуката в развалините на параклиса и дойдох да видя как сте.

Катлийн се трогна. Двете почти не се познаваха, но всички смятаха, че Мари е страхотно попълнение в екипа.

— Много мило от твоя страна, Мари. Добре съм.

Студентката присви тъмните си очи.

— Сигурна ли сте, доктор Филипс? Изглеждате...

— Размина ми се на косъм.

Мари се намръщи.

— На косъм? Този израз не го разбирам... Какво имате предвид?

Катлийн се засмя.

— Имам предвид срутването на пещерата. Че успяха да ме измъкнат.

Мари кимна. Последва неловко мълчание, по време на което студентката зараглежда стаята.

— Много е хубаво. Искам да кажа... стаята ви.

— Ами да, така е... Обичам камини.

Французойката се обърна към огъня.

— Това създава... Как е на английски? Уют?

Катлийн се усмихна и кимна.

Последва ново мълчание, накрая нарушено от Мари.

— Чух, че сте открили някакъв предмет?

— Да, златен кръст в същата пещера под...

— Златен кръст ли? Може ли да го видя? Археоложката се усмихна.

— Разбира се, в чантата ми е.

Извади келтския кръст и го подаде на студентката. Момичето ахна.

— Прекрасен е, нали?

— Определено — потвърди Катлийн и протегна ръка. Мари неохотно ѝ го върна.

— Надписът. На хиберно-латински е, нали?

Катлийн кимна.

— Какво пише?

— Ние... Още не сме го превели. — Катлийн отиде при вратата и я отвори. — Тъкмо се канех да сляза и да го заключа в сейфа. Ще дойдеш ли с мен?

По лицето на студентката за миг плъзна нещо... този път не разочарование... навярно тъга... преди да бъде заменено от усмивка.

— Много ми харесвате, доктор Филипс. — Тя стисна ръката на Катлийн. — Благодаря, че ме приехте в експедицията.

— Професор Бушакур има отлично мнение за теб.

Лицето на Мари светна.

— Антоан е най-добрият преподавател в нашия университет. С него сме големи приятели. — Тя дълго гледа по-възрастната жена и накрая каза: — Трябва да тръгвам. — После излезе в коридора и заслиза по стълбището. Преди главата ѝ да се скрие под площадката, спря и погледна назад.

— Какво има. Мари?

Французойката поклати глава.

— Нищо... Благодаря ви за отделеното време.

— Винаги имам време за студенти като теб.

Мари се усмихна мило и за миг на Катлийн ѝ се стори, че ще каже още нещо. Тя обаче само ѝ махна с ръка и продължи надолу по стълбището. Потропването на токовете ѝ по дървените стъпала сякаш

се разнасяше в такт с хлопането на брулените от вятъра клони по прозореца в коридора.

Археоложката се върна в стаята си, взе работното си яке и хотелския ключ, после пак излезе и затвори вратата. През прозореца в коридора се виждаха пръските, вдигащи се от тъмните вълни в залива. Навярно идваше поредната буря. Сякаш за да потвърди предположението ѝ, някогашното имение от XVIII век запъшка и заскърца под поривите на вятъра.

Докато се спускаше по старото стълбище, Катлийн си спомни историите, които разказваше ирландската ѝ баба... За мъничкия народ и поетите войни, за замъци, обитавани от призраци... И за банши — мрачни духове, които вещаели смърт и се реели във виещия вятър.

Когато вятърът за пореден път блъсна клон в прозореца, тя потрепери и забърза надолу.

17.

Времето се пооправи и небето малко се проясни. От върха на Дун И, най-високия хълм на Йона, Катлийн виждаше вълнистите контури на Папс — трите върха на остров Джура: бяха пробили мъглата и напомнях на грамадно морско чудовище, гънещо змийското си тяло в океана. Под нея, сред зелени пасища и стада овце, се виждаше йонското абатство. Старата черква и манастирът сякаш трептяха под розовозлатистите лъчи на привечерното слънце. Гледката излъчваше някаква странно напрегната, властна ведрина, като че ли всичко това беше просто спомен от сън. Навярно тъкмо затова понякога наричаха острова Божия възглавница.

Според преданието свети Колумба разговарял с ангелите точно на това място. Сред скалите наблизко имаше вир, Тобар на Ууиш — Изворът на вечната младост. Казаха, че ако по изгрев-слънце три пъти потопи лице в ледената вода, човек тутакси ще възвърне младостта си.

Катлийн пъкна ръце в джобовете на якето. „Нищо чудно, че този монах, Броихан, е имал видения на Йона“, помисли си и седна на една скала.

— Том ми каза, че си излязла да се поразходиш. Археоложката рязко се завъртя и видя, че по склона се изкачва Джейми Камерън. Той ѝ се усмихна, после се обърна, впери очи във вълните, разбиващи се в скалистия бряг в подножието на хълма, и тихо каза:

— Йона е най-вълшебното място на света.

Катлийн проследи погледа му до брега и малко по-нататък, към скалите и белия пясък на дъното, които ясно се виждаха през кристално бистрата вода.

— „Там възправа се каменен остров — сякаш на себе си изрецитира тя, — гдето спряло е времето и витае духът на Колумба...“

Джейми се усмихна.

— „От снега декемврийски и маргаритките пролетни до падащите есенес листа“.

Археоложката се усмихна.

— Сигурно всеки, който обича този остров, знае стихотворението. Написано е през десети век от анонимен автор.

— Често най-прекрасните неща остават анонимни — отвърна той, без да откъсва очи от морето.

Катлийн се загледа в Камерън. Известно време на хълма се чуваха само стонове на вятъра, прибоят и крясъците на морските птици.

Дългата му тъмна коса се развяваше, рунтавата яка на якето му обрамчваше слабото му лице и както се беше изправил и се взираше в морето, спокойно можеше да е викингски княз, вожд или... странстващ рицар.

Джейми се обърна към нея и Катлийн отново се озова в настоящето.

— Ще останеш ли да пренощуваш на Йона? — попита тя.

— Морето в залива е прекалено бурно, за да излетя. — Пилотът си погледна часовника. — А в такова време не обичам да кацам по тъмно.

— Тогава ще останеш да вечеряш с нас! Ресторантът на „Сейнтс Ландинг“ е страхотен и барът ще ти допадне. Атмосферата е ретро и...

— Значи барът щял да ми допадне, а? — изсумтя той.

— Е, не съм въздържателка, но като се има предвид състоянието ти, когато се запознахме... си помислих...

— Какво си помисли? — Очите му излъчваха болка и... и още нещо. Камерън се прокашля и се извърна.

— Щеше да е чудесно, ако понякога знаехме какво ни очаква — тихо прибави Джейми. После я погледна с тъжна усмивка. — Да, *sic friatur crustum dulce*.

— Знаеш латински?! — учуди се Том, който тъкмо се изкачваше на върха на Дун И. — „Така се разтрошава бисквитката“^[1], нали? — Обърна се към Катлийн. — За какво става дума?

Камерън срещна погледа ѝ за миг, после се извърна.

По време на последвалото мълчание О’Брайън първо се вторачи в археоложката, след това в Джейми и после пак в нея.

— Нося ви лоша новина — съобщи накрая. — Макгрегър е изчезнал.

Катлийн го зяпна.

— Как така „изчезнал“?

— Сестра му го обявила за изчезнал вчера сутринта. Охранителят в лабораторията „Брайтън“ казал на полицията, че завчера към единайсет и половина Иън заминал с някакъв американски професор, Питър Янус. И оттогава никой не е чувал нищо за него. Няма данни за злополука. Търсили са го във всички болници. Нищо. Все едно е изчезнал от лицето на земята. И, Кат, според сестрата на Иън този Янус се представил за твой приятел.

— Не познавам никакъв Питър Янус. Защо някой ще... Да не смяташ, че има нещо общо с книгата на монаха?

— Да, по дяволите! — възкликна Том. — Първо изкопаваме този проклет кодекс, а после някакво копеле се представя за твой приятел и отвежда Иън! И оттогава никой не го е виждал. Ти как мислиш?

— Кат — обади се Джейми. — Разкажи ми за вашето откритие.

Катлийн погледна колегата си и той кимна и каза:

— Давай. И без това някой от екипа вече е издрънкарал за находката на „Лъндън Таймс“. А сега, след изчезването — не дай боже да е нещо по-страшно! — на Иън, бъди сигурна, че проклетата преса ще ни се изтресе на прага. — О’Брайън погледна Камерън. — За известно време обаче си мълчи за онова, което ще ти разкаже, докато не разберем какво става. Нали?

Пилотът го потупа по рамото.

— Ще гледам да оправдая доверието ви.

Катлийн слушаше Джейми, който разказваше на Том и Ема как ловил пъстърва на изкуствена муха на река Беларт на остров Мъл. Басовият му глас, топлината на огъня...

Може би се дължеше на вечерята с печен еленски бут в бъзов сос и няколко чаши пино ноар, но за пръв път от много отдавна се чувстваше наистина отпусната. Тревогата ѝ от изчезването на Иън, неприятната седмица с мъжа ѝ и дори тази проклета книга, която бяха открили — всичко това беше отстъпило на заден план в ума ѝ. Задоволяваше се да наблюдава Камерън, който мятеше въображаемата си въдица насам-натам... насам-натам...

— Катлийн?

— Моля? Извинявам се — тихо каза тя. — Сигурно съм се замечтала.

Джейми се наведе към нея.

— Мечтите са единственото, което си е само твое, Кат. — Усмихна се дяволито и сините му очи заискриха. — Затова ги пази грижливо. Кой знае, може някой ден да се сбъднат.

Археоложката се изчерви. Проследи погледа на Камерън към бумтящата камина и още по-силно усети топлината на горящия торф.

— Искам да ви попитам нещо — каза Джейми и отново се обърна към сътрапезниците си. Нави ръкавите на полото си и скръсти ръце. — Защо не прочетохте оная проклета книга до края, за да видите колко напред в бъдещето стига?

Изненадана от въпроса, Катлийн погледна О'Брайън за подкрепа. Том само взе вилицата си и започна да човърка един картоф в чинията си.

Тя насочи вниманието си към пилота.

— Ами... не бяхме сигурни докъде във времето... и... — Катлийн впери очи в О'Брайън. — Стига си мъчил този картоф и ми помогни!

Келнерката донесе на Том уиски и той умолително вдигна поглед към нея.

— Спаси ме от тези инквизитори, ангел мой.

Момичето се засмя, отметна кестенявата си коса от раменете си и попита другите:

— Още нещо за пиене?

— По още едно, уважаеми дами? — предложи пилотът на Катлийн и Ема.

— Естествено — изкикоти се червенокосата геоложка.

Катлийн също се усмихна.

— Какво облекчение!

След като сервитьорката се отдалечи, О'Брайън каза:

— Виж, Джейми, пророчествата на монаха започват от осемстотин и шеста година и се оказаха абсолютно верни до там, докъдето сме стигнали. Затова, струва ми се, можем да приемем, че и останалите са също толкова точни. Ами ако, да речем, предсказва епидемия, която ще изстреби всички на земята през две хиляди и двестната година?... — Изгълта уискито и избърса уста с ръка. — Не искам да чета такова нещо.

— Защо, за бога? — възкликна Камерън. — Ако знаем, че ще има епидемия, и ни е известно точното време, сигурно ще можем да я

предотвратим.

Келнерката донесе напитките, ала Джейми сякаш не я забеляза.

— Разбираш ли накъде клоня. Том? В тази книга има неща, които могат да ни помагат в трудни положения. Кой го е грижа откъде е получил сведенията си Броихан? Трябва да я използваме в своя полза.

— Но ние може би не сме създадени да виждаме бъдещето — възрази Катлийн.

О'Брайън кимна.

— Точно така. Онова, което не знаем, не може да ни навреди. Спомняш ли си я тази поговорка?

Камерън го погледна, после отново се обърна към Катлийн.

— Вие двамата преподавате в престижни университети, а говорите като суеверни монаси от седемнайсети век. — Обърна се към геоложката. — Ти си естественичка, Ема. Нали разбираш какво искам да кажа?

Тя отпи глътка уиски и впери очи в пламъците.

— Ние развиваме теория и след това я проверяваме. — Червенокоската погледна своите приятели. — Хайде да изберем някое предсказание за близкото бъдеще. Ако монахът познае, ще докажем, че точността на пророчествата му обхваща и нас.

Погледна О'Брайън и добави:

— И ако се окаже така, наистина трябва да използваме проклетия кодекс. — Вдигна чашата си. — Ще ни е нужна помощ — откъдето и да е.

— Но ако знаем какво ни очаква, ще изгубим откривателската си мотивация — възрази Катлийн. — Няма да има предизвикателства, с които да се справяме. Какво ще стане с нас... с човечеството, ако ни е известно какво ще се случи?

— Кат е права. — Том намести очилата си. — Съществува такова нещо като причинно-следствена връзка, нали знаете. С тази книга ще поставим следствието преди причината.

— Искаш да кажеш, че не ни е писано да избегнем някакъв злополучен край, така ли? — Камерън повдигна вежди. — Говориш за предопределението като самия Жан Калвин.

— Ами... Откъде да знаем... със сигурност да знаем, че не следваме някакъв божествен сценарий? — попита Катлийн. — Това е

вечният въпрос за съдбата и свободната воля. Ако сме в състояние да виждаме бъдещето, както явно предполага книгата на Броихан, не е ли възможно бъдещето да е предопределено?

— И следователно не бива да се намесваме в него, това ли искаш да кажеш? — предизвика я пилотът.

Тя сведе очи към чашата си.

— Може да си имаме работа с различни сценарии за бъдещето и тази книга да ни показва само един от тях — продължи Джейми. — Според физика Хю Евърет е възможно да съществуват безброй успоредни вселени. И много негови колеги са на мнение, че квантовата механика не противоречи на неговата теория за „многого светове...“ Колкото и невероятно да изглежда.

— Айнщайн обаче доказва, че времето е измерение, също като пространството — отново се включи в разговора Ема. — И някои физици твърдят, че ако времето наистина е четвърто измерение, миналото и бъдещето може би съществуват неизменно. Ние възприемаме времето линейно, секунда след секунда. Може би това е илюзия, някакво ограничение на човешката психика.

— Отличен аргумент — каза Камерън. — Психолозите са доказали, че човек трябва да достигне около седемгодишна възраст, за да има представа за време и пространство. Може би някой ден колективното съзнание на човечеството ще се развие до стадий, в който ще си спомня и миналото, и бъдещето.

— Я стига! — възкликна Катлийн. — Да не искаш да кажеш, че нашата представа за миналото и вярата ни в бъдещето са резултат от недоразвитото ни съзнание?

— Онзи монах, Броихан, може просто да е надзърнал за кратко в едно вечно съществуващо естествено състояние — поясни мисълта си Джейми. — Някакво изключително рядко, но природно явление, което му е позволило да възприеме времето в различен ред — бъдещето преди настоящето.

— Това вече звучи невероятно — заяви О'Брайън.

Камерън се усмихна.

— По-невероятно ли ти звучи, отколкото да откриеш точно описание на бъдещето?

— Едно на нула за теб — засмя се Том.

— Квантовата физика наистина звучи невероятно — съгласи се пилотът. — Според нейните теории е възможно съществуването на нещо, което физиците понякога наричат „квантова пяна“. Ако дадено напълно празно пространство — с други думи, абсолютен вакуум — бъде уголемено много милиарди пъти, ние ще видим истинска пяна състояща се от трилиони миниатюрни „червейни дупки“, свързващи различни вселени със собствено, затворено в тях време. Своеобразна квантова тръбна мрежа, в която всичко и всяко време — бъдеще и минало — е взаимно свързано.

О'Брайън поклати глава.

— И сериозни учени смятат всичко това за възможно, така ли?

Джейми кимна.

— Да. Преподаватели в Кеймбридж и Принстън.

— Предсказанията, които е записал монахът, може да са дар от нашето далечно бъдеще, донесен ни от пътешественик във времето.

Катлийн повдигна вежди.

— Дар ли, Ема... или проклятие?

Геоложката се усмихна.

— Това е въпросът, нали?

След дълго мълчание Том се обърна към Камерън и го потупа по рамото.

— Знаеш ли, ти си доста интересна личност за човек, който си изкарва прехраната, като бръмчи насам-натам с летяща лодка.

Всички избухнаха в смях и най-вече Джейми.

— Цитираш стихове — отбеляза Катлийн. — И знаеш латински.

— И подхвърляш концепции от теоретичната физика — прибави Ема. — Какво си завършил?

— Изобщо не съм следвал — отвърна пилотът. — Баща ми е... по-точно беше ненаситен читател и блестящ ум. В библиотеката му има стотици книги. Той ми преподаваше латински, като ми четеше Вергилий, Хораций и Цицерон. Освен това ме научи на малко келтски с помощта на староирландската поезия. Винаги се е интересувал от физика и предаде интереса си и на мен.

— Камерън се усмихна. — Самият аз нямам особени заслуги за тези неща. Ако не бях с въдица, ловджийска пушка или книга в ръка, татко ми се мръщеше, все едно съм някой мързеливец.

Катлийн опря брадичка на дланта си.

— Разкажи ми още за баща си.

— Преди да сме навлезли прекалено дълбоко в историята на рода Камерън, ще пожелаем на всички ви лека нощ — заяви О'Брайън малко завалено и отмести стола си назад.

— Май и аз ще си лягам. — Ема се изправи. — Благодаря за храната за размисъл, Джейми.

Катлийн мълчеше. Искеше ѝ се да си тръгнат и това я изпълваше с отвращение от себе си.

— Остани още малко — каза Камерън и потупа професора по рамото. — Ще си поръчаме...

Том се надигна от мястото си и се протегна.

— Достатъчно пих, приятелю. — Погледна Катлийн.

— Пък и трябва да пратя факс на доктор Меркъл и доктор Гъслър от Британския музей. Може да ни дадат идея какво да правим с този проклет кодекс.

Археоложката кимна.

Професорът прегърна Ема.

— Е, скъпа, какво ще кажеш да направим тази вечер още по-интересна?

— Не обещавай неща, които няма да можеш да изпълниш — засмя се тя.

Той също се засмя и двамата излязоха, като лекичко лъкатушеха.

— Страхотен човек, Кат — отбеляза Джейми, докато ги проследяваше с поглед. — А Ема е очарователна.

— Чудесни са. И са ми много добри приятели — отвърна Катлийн. — Хайде, разкажи ми за баща си. Явно е изключителна личност.

Сините очи на пилота помръкнаха, сякаш над тях преминаваше сянка.

— Татко вече не е много добре — тихо каза той. — През повечето време е на инвалидна количка. Сега за него се грижи едно момиче. — Камерън се усмихна топло. — Обаче беше невероятен човек. Едър, корав. Можеше да псува като каруцар и после веднага да ти рецитира Вергилий или Шекспир. През Втората световна война е пилотирал щурмови самолет „Тайфун“. Това пилотско яке е негово. Веднъж, скоро след десанта в Нормандия, летял над Фалезкия чувал и...

Катлийн го чуваше, ала думите му ѝ звучаха далечно и приглушено, сякаш идваха иззад стените на нейните желания... и страхове.

— Искаш ли да опиташ нещо наистина специално. Кат? Надявам се да го имат тук.

Въпросът му я върна в действителността.

— Какво да опитам?

— Едно от най-фините уискита, които може да вкуси човек.

Тя се почувства като дете и игриво го ощипа по ръката.

— Поднесете ми това великолепно уиски, любезни господине.

— Жена тъкмо по вкуса ми! Веднага се връщам.

Усмивката ѝ се стопи. Всъщност никога не се беше чувствала като дете... Дори като малка.

Огледа се. По тъмната дървена ламперия висяха акварели на яки шотландци, облечени в каретата на своите кланове. От другото помещение се носеше жизнерадостна шотландска музика, изпълнявана на цигулка и флейта. Всичко около нея сякаш нашепваше за отдавнашни дни — включително Джейми Камерън.

Пое си дъх и се замисли за мъжа си. Спомни си първата им среща, когато тя заля новата си рокля с вино, а Дейвид саможертвено потопи копринената си вратовръзка в собствената си чаша мерло. О, как се смяха тогава... Сега този спомен я изпълваше само с болка. Отдавна с него не се бяха смели така.

Вдигна поглед и видя, че Джейми се връща. Пламъците огряваха лицето му... И болката просто се стопи.

[1] Псевдолатински фразеологизъм, измислен от американския хуморист Хенри Биърл, означаваш „Такъв е животът“. — Б.пр. ↑

18.

Макар да бяха пристанали откъм подветрената страна на островчето Орша, „Жералда“ яростно скърцаше и опъваше котвеното въже. Скоро Тренкавел щеше да пори черните вълни и морските пръски със зодиака на път за Йона.

Извади ножа си, изработен по поръчка от малтийски майстор, и го опипа. Имаше двайсет и два сантиметрово острие, микроскопично назъбено, изковано от висококачествена стомана, многократно нагрavano и закалявано в смес от масло, мед, бича кръв и човешка урина, а накрая — в течен азот. Приближаващата се до абсолютната нула температура бе придала на метала свръхгъвкавост, която бе запазила изключителната му острота и здравина.

Беше го използвал само веднъж. Заради онази година и половина, която прекара в затвора „Ла Санте“. Старият Тренкавел бе уредил хвърлянето му в този парижки ад само за да... Как се изрази копелето? „За да каля сина за житейските ужаси. Това определено е най-доброто училище“.

И се оказа точно такава. Садистични тъмничари, хлебарки, плъхове и убийци — това бяха неговите учители. Убийство, самоубийство и изнасилване — неговите уроци.

Раймон стисна зъби. Да, изнасилване...

Пропусна да отдаде дължимото уважение на затворническия тартор, който заповяда на своите главорези да го изнасят групово. Едва седемнайсет годишен... Още хлапак.

Сребристите отблясъци на острието го върнаха към спомена за неговото отмъщение. След като баща му уреди да го освободят. Тренкавел търпеливо изчака пет години да пуснат от пандиза и тартора. Издебна го в един марсилски бардак и го нападна, докато онзи се забавляваше с някаква курва. Спомняше си сгърчените устни и крясъка на гангстера, докато той подхвърляше окървавения му член и тестиси на изпадналата в истерия проститутка.

— Кой си ти? — едва успя да изпелтечи умиращият, докато се гърчеше в невъобразима агония.

— Спомняш ли си хлапака, който отказа да ти донесе кафе в „Ла Санте“? — попита го Раймон.

Между писъците и стоновете си мъжът поклати глава.

Клекнал до стената, бандитският бос отчаяно се опитваше да затисне кървавия отвор на липсващия си полов орган. И докато кръвта струеше между пръстите му и се стичаше по пода, накрая лицето му показа, че го е познал. След миг кожата му стана смъртно бледа и той умря...

От камбуза се появи Каосен и Тренкавел пхна ножа в канията на крака си. Туарегът носеше чаша чай.

— Наистина ли се налага да използвате водолазен костюм, саид? Няма ли да ви създаде проблеми, когато стигнете на острова?

— Нощта е бурна и зодиакът няма да ме пази от пръските. Водата е ледена. Не искам да измръзна.

Раймон зареди пълнителя на автоматичния си пистолет „Файв-севън“ с 5,7x28 мм патрони с кух връх и прокара показалец по дулото. Беше избрал белгийското оръжие заради равната му траектория и ударната му сила.

Затегна заглушителя за цевта.

— Когато се върна, ще отплаваме за остров Тайри — на трийсетина морски мили оттук. Уредил съм самолет на „Кинг Еър“ да ни чака на летището в Кросапал и да ни закара в Нем. Полетът е по-малко от пет часа.

— А „Жералда“, саид?

Тренкавел прибра пистолета в презраменния си кобур.

— Ще я оставим на пристана „Бейлмартайн“ на Тайри, докато уредя да я докарат във Франция и по каналите до Средиземно море. Не се безпокой, Каосен. С помощта на госпожа Фортуна ще взема книгата и утре ще вечеряме в Шато Егал дьо Дю.

Туарегът повдигна сивите си вежди.

— На госпожа Фортуна ли, саид? Не, на Аллах. — Той се поклони и целуна пръстите на дясната си ръка, после потупа Раймон по бузите. — Вървете и нека Аллах бъде ваш шит.

Тренкавел преглътна буцата в гърлото си, стисна Каосен за лакътя и се обърна към очакващия го пет метров надуваем „Зодиак“,

който подскачаше на въжето си до водолазната платформа. Спусна се по стълбата и Каосен му подаде водонепроницаемата кутия, която щеше да предпази книгата на монаха от морската вода. С дългата си тъмносиня галабия, развяваща се на вятъра и осветена отзад от лампите в салона, старият пустинен воин приличаше повече на призрак, отколкото на човек.

Луната почти игриво се скриваше зад един облак, после надзърташе иззад друг. В един от тези моменти на мимолетна сребриста светлина Катлийн крадешком погледна спътника си. В следващия миг луната се плъзна зад поредния облак и на нощния фон остана само силуетът на Джейми.

Завиха зад един ъгъл на павирания път и в мрака пред тях се появиха древните развалини на Ан Ейлейш Юв — Черната черква. Суровият климат на Йона беше нанесъл тежки поражения на женския манастир от XIII век, в който много отдавна бяха постъпвали млади шотландски благороднички, за да отдадат целия си живот в служба на Бог. Вятърът свиреше из порутените стени и кухите прозорци. Останките от гранитните и пясъчникови зидове сега само очертаваха обраслите с трева четириъгълни площи, където някога се бяха намирали вътрешният двор, параклисът и трапезната на монахините.

Бяха тръгнали просто да се разходят и се бяха озовали сред руините на капитела. Тук преди осемстотин години благочестиви монахини ежедневно бяха чели по една глава от Устава на свети Августин. Времето беше превърнало мястото, където бяха изповядвали своята вяра, в каменен бордюр, ограждащ бурени.

Луната пак надникна през пролука между облаците и по оцелелите стени на манастира запълзяха сенки, осеяни със сребристи нетна. Въпреки стоновете на вятъра из порутените сводове и плисъка на вълните, миещи скалистия бряг на Йона, Катлийн чуваше ускореното биене на сърцето си. Много отдавна не беше чувала този звук...

Джейми прокара пръсти през косата ѝ и по бузата ѝ и бавно я притегли към себе си. Лицето му се наведе над нейното в мрака и тя усети леките милувки на дланите му по гърба си. Колебанието ѝ затрептя на ръба на желанието, ала нежният му допир призова страстта

й в своята и я обгърна в топлината си. Но целувката му се бавеше. Осъзнавайки единствено тялото му и вятъра около себе си, Катлийн се притисна към него още по-силно и плъзна ръце по лицето му — подканваше го със своето докосване.

Устните му, едва на един дъх разстояние от нейните, сякаш увиснаха във въздуха, докато той я галеше по бузата с показалец. Обхвана лицето й в шепи и се вгледа в дълбините на душата й.

Когато луната се мушна зад поредния облак и над тях се спуснаха сенки, пилотът я целуна по челото толкова леко, сякаш само й се беше сторило.

— Не сме свободни да продължим нататък. Кат — прошепна той. После се обърна и се отдалечи.

Силуетът му избледня и се превърна в едва забележимо очертание, изпълнено с мрак, и черната празнота остави бездънна самота под звука на дишането й. Тя се опита да си спомни лицето на мъжа си, като че ли искаше да го използва като факел в нощта. Ала въпреки усилията й под мисловния й портрет на Дейвид изплуваше Джейми — като по-ранен пласт на картина.

19.

Тренкавел завъртя ръчката на извънбордовия двигател и зодиакът се изкачи върху гребена на една вълна, плъзна се надолу и се заиздига към хребета на следващата. Той подаде повече мощност, за да балансира лодката, като внимаваше да не попадне под напречна вълна и да не се преобърне.

Когато облаците се разкъсаха и се показа луната, Раймон провери компаса и си погледна часовника. Още двайсет минути — ако имаше късмет.

Въпреки че носеше неопренови ръкавици, чорапи и качулка, лицето го болеше от студа и очите му смъдяха от морската сол. Той размърда устни, за да раздвижи вцепенените си скули, и устата му се напълни с вода. Изплю я в момента, в който лодката се спусна в поредния каньон между ледените вълни.

Опита се да мисли за сестра си Елен. Преди много години... Когато играеха на криеница в боровата горичка...

Зодиакът се издигна на гребена на следващата вълна и Тренкавел зърна блещукащите светлини на Йона на югозапад. Пропъди Елен от мислите си и даде още повече газ.

О'Брайън натисна ентър и по екрана на лаптопа му се занизаха цифрови редове. Той въведе още числа и изчака програмата да изчисли резултата. В опит да определи докъде в бъдещето стигат предсказанията в книгата беше избрал за отправна точка случайна година, 1991-ва. Посочи конкретно пророчество и пресметна броя страници след него, средния брой предсказания на страница и средния брой години между всяко от тях.

Хвърли поглед към ръкописните си бележки по „изходното“ предсказание.

хиляда сто осемдесет и пет лета след
таз ноц в пустинята като буря ще се разрази война
люде от много земи ще яхнат своите железни змейове
огън бълват те и сребърни птици във въздуха
ще се опитат да надвият зъл крал и от страната що
той
несправедливо е заграбил неговата войска да
прогонят

Преценката щеше да е приблизителна, тъй като годините между отделните пророчества варираха. Рядко обаче надхвърляха шест-седем, а обикновено не бяха повече от три-четири. О'Брайън посочи най-краткия възможен период — три.

Въведе няколко варианта на изчисленията си и получи вероятен хронологически диапазон. Книгата на Броихан стигаше до момент в бъдещето, разположен някъде между 2165 и 2230 година.

Затвори лаптопа дори без да го изключи. Знаеше, че щом проумеят мощта на книгата, Великобритания като страна домакин и Съединените щати като спонсор на експедицията ще изключат учените от играта.

Прегледа направените изчисления и бележките си.

Имаше по-лесен начин да определи точно докъде във времето всъщност стига тази книга.

Просто трябваше малко смелост.

Тренкавел намали скоростта и включи фенерчето си. Надясно като перка на акула стърчеше Скалата на Финдли. Знаеше, че се намира край североизточния бряг на Йона, затова влезе в усамотеното заливче Трей ан т-Шуй. По-тихите води му поддействаха почти успокоително след бурното открито море.

Когато лъчът на фенерчето му освети ивица лъскав бял пясък, той завъртя ръчката на извънбордовия двигател докрай и изкара зодиака на плажа. Угаси мотора, но остана в лодката.

Заради играта на сенките на облаците продълговатите черни скали, издигащи се като часовои на малкия плаж, сякаш се движеха. В

това място, на този свещен остров, наистина имаше нещо и то не му харесваше. Тренкавел извади пистолета си и бавно слезе от зодиака.

— Мосю?

Раймон рязко се извъртя и насочи лъча на фенерчето си между две скали. Оттам излезе дребна жена, заслонила с длан очите си от блясъка.

Тренкавел прибра оръжието, бързо смъкна презраменните ремъци, хвърли кобура си в лодката и попита на френски:

— Мадмоазел Лорне, предполагам?

Тя се усмихна, доколкото можеше заради все още насочената към лицето ѝ ярка светлина.

— Да, мосю... Извинете, но така и не научих вашето име.

Той отпусна фенерчето, приближи се до нея и протегна ръка.

— Раймон Тренкавел.

Тя отново се усмихна и видимо се отпусна.

Снимката ѝ не я представяше реално, помисли си той. В действителност беше хубавица.

— Прощавайте, но забравих малкото ви име — каза Раймон.

Тъмните ѝ проницателни очи не се откъсваха от неговите.

— Мари-Елиз, но всички ме наричат Мари. — Младата жена пристъпи към него. — Може ли да ви казвам Раймон?

— Разбира се, Мари. Нали сме партньори?

— Наистина ли? — Лицето ѝ светна. — Искам да кажа... да... партньори сме.

— Може ли да видя вашите карти и скици?

— Бихте ли ми посветили? — Мари свали раницата от гърба си.

Тренкавел вдигна фенерчето по-високо, докато тя ровеше в раницата си. Момичето имаше стройна и в същото време спортна фигура, идеално подчертавана от прилепналите ѝ дънки.

Мари го погледна, усмихна се и му подаде картите.

Картата на Йона явно беше геодезическа. Тази на селото също изглеждаше професионално изработена.

— Откъде ги взехте?

— От една местна организация, „Приятели на Йона“. Оттам ги дадох на нашия археологически екип. Току-що ги пресних.

Раймон отново насочи вниманието си към картата на острова.

— В момента се намираме... — Той намери Трей ан т-Шуй. —
Ето тук.

Момичето кимна.

— А тези сгради?

— Селскостопански постройки... ферми. Изоставени са.

Тренкавел плъзна показалец по североизточния край на острова.

— Съвсем сами ли сме тук?

— Пътят до селото е най-малко четирийсет минути бърз ход.

Той кимна и проучи скицата на хотела. Беше направена изключително грижливо и с най-малки подробности.

— Справили сте се страхотно, Мари. И книгата е...

— Ето тук, виждате ли? — посочи тя. — По този остъклен коридор се стига до заседателната зала. Екипът я използва за лаборатория, инвертиране и склад за артефакти. Сейфът е до задната стена.

— Сейф ли?! Вие изобщо не сте ми споменавали за сейф! Как да...

Младата жена се усмихна и докосна устните му с показалец.

— Погледнете в долния десен ъгъл.

Грижливо беше записала комбинацията със синьо мастило и печатни букви: „à gauche 25 — à droite 15 — à gauche 9“^[1].

Тренкавел нежно прокара пръст по бузата ѝ.

— Извинявайте, Мари. Вие определено сте си заслужили парите.

Браво.

Тя сведе очи и прошепна:

— Благодаря, Раймон.

Тренкавел постави длан на рамото ѝ.

— Как успяхте да получите комбинацията?

— Понякога помагам в лабораторията и доктор Майкълсън я държи в едно чекмедже. Щял да я забрави, ако не си я запишел, така казва.

— И този Майкълсън ви има доверие, така ли?

— Предупреди ме да не казвам на никого. Обаче доктор Майкълсън е женкар и особено си пада по мен.

Раймон я погледна в очите.

— Спали ли сте с него?

— Не се наложи даже да си мръдна кутрето. — На лицето ѝ се изписа дяволито изражение.

— Ще удвоя възнаграждението ви, Мари. — Тренкавел прокара пръсти през копrienената ѝ черна коса. — Ще станете най-богатата студентка в Парижкия университет.

Момичето плесна с ръце, прегърна го през врата и го целуна по устните. После се отдръпна, без да го изпуска от прегръдката си.

— Благодаря, Раймон. Много ви благодаря. Нямате представа какво означава това. Истинско бъдеще!

Той кимна и се ухили.

— Абсолютно. — Погали я по бузата и нежно я целуна по устните. — Трябва да взема нещо от лодката — прошепна и се откъсна от нея. — Бихте ли поддържали фенерчето ми?

Мари го насочи надолу към ослепително белия пясък и отразената светлина я обгърна като ореол.

Раймон направи няколко крачки към зодиака, после спря и се обърна към нея.

Тя вирна глава и се изкиска.

— Какво има?

— Много сте красива, Мари.

— О... благодаря.

Млечнобялото ѝ лице се изчерви и това му напомни за Елен. Той пропъди тази мисъл, наведе се, извади автоматичния си пистолет и стреля.

Високоскоростният куршум я запрати към една подобна на колона скала. Вятърът отнесе приглушения гърмеж. Тялото ѝ бавно се свлече до седяща поза със свити колене. На светлината на изтърколилото се от ръката ѝ фенерче Тренкавел забеляза полуотворените ѝ устни, сякаш момичето се канеше да каже нещо.

[1] Наляво 25 — надясно 15 — наляво 9 (фр.). — Б.пр. ↑

20.

О'Брайън фокусира образа и размазаният текст се изчисти в съвършено изпълнено келтско курсивно писмо. Той преписа хиберно-латинската формула за годината и провери в келтско-латинско-английския си числов показалец, за да потвърди хронологическата си отправна точка:

Хиляда сто осемдесет и пет лета...
1991

Придърпа лаптопа и започна да върти копчето на микроскопа, като усърдно следеше годините. Търсеше конкретно предсказание. Намали скоростта на въртене и спря, после премести подставката още малко по-напред.

Накрая фокусира образа и въведе годината в компютъра. Програмата Шамрок на Майк Кериган представляваше безценно помагало за почти всички изследователи на ранно средновековния период на Британските острови, защото ги избавяше от безброй часове превод, като моментално прехвърляше хиберно-латинския на съвременен английски.

Професорът провери резултата на компютърния екран. Както обикновено, Шамрок се беше справил отлично.

хиляда
сто деветдесет
и пет
лета след единайсетата година от
възкачването на негово светейшество лъв III през
месеца на жътварската луна...

Том затвори очи и дълбоко си пое дъх. Септември 2001-ва.

Наведе се над окулярите и записа хиберно-латинското предсказание в лаптопа. Щом въведе информацията и стартира софтуера, програмата раздели полето на две и показа оригиналния текст отляво, а английския превод — отдясно.

О'Брайън винаги малко се дразнеше, че Катлийн е толкова талантива и свободно чете келтски, латински и хиберно-латински. Освен това тя често изтъкваше, че няма нужда от виртуозния Шамрок.

Ученият въведе докрай хиберно-латинския текст, натисна „Превод“ и остави програмата да си свърши работата.

... през месеца на жътварската луна две
грамадни кули на западното кралство
отвъд океана на залязващото слънце и
петата стена на една могъща
крепост с пет стени в това кралство
не ще ги бъде веч понеже убийци с души
от злост проядени ще превърнат сребърни
птици с мирни криле
в гарвани на смъртта и хиляди
невинни ще погинат ала вихър
тез убийци ще помете защото ще разбулят
и разгневят един честен и
могъщ народ и не ще има
убежище за мерзавците

Том завъртя копчето и продължи своето пътешествие във времето. Поставката се придвижваше напред и гледката през окулярите на микроскопа се спускаше надолу. Пред очите му се занизаха откъс след откъс, докато накрая той спря и избра един наслуки.

хиляда двеста и две лета
след единайсетата година от понтификата на
христовия викарий лъв III в една

планинска земя на друг народ
далеч на изток що се вдава в огромно море
от моряците тъй наречено заради тихите си воли
грешният син на един мъртъв зъл крал на северното
царство на страна една ще прати войните си
срещу техните братя
и таз полуостровна страна ще изпепели
с огньовете на много слънца

О'Брайън вдигна очи към тавана и затвори клепачи. Хиляда двеста и две години... Това правеше... това правеше 2008-а. Този монах от IX век предсказваше война след три години на... на Корейския полуостров? „Планинска земя на друг народ... Далеч на изток що се вдава в огромно море... Море... тъй наречено заради тихите си води — Тихият океан?... — Северното царство от страна една...“ Спокойно можеше да е Северна Корея.

„Грешният син...“ Ким Чен Ир, севернокорейският „Любим ръководител“. А „мъртвият зъл крал“ можеше да е баща му Ким Ир Сен, покойният „Велик ръководител“ на страната.

Погледна компютърния екран и препрочете последния ред.

и таз полуостровна страна ще изпепели
с огньовете на много слънца

Стомахът му се сви. Броихан вероятно говореше за ядрени взривове. Побърканият Ким Чен Ир щеше да нападне Южна Корея с атомните си бомби, за чието съществуване отдавна се подозираше, и САЩ щяха да нанесат ответен ядрен удар.

Севернокорейската икономика беше в развалини. Ким Чен Ир изненадващо щеше да атакува Юга, за да предотврати неизбежна революция. Нямаше какво да губи.

Археологът се пресегна за пешкира, който висеше на друг стол, и избърса потта от челото си. Току-що прочетеното предсказание не го изпълваше само със страх, а го караше да изпитва угризения. Имаше

чувството, че гледа през очилата на Бог и вижда нещо, предназначено само за Него.

Сви устни, взе увитата в марля пинсета и прелисти страниците. Бяха изписани и двете страни на листовете. Дори само броят на предсказанията беше изумителен.

О'Брайън дълбоко си пое дъх, наведе се над микроскопа и почна да въвежда поредното пророчество в компютъра. Скоро преводът се изписа на екрана:

хиляда двеста и четири лета
след годината на туй видение една жена
ще вземе тръпките и треската
на зимните болести и лек ще създаде тя за
смъртна болест що разрушава
органите и кръвта човешка растейки вътре
не ще има веч сенки по вътрешните
картини на човека

Том препрочете откъса и се изправи.

— „Смъртна болест — прошепна. — ... Растейки вътре...“ —
Заразтрива челото си с пръсти.

Беше чел за експерименти, използващи вируси срещу някои злокачествени болести, включително обикновени грипни вируси. Но чак универсално лекарство, което да се справи с ужасната болест?!

не ще има веч сенки по вътрешните
картини на човека

Сърцето му се разгуптя бясно. Баща му, едър жизнерадостен мъж, беше страдал много преди накрая ракът на панкреаса да го убие. От рак бе починала и братовчедка му Джейн, хубавица с прекрасна душа. По дяволите, край! Край на противните „сенки“!

Прокара пръсти по следващото предсказание. Сега вече искаше да научи всичко, да види всичко, да надзърне право в сърцето на

бъдещето.

Тренкавел нахлузи туристическите обувки върху чорапите си от ликра и пристегна отзад на кръста си водонепроницаемата кутия, в която щеше да сложи книгата.

Докато закопчаваше колана, се замисли за Мари. Спомни си как изхвърли трупа ѝ в морето... Възбуждащата ѝ, дори еротична поза, възседнала цилиндричния борд на зодиака, преди да я бутне във водата.

Бързо отдалечаващото се тяло на момичето, понесено от силното течение. Потъналата ѝ в мрака светла ръка, угаснала светлинка...

Да, Мари му харесваше много, но с времето щеше да започне да я презира — също като всички останали.

Енергично се изкатери по брега и скалите и продължи по меката, обрасла с ниски храсти равнина. Избра маршрута си така, че хълмът Дун И да остане между него и единствения път на Йона, и скоро в далечината се появи абатството, окъпано в кехлибарена светлина. Още сто и петдесет метра и щеше да види хотела.

Тичешком пресече шосето, прескочи една каменна стена и приклегна. Вече се намираще достатъчно близо и чуваше долитащата откъм хотела шотландска народна музика, изпълнявана на китара, цигулка и гайда.

Мина през малката оградена морава, скри се зад една стопанска постройка и се приготви. Изведнъж долови слаб аромат на...

Някой вървеше покрай сградата. Тренкавел извади ножа си и когато иззад ъгъла се появи някакъв мъж, го хвана за яката и жестоко го удари в слънчевия сплит. Мъжът се строполи на земята, като отчаяно се мъчеше да си поеме дъх. За да го обездвижи окончателно, Раймон заби лакътя си в лицето му, сграбчи го през шията, опря острието на ножа под окото му и прошепна:

— Нито звук, иначе ще ти извадя окото.

Дебелите устни на мъжа се разтрепериха, избилите от очите му сълзи потекоха по бузите му.

— Ще ти задам няколко въпроса — продължи Раймон и хвърли поглед към тлеещия на земята джойнт. — Разбираш ли ме, или си прекалено надрусан?

Онзи поклати глава.

— Как се казваш?

— Га... Гари... Гари Уилямс.

— Американец?

Мъжът кимна.

— Сам ли си?

— Тъъ... да, сам...

— По-тихо! От археолозите ли си?

Пак кимване.

— Аз... съм... докторант.

— Остъкленият коридор заключен ли е?

— Не. Да не би...

— Откъде знаеш, че не е заключен? — Тренкавел притисна острието в ъгъла на окоето му и по лицето на мъжа потече струйка кръв.

— Аз... преди няколко минути излязох, за да... оставих вратата отворена. Моля ви... аз... няма... Моля ви... — Потръпна, когато от подмокрената предница на панталона му се издигна пара. — О, не... Господи...

— Има ли някой в лабораторията?

— Професор... професор О'Брайън.

— Само той ли?

— Да... да. Ммм... моля ви, не ме убивайте!

— Няма да боли дълго. Обещавам.

И Тренкавел затисна устата на младежа с длан, за да заглуши виковете му.

Щом свикна да тълкува предсказанията на монаха от гледната точка на IX век — „крале“ вместо световни лидери, „огнени стълбове, що към небето се издигат“ вместо ракети, „люде на знанието в тоги бели“ вместо учени и така нататък. — Том вече ги разбираше по-лесно.

Война на Корейския полуостров. Създаване на палестинска държава. Ислямският свят и особено Блиският изток щеше силно да изостане в техническо отношение — петролната зависимост на Запада щеше да намалее и районът щеше да изгуби своето икономическо и стратегическо значение. Лекарство за рак. Лекарство за СПИН.

Автомобили с водородно гориво. Война между Индия и Пакистан — Исламабад и Делхи, изпарени от атомни бомби. Обсерватория на луната. Хора на Марс. Преодоляване на замърсяването. Лос Анджелис, ударен от жестоко земетресение. Ядрен синтез за мирни цели — източник на безкрайна енергия.

Стигна до 2050-а и като съдеше по това колко страници остават в гигантския том, предполагаше, че има пророчества за поне още сто и двайсет години. Докато препускаше напред във времето, беше пропуснал безброй предсказания. За някои години имаше по десетина — дванайсет. За други — само по няколко. И въпреки че човечеството щеше да преживее катастрофи, до 2050-а човешкият род и дори Съединените щати още щяха да съществуват.

Поизправи се на стола и се протегна. Щеше да се върне към пропуснатите пророчества, но му предстоеше дълга нощ на заснемане, проверки и документиране. Погледна към кафе машината. Скоро щеше да му потрябва. Всъщност можеше и сега...

Рязко завъртя глава. Вятърът? През прозорчето на вратата се виждаше само стъклената стена на външния коридор.

Сви рамене и отново се наведе над микроскопа. Когато погледна през окулярите и завъртя копчето на фокуса, мъглявото зрително поле се смени с ясните и правилни букви на монаха.

хиляда двеста и петдесет
лета след таз нощ...

Тренкавел впери очи в онова, което поглъщаше вниманието на професора. Книгата на монаха! Мари я беше описала точно.

Извади пистолета, с плавно движение влезе и затвори вратата.

Археологът се обърна бавно, сякаш в полусън.

— Кой сте вие?

— Просто още един изследовател на историята — отвърна Раймон и се облегна на касата. — Какво четяхте, когато влязох?

— Няма да повярвате, ако ви кажа.

— Нещо за нашето бъдеше ли?

Професорът се ококори.

— Откъде... — Погледна тъжно компютърния екран и прошепна: — Да, нещо... — После пак се обърна към новодошлия и присви очи. — Дошли сте за книгата, нали? Знаете ли, че това тук — О'Брайън посочи красивия кодекс — трябва да се чете предпазливо? Човек може да полудее от него.

Тренкавел се засмя.

— Не повече, отколкото от любящия си баща, професоре. — Махна с пистолета встрани. — Идете до стената.

Археологът не помръдна, но и не се уплаши.

— Вижте, тази книга е нашата светлина в мрака. Нямаме право...

— Оръжието ми дава това право. Размърдайте се!

— Съзнавате ли каква полза ще има от този кодекс? Моля ви, оставете ме поне да извлека колкото мога информация от него. Само ще...

— Стига! — Тренкавел пристъпи към него. — Идете до стената, иначе ще ви пръсна мозъка върху тази проклета книга!

Древният том за миг отклони вниманието му и О'Брайън реши да използва тази възможност и се хвърли към него, ала нямаше никакъв шанс.

Пистолетът изпука глухо и куршумът улучи професора малко под рамото, завъртя го кръгом и го повали.

Раймон погледна проснатия на пода учен. Знаеше, че трябва да го довърши. Вдигна оръжието и се прицели в челото на жертвата си... но за пръв път в живота си усети студената стомана на спусъка.

Фигурата на пода постепенно избледня и стаята сякаш помръкна. През мъглите на времето се промъкна спомен, който започна да придобива плътност и форма...

Целеше се с прашката си в катерица, която гризеше лешник високо в клоните на една бреза...

— Недей, Раймон — тихо го помоли Елен. — Нека си живее... Заради мене. — Той усети дланта ѝ върху своята и отпусна прашката.

Тренкавел се усмихна на ранения професор и вдигна предпазителя на пистолета.

— Благодарете на Елен, мосю.

Прибра оръжието в кобура и се приближи до масата, за да разгледа древната книга.

Тъкмо заради тази мисия, започнала преди толкова много години, баща му се беше погрижил да усвои до съвършенство хиберно-латински. Само че... Раймон погледна компютъра. Професорът явно имаше нужда от софтуерна помощ.

Екранът показваше току-що прочетения от О'Брайън английски превод на откъса. Тренкавел плъзна поглед по текста и сякаш го разтърси електрически ток. Това беше! Той произнесе думите на глас, за да се увери, че не сънува.

хиляда двеста и петдесет
лета след таз ноц ще открием
целия мрак на нашите души
в дълбока пещера в кралство септимания^[1]...

През прозореца проблеснаха автомобилни фарове.

Той взе един лист, отбеляза мястото на откъса, свали водонепроницаемата кутия от кръста си и прибра книгата в нея. Пасваше идеално, благодарение на Мари Лорне.

Отново пристегна кутията на кръста си — кодексът тежеше повече, отколкото очакваше. Тежеше, да, но нямаше да го затрудни. Той изключи лаптопа, прекрачи ранения и излезе от лабораторията.

[1] Западната част на римската провинция Нарбонска Галия, приблизително обхващаща съвременния френски регион Лангедок — Русийон. — Б.пр. ↑

21.

Въпреки изпитото уиски Катлийн не можеше да заспи. Стегна колана на халата си и тихо слезе по скърцащото стълбище на хотела. Някогашната странноприемница беше затворена за през нощта. Единствено дишането на археоложката и воят на вятъра в комина на фойето смущаваха тишината. В камината догаряха въглини, по пода пълзяха криви сенки.

Катлийн бързо мина през бара и слезе по стъпалата към остъкления коридор. В този момент нещо привлече вниманието ѝ през стъклото: прожекторите на абатството осветиха силует на мъж, който прескочи каменната ограда край пътя и се затича към хълмовете покрай Маклауд Сентър.

Тя си погледна часовника. Три и половина след полунощ. Къде можеше да отива някой по това време, за бога?! От хотела до западния бряг на острова имаше само храсталаци и пусти плажове.

— И ти ли не можеш да заспиш?

Археоложката рязко се завъртя. На горното стъпало стоеше Джейми Камерън.

Катлийн се усмихна и поклати глава.

— Не... Бях тръгнала към лабораторията да проверя...

— Кат, преди... когато се отдръпнах... Искан да кажа... Съжалявам, че си отидох просто ей така. Аз...

Тя сведе очи за миг, после вдигна ръка, сякаш за да се защити от ослепителна светлина.

— Не, всичко е наред. Аз би трябвало да ти се извиня. Сигурно съм прекалила със скоча. — Смехът ѝ заглъхна в неловко мълчание.

Пилотът плъзна носа на обувката си по стъпалото като срамежливо момченце.

— Джейми?

Той впери в нея небесносините си очи.

— Тази вечер може би се е получило недоразумение — каза Катлийн. — Навярно заради...

Разнеслият се от лабораторията трясък я накара да млъкне. Още преди Катлийн да се е усетила, Джейми скочи от горното стъпало и се втурна по коридора.

— Господи! — извика тя.

Последва го в лабораторията и замръзна от ужас, вторачена в приклекналия Камерън, който държеше главата на Том в скута си. Ирландският плетен пуловер на О'Брайън, подарък от нея за предишната Коледа, червенееше от кръв.

„Той толкова си обича пуловера... Защо е прекатурено столчето? Сигурно Томи се е опитвал да...“

— Кат!

Острият глас на Джейми я върна в действителността.

— Слушай внимателно, Кат! Качи се при собствениците на хотела... при семейство Кънингам... Разбий им вратата, ако трябва. Да се обадят в Оубън и да повикат медицински хеликоптер. Бързо!

Ема Милър донесе одеяла. Лицето ѝ беше зачервено и мокро от сълзи.

— Том — прошепна Катлийн в ухото му. — Ема дойде.

О'Брайън отвори очи и храбро направи опит да се усмихне.

— Привет, хубавице.

Геоложката го зави с едно от одеялата, после вдигна ръката му, целуна я и нежно я притисна към бузата си.

— Том? — попита Джейми. — Кой беше, по дяволите? Кой те рани?

Професорът се обърна и го погледна.

— Ти се оказа прав за... — Намръщи се и се закашля. По устните му изби розова пяна.

— Господи! — изпищя Ема.

В стаята влезе професор Джон Майкълсън.

— Хеликоптерът ще пристигне всеки момент, а от Тобърмори идва полиция... С лека кола, за бога!

В този момент се разнесе насечен вертолетен рев.

— Ще кацнат зад хотела — каза Майкълсън. — Боб Кънингам е там и им сочи мястото със сигнални светлини.

— Всички студенти и преподаватели ли са тук, Джон? — попита Катлийн.

— Събудих ги и в момента са във фоайето и ресторанта. Липсват двама: Гари Уилямс и Мари Лорне. Никой не ги е виждал от...

— Чакай малко — прекъсна го тя. — През стъклената стена на коридора видях някой да бяга от хотела секунди преди с Джейми да дойдем тук. Отиваше към вътрешността на острова. Покрай Маклауд Сентър.

— Покрай Маклауд ли? — Камерън се намръщи. — Лорне ли беше?

— Не, беше мъж. Със сигурност.

— Може да е бил Уилямс? — предположи Майкълсън.

— Едва ли — отвърна Катлийн. — Гари не е спортен тип, а онзи прескочи каменната ограда край пътя все едно е олимпийски шампион.

— Добре де, а къде е отивал? — попита Камерън. — Натам е пълна пустош... — Той се изправи и тръгна към вратата. — Трябва да проверя нещо.

Катлийн спря пред огледалото до входа на фоайето. Зачервените ѝ от плач очи изглеждаха хлътнали заради големите тъмни кръгове, които ги ограждаха.

Издадена във вцепенение, тя методично си беше облякла зелено поло, вълнен шал, дънки и туристически обувки. Косата ѝ бе вързана на опашка и носеше шотландска барета. Всичко това не ѝ помагаше особено. Изглеждаше ужасно.

Извърна се от огледалото и видя намръщеното лице на слизация по стълбището Майкълсън.

— Нещо ново за Лорне и Уилямс?

Той стисна зъби и кимна отсечено.

— Е? — подкани го Катлийн. — Казвай!

— Още... не сме открили Мари, но двама мои студенти намериха Гари. — Ученият се прокашля. — По-точно трупа му. В една от стопанските сгради.

— Какво?! Трупът му ли?...

Майкълсън отново кимна и извърна очи.

— Когато отидох да го видя, за малко да... Онзи гаден садист го е пробол в окото, Кат!

— Господи! Къде е полицията, по дяволите?

— Казах ти. Идват от Мъл с лека кола. Това ще им отнеме...

Катлийн скри лицето си в шепи и заплака.

— Не... Не разбирам какво става, Джон. Ние сме археолози, а не...

Майкълсън нежно я потупа по рамото.

— Замесили сме се в нещо. Кат. И причината е онази проклета книга.

Тя кимна и избърса очите си.

— Ами Мари?

— Когато се съмне, ще пратим да я търсят. Ще се наложи да...

— Професор Майкълсън? — повика го един от неговите докторанти: носеше слушалки и държеше уокмен.

Когато археологът се отдалечи, Катлийн се обърна към насядалите край камината членове на екипа. Горящият торф хвърляше отблясъци по напрегнатите им лица.

Тя си пое дъх, пъкна ръце в джобовете си и отиде в средата на помещението. Плъзна поглед по преподавателите и студентите, усмихна се на някои и окуражително кимна на други.

Чуваше собствения си глас, докато им разказваше каквото знаеше за стрелбата, изчезването на Мари Лорне и убийството на Гари Уилямс. Думите ѝ обаче идваха отдалече, сякаш от подсъзнанието ѝ, все едно си спомняше сън.

Когато им съобщи за преждевременния край на експедицията, студентите и преподавателите закимаха в знак на съгласие.

Вниманието ѝ привлече едно момиче, което седеше малко встрани от камината, опряло чело в свитите си и притиснати към гърдите колене. Катлийн не го познаваше добре, но знаеше, че е студентка на О'Брайън.

— Хилари?

Красивата девойка вдигна тава и я погледна с големите си тъмни очи. Плачеше. Катлийн приклепна до нея.

— Казваш се Хилари, нали?

Момичето кимна.

— Том ще се оправи — утеши я археоложката. — Няма как да го знаеш, защото той постоянно мърмори за нещо, обаче е адски издръжлив.

Опитът на студентката да се усмихне завърши безславно.

— Всичко е ужасно шантаво — отвърна тя задавено. — Такова нещо не би трябвало...

— Да, Хилари, определено не би трябвало. — Катлийн я прегърна, после се отдръпна и я погледна. — Добре ли си?

Момичето избърса мокрото си лице с длани и кимна.

— Чудесно — продължи Катлийн. — Том има отлично мнение за теб, затова ти възлагам да ръководиш опаковането и надписването на находките ни. Вземи колкото хора ти трябват. — Изправи се и се обърна към останалите от екипа. — Разделете се на групи. Покрийте и обезопасете сондажите, довършете каталогизирането и започнете да събирате багажа. Оставете компютрите за края. — Посочи двама преподаватели. — Всичко ще ръководи Майкълсън, обаче искам вие двамата да организирате групите и да съставите план за действие и график. До довечера ги дайте на Джон. Вече натоварих Хилари с опаковането и надписването. Тя сама ще си избере групата. — Отново се обърна към всички. — Слушайте ме сега, това е особено важно. Ще се движите по трима. Даже до тоалетната. Ясна ли съм? По трима!

Студентите и преподавателите кимнаха, но останаха по местата си.

— Хайде, колеги! — Тя плесна с ръце. — Имаме да вършим работа.

Майкълсън се приближи към тях, като клатеше глава и мърмореше:

— Страхотно, просто страхотно.

Катлийн го изгледа.

— Сега пък какво има?

— Атлантическа буря върхлита Хебридите от запад. Скоростта на вятъра надвишава сто и десет километра в час. Истински ураган. Отделни пориви надхвърлят сто и четирийсет километра. Моят студент чул информацията по оубънското радио. Вече е стигнала до островите Люис, Северен и Южен Юист.

— Поне сме от подветрената страна на Йона — въздъхна Катлийн.

Започващата буря явно изобщо не се интересуваше от този факт. Силен повей на вятъра разтърси прозорците и засвири по водосточните тръби.

— Кога ще стигне до нас? — попита археоложката.

— След няколко часа — отвърна Джон. — Ченгетата може и да не успеят да дойдат от Мъл преди бурята. Със сигурност ще спрат

ферибота.

— Доктор Филипс?

Катлийн се обърна.

— Да?

Викаше я Шери Кънингам, собственичката на „Сейнтс Ландинг“.

— Ема Милър току-що се обади от болницата „Ню Ройъл Инфърмари“ в Глазгоу — задъхано и нервно съобщи жената. — Каза, че състоянието на професор О’Брайън се стабилизирило и го вкарали в операционната. Щяла да позвъни пак веднага щом научи нещо ново, но подчерта, че лекарите били оптимисти.

Катлийн се опря на един стол. Краката ѝ бяха омекнали, очите ѝ се насълзиха.

— Слава богу! — каза, като се мъчеше да не заплаче.

— Слава богу.

Рев на двигател привлече вниманието ѝ към прозореца и Катлийн излезе на верандата. Джейми тъкмо влизаше в обръщало на „Сейнтс Ландинг“ с едно атеве.

— Кат! — извика той, след като наби спирачки. — Видях го онова копеле!

Камерън угаси двигателя и когато тичешком се приближи към него, археоложката го завари с наведена глава, опрял чело на кормилото.

— Пре... пресякох острова и отидох до... до Дун И — все още задъхан заразказва той. — Луната се беше показала между облаците и успях да зърна силуета му. Беше на около половин километър от мен, на един от северните плажове. Качи се на надуваема лодка и пое на изток.

— Откъде знаеш, че е той?

— Кой друг може да отплава в тази буря, при това със зодиак и по това време? Призракт на свети Колумба ли?!

— Трябва да се обадим на полицията.

— Обади им се, ако искаш, обаче от него няма да има и следа. Запътил се е за Ълва или Лох на Кийл. Сигурно за Лох на Кийл. Там или ще го чака кораб, или ще слезе на сушата откъм северната страна на Мъл. И ще се скрие.

Джейми скочи от атевето, хвана Катлийн за раменете и се вгледа в очите ѝ.

— Ще тръгна след него.

— Как?

— С хидроплана. Ще го проследя.

Тя запремигва.

— Ще го про... Какво?! Как ще го откриеш в тъмното?

— По тези ширини дните са толкова къси, че се наложи да монтирам военни прожектори. Много са мощни. Виждам...

— Ти си луд! — Катлийн отблъсна ръцете му. — Знаеш ли?

Камерън се ухили.

— Подозирах.

— Сериозно, Джейми! Приближава силна буря.

— Да де, нали сме в Шотландия.

Тя отметна кичур коса от лицето си и си нагласи баретата.

— Какво ще правиш, ако го откриеш?

— Не знам. Ще се свържа по радиостанцията с полицията. Ще се снижа над него и ще се опитам да го принудя... Ще действам според обстановката. Но колкото повече вися тук и си приказвам с тебе, толкова по-далече ще...

Археоложката го хвана за коженото яке.

— Не го прави, моля те.

Лицето му стана сурово и сините му очи станаха леденосиви.

— Виж, Катлийн, не познавам добре Том, обаче той ти е приятел.

А за мен това означава много. — И продължи бавно и тихо: — Тъй че онова копеле няма да се измъкне безнаказано. — Доближи лицето си към нейното. — Край на обсъждането.

Тя кимна безмълвно и понечи да праметне крак през седалката на атевето.

— А, не, без тия — възрази Джейми и я хвана за крака, преди да е успяла да седне.

Катлийн отблъсна ръката му, но остана на мястото си и гневно се вторачи в него. Процеждащата се между дърветата светлина от абатството хвърляше по лицето му пълзящи сенки. Изведнъж Джейми Камерън й се стори адски опасен.

Не я интересуваше. Тя опря юмруци на кръста си и заяви:

— Както сам каза, Том ми е приятел. За мен това означава повече, отколкото за теб. Идвам, и точка! И не ми излизай с това, че съм жена. И думичка не искам да чуя!

На лицето му бавно разцъфна усмивка.

— Винаги ли успяваш да се наложиш?

— Да.

Той леко подръпна опашката ѝ и се засмя.

— Може да приличам на селски идиот, обаче имам достатъчно мозък да видя, че няма да те откажа. Качвай се.

22.

Когато самолетът рулира и спря на пистата в Глазгоу, Пол Ханвърс, бивш лейтенант от Скотланд Ярд, чакаше Касиди. Още докато гледаше през илюминатора, Касиди видя, че нещо определено не е наред. Червендалестото лице на някогашния полицай изглеждаше още по-червено от обикновено и тънките му устни бяха силно стиснати.

Когато богатият слезе по стълбата, Ханвърс сви шепи около устата си, за да надвика вятъра и самолетните двигатели.

— Имаме проблем, господин Касиди. Нашият човек на Йона съобщава за неприятности. Има и един убит.

Касиди го стисна за ръката.

— А стоката?

— Открадната. Случило се е преди по-малко от половин час. Смятат, че крадецът е избягал с надуваема лодка към Мъл.

— Защо точно към Мъл?

— Морето е прекалено бурно и една малка лодка не може да стигне далече. Това е най-близкият остров, на който може да се скрие човек.

Деджагър също слезе от самолета и се ръкува със събеседника на шефа си.

— Ханвърс?

Касиди ги отблъсна един от друг.

— Да не сте на коктейл, по дяволите?! Къде ми е книгата?

Полковникът се намръщи.

— Книгата ли?

— Откраднали са я! И крадецът се е измъкнал с лодка.

— Ще се погрижа за това, господин Касиди — заяви Деджагър и се обърна към Ханвърс. — Случайно да сте се сетили да вземете техника за нощно виждане?

— Не. — Бившият полицай поглади голото си теме. — Операцията трябваше да е елементарна и...

— Никой не е очаквал в играта да се включи и трети. — Полковникът впери очи в шефа си. — Нали, господин Касиди?

— По дяволите! Нямах представа, че ще се появи конкуренция — изръмжа Касиди и впери очи в него. — Аз не се будалкам с тебе, затова и ти недей да ме будалкаш. Безвъзвратно ли е изгубена книгата ми?

— Даже не си го и помисляйте! — отсече Деджагър.

— Тогава какво ще правим, по дяволите?

— Успокойте се, господин Касиди. — Полковникът посочи гърдите си с палец. — Ще ви върна проклетата книга, обещавам ви. — Обърна се към Ханвърс. — Ще открием дирята на лодката или колата на този разбойник... — Погледна си часовника. — Има доста преднина обаче.

— Да, но през късна есен в този ранен час западен Мъл е пуст — отвърна бившият полицаи. — Всяка кола по пътя ще изпъква като магаре на сватба.

Мобилният телефон на Ханвърс иззвъня и той се отдалечи на няколко крачки.

— Спомняш ли си за какъв хонорар говорихме по-рано, полковник? — попита Касиди. — Смятай, че съм го удвоил.

— За такава тлъста пачка ще гоня онзи нещастник до дупка.

— А доктор Филипс?

— Ще гепя и кравата.

Ханвърс се върна при тях с още по-мрачно изражение.

— Беше нашият човек в Оубън. — Отново поглади плешивото си теме. — Силна буря връхлита Външните Хебриди. След пет часа ще стигне до Йона и Мъл.

Памфили запали поредната цигара и си погледна часовника на светлината на пламъчето. Когато клечката угасна, кардиналът видя между високите кипариси от двете страни на Виа Апия да се приближават автомобилни фарове.

До него спряха две коли. Както бяха инструктирани, кардиналите пристигнаха с автомобили под наем вместо с ватикански лимузини. И също като него носеха обикновени дрехи.

Възрастните мъже бавно слязоха от двете „Алфа Ромео“. Памфили преброи шестима. Бяха дошли всички.

Първо погледна мършавия, но елегантен Анджелио Росати. Строен, с идеално фризирана сива коса и целогодишен слънчев тен, той приличаше повече на моден дизайнер, отколкото на духовник. Майка му, графиня Тереза Аполония Меркати, и баща му, вече покойният автомобилен магнат граф Бартоломео Клаудио Росата, бяха отгледали Анджелио за богатство и власт. Като имаше предвид вродения консерватизъм на аристократите, Памфили смяташе, че Росати ще му е достоен съюзник.

Непосредствено след смъртта на папата бяха назначили Росати за кардинал-камерлинг — най-важния пост във Ватикана по време на междуцарствие. Памфили впери очи в изискания кардинал. Трябваше да го привлече на своя страна. Непременно.

Кардинал Росати се приближи и постави цигара в цигарето си от слонова кост.

— Армано, не смяташ ли, че този криминален драматизъм е малко прекален? — попита той на съвършения книжовен италиански, типичен за старите аристократични родове.

— Анджелио, скъпи приятелю, скоро ще разбереш причината за тези необичайни предпазни мерки.

Дебелият стар кардинал Карло Барберини измъкна от устните си лулата си от морска пяна и издиша облак синкав дим.

— За бога, какво става, Армано? Да ни домъкнеш чак в катакомбите на Сан Калисто? В този късен час? Облечени като някакви отрепки?

Трима от останалите замърмориха в знак на съгласие.

— Извинявам се на всички ви — отвърна Памфили. — И много ви благодаря, че дойдохте. Скоро ще видите за какво става дума.

Отключи желязната решетка на стълбището, водещо надолу към катакомбите — огромен лабиринт от подземни проходи, крипти и семейни мавзолеи. Беше член на ръководството на Папската комисия за сакрална археология и катакомбите бяха изцяло на негово разположение.

Бързо ги поведе по галериите. Знаеше точно къде отива и как се стига там. Магистърската му теза по ранно християнска символика се основаваше главно на този паметник.

Докато се спускаха по друго стълбище, газената лампа, която носеше, освети стенопис на феникс, митичната птица, която се преражда от пепелта. За древните християни тя символизираше възкресението.

— Стига вече, Памфили! — извика от края на колоната кардинал Червини. — Или ни кажи каква е тази работа, или се връщам на мига и...

— И какво, Емилио? — Памфили спря и вдигна лампата, която едва осветяваше намръщените лица на старците в тесния коридор. Кардиналът посочи чернотата зад тях. — Хайде, опитайте се да намерите обратния път.

Червини и останалите се обърнаха и се вгледаха в заплашителната тъмнина.

— Както тази вечер, така и през идните дни ще трябва да разчитате на мен да ви изведе от мрака. — Памфили повдигна фитила на лампата. — Пък и във всеки случай вече стигнахме.

— Къде? — попита кардинал Шюмер.

— В криптата на света Цецилия — отвърна Памфили и се приведе, за да влезе през ниския отвор в сумрачното помещение. Усили светлината още и остави лампата в една ниша. После се обърна към останалите и разпери ръце.

— Още веднъж извинявайте за цялата тази загадъчност, но трябва да разговарям с всички вас едновременно и в пълна секретност. Иначе събирането накуп на толкова много князе на Църквата по време на междуцарствие със сигурност ще предизвика какви ли не спекулации.

Подкани ги да влязат по-навътре в криптата и им даде знак да седнат върху скалата, която минаваше по цялата дължина на помещението като пейка.

Газената лампа обливаше датиращата от II век гробница в мека златиста светлина и съживяваше все още ярките стенописи. Добрият пастир с агне на раменете. Котва, символизираща душа, достигнала пристана на спасението. От двете страни на входа бяха написани алфа и омега, първата и последната буква в гръцката азбука, означаващи, че Христос е началото и краят на всичко. Пред стената в дъното имаше статуя на светата мъченица Цецилия, славословеща Бог, докато един войник я сечеше на късчета с меч си.

Старците се заоглеждаха и на лицата им се изписа благоговение, което замени доскорошния им гняв.

Памфили бръкна в кожената папка, която носеше, извади няколко документа и отиде при мършавия кардинал Шюмер.

— Всички знаем латински, Дитер, но ти си истински специалист, затова те моля да прочетеш и да преведеш на глас тези неща. Освен писмото на археолога Макгрегър, това са древни паметници от огромно значение за Църквата. Започни с едикта на негово светейшество папа Николай Първи от осемстотин шейсет и седма година.

Шюмер се ококори. Другите кардинали замърмориха.

Памфили постави друг пергамент в скута на германеца.

— После продължи с тази папска клетва, написана от папа Николай, който задължава всички понтифици след него да четат и предават на своите наследници следното — ето това — писмо...

Връчи го на Шюмер и продължи:

— Това е писмо от някой си Малх, епископ на ирландския диоцез Клонард, до папа Николай, пратено през осемстотин петдесет и девета година. Съдържанието му толкова ужасило Светия отец, че той предупреждава всички след него да внимават не само заради Църквата, но и заради самото християнство.

— За какво да внимават? — попита Шюмер.

Памфили остави тежката тишина да виси няколко секунди, после тихо отговори:

— За нещо, което се случи наскоро.

Кардинал Барберини насочи незапалената си лула към него.

— За какво говориш, Армано? Какво се е случило наскоро?

— Археолози откриха една древна книга на шотландския остров Йона. Убеден съм, че в писмото си до папа Николай Малх пише тъкмо за нея. — Памфили се обърна към немеца. — Да започваме, Дитер.

Кардинал Шюмер прокара пръсти по пергаментите в скута си и шумоленето на стара козя кожа сякаш отекна сред стените на древната подземна гробница.

Тихото ридание на кардинал Шон Фланиган прозвуча кухо, дори зловещо в каменната крипта.

— Това не е възможно... — промълви старецът, заровил лице в разкривените си от артрит ръце. — Просто не е възможно...

Памфили го потупа по рамото. Искаше му се да прегърне стария Шон, да го успокои с утешителни думи. Ала какво можеше да му каже?

Кардинал Барберини надигна дебелия си туловище и захапа лулата си от морска пяна.

— Какви гаранции можеш да ни дадеш, че това не е някаква... някаква хитрост, целяща да ти осигури нашите гласове в предстоящия избор на папа?

Памфили кимна.

— Очаквах такъв въпрос. — Насочи показалец към едрия си колега. — Но съм изненадан и оскърбен, че ми го задаваш тъкмо ти, Карло.

Когато се обърна към другите, в очите му пареха сълзи.

— Аз обичам нашата света майка Църквата, приятели. Обичам я повече от собствения си живот. Наистина ли смятате, че ще ви доведе в дълбините на тези свети катакомби, където преследваните християни е трябвало да погребват своите мъртъвци, за да... за да... — Прокашля се и избърса очите си.

С все още мокро от сълзи лице, кардинал Фланиган бавно се изправи и закуцука към него.

— Армано — дрезгаво произнесе той и хвана ръцете на Памфили. — Заклевах ли се във всемогъщия Отец, Неговия единороден Син Исус Христос и пресвета Богородица, че тези документи са автентични?

— О, да, Шон. Заклевам се!

Фланиган се усмихна и стисна ръцете му.

— Добре, Армано, добре. Какво предлагаш?

— Значи вече си помолил този свой приятел да ни донесе книгата, така ли? — попита кардинал Росати.

Памфили кимна.

— Ще успее ли?

Памфили сви рамене и се извърна.

Росати се намести на ръба на каменната пейка и опря лакти върху коленете си.

— А ако се провали, Армано? Ако твоят приятел не успее да я вземе?

— Разработил съм няколко стратегии — отвърна Памфили. — Обаче действах с мисълта, че...

— С мисълта, че ще станеш папа. — Росати присви черните си очи.

Памфили срещна погледа на елегантния кардинал.

— Да, Анджели. Изправени сме пред ситуация, за която е нужен човек, готов яростно да брани Светата църква с цената на всичко. Нужен е папа — воин.

Разпери ръце и застана в центъра на криптата.

— Опасността не се ограничава само до този кризисен момент, приятели. Около нашия кръг от светлина дебнат още зверове, чакащи да скочат и да я угасят завинаги: аборти, контрол на раждаемостта, греховни свещенослужители, настояващи за отмяна на обета за целомъдрие, популярни писатели, които се обогатяват, като представят Ватикана като злодейско гнездо, позорните искания на хомосексуалната общност, вечните обвинения срещу нашите свещеници в Америка... И какво ли още не.

Скръсти ръце на широките си гърди.

— Настъпи моментът да изберем папа, който няма да се бои да отвърща на ударите. Аз съм израснал в нюйоркския ирландски квартал, приятели. Знаем какво е да се бориш за собственото си оцеляване. Сега е заложено оцеляването на Църквата, даже на самото християнство. Приемете ме за свой папа — воин, който ще ви поведе в битка.

Старците го наблюдаваха — едни кимаха, други гледаха замислено, трети се усмихваха.

Накрая кардинал Росати се изправи.

— Би ли ни оставил, за да разменим няколко думи насаме, Армано?

— Разбира се. — Памфили стана от камъка, взе фенерчето си, излезе от криптата и тръгна по прохода. Избра една семейна гробница от II век и застана пред стенопис, изобразяващ пастир на зелен хълм. Заобиколеният от овце пастир сочеше с гегата си златното слънце на синия небесен фон.

Кардиналът затвори очи, скри лицето си в шепи и започна да се моли.

— Мили Боже, и по-рано праведни мечове са се вдигали в името на Кръста. Нашите врагове са пред портите ни. Време е пак да вдигнем мечовете си. Небесни Отче, дай на тези Божи люде нужната сила да защитят светата ни Църква. В името на Отца, Неговия единороден Син и пресвета Богородица... Амин.

23.

Напуснаха закрилата на скалния нос Кариг Фада и Камерън обърна хидроплана срещу вятъра. Докато пилотът увеличаваше мощността на двата двигателя и морските пръски шибаха предницата на самолета, вълните яростно ги издигаха и спускаха.

Навлязоха по-навътре в Йонския залив и Катлийн видя валмата дим от комина на „Сейнтс Ландинг“, които сивееха в сумрака преди разсъмване.

В този момент беше готова да даде всичко, за да седи пред камината в хотелската си стая. Пое си дъх и се опита да се успокои. В съзнанието ѝ продължаваше да е жив споменът за полета до Йона в онази буря. Въпреки студа в кабината по гърба ѝ се стичаха струйки пот.

Джейми даде пълна мощност и големите радиални двигатели зареваха. По предното стъкло заплющяха пенливи пръски и хидропланът зацепи вълните.

Морето ги издигна високо в същия момент, в който пилотът изтегли щурвала към себе си. Самолетът заподскача по белите гребени и се стрелна нагоре към тъмносивото небе.

Контролният пулт хвърляше зеленикаво сияние, което осветяваше суровото лице на съсредоточения върху уредите Камерън. Дългата му черна коса падаше върху вдигнатата рунтава яка на коженото му яке. Не се беше бръснал и тъмната му брада подчертаваше позанемарения му вид.

Изведнъж пред очите ѝ се появи образът на Дейвид и я откъсна от мислите ѝ. Лицето на мъжа ѝ се вираше в нея през тъмното стъкло на хидроплана и озадаченото му изражение сякаш я питаше: „Какви ги вършиш, по дяволите?“

Катлийн нямаше представа.

Откакто се помнеше, винаги залагаше на сигурността — и Дейвид олицетворяваше тази сигурност.

Тя се обърна към пилота и за миг задържа погледа си върху него. Виж, в Джейми нямаше нищо сигурно.

Животът ѝ се градеше около сигурността и спокойствието на Дейвид. А вълнение и романтика търсеше на страниците на книгите си. Рицарят на нейните мечти винаги беше готов да препусне на фантастичния си жребец и да я избави от самотната ѝ кула.

Уморена вечно да върви по сигурния път, тя отново погледна Камерън и внезапно го позна — храбрият рицар от момичешките ѝ мечти седеше точно до нея.

Археоложката се обърна надясно и видя през прозореца тъмнеещите в сумрака скали на Мъл. Дъхът ѝ секна.

— Не летим ли прекалено ниско?

Джейми кимна.

— И прекалено близо до онази скала?

Той отново кимна и на светлината на контролното табло Катлийн забеляза дяволитата му усмивка.

— Знаеш ли, няма нужда да се държиш безразсъдно за моя сметка — изсумтя тя.

— Няма такова нещо, Кат — захили се Камерън. — Искам да заобиколя нос Руба Нан Киърк точно над вълните. Просто се крия зад скалите и островчетата, за да не подплаша нашия приятел.

И без да изпуска щурвала, той се наведе напред и се вторачи през предното стъкло.

— Отваряй си очите на четири. Може да забележиш във водата по-гладка ивица, която да се окаже следата от лодката му.

Катлийн се поизправи на седалката и впери поглед през прозореца. На трийсетина метра под тях мощните прожектори на хидроплана осветяваха бруленото от вихрите море, което приличаше на черно течно стъкло.

Джейми натисна един педал, зави надясно, за да заобиколи нос Рос във Мъл, и каза:

— Надясно е Лох Скридийн. Когато го видях да отплава със зодиака, онова копеле се насочи на север — североизток. Надявам се да не се върне към тоя залив.

— В Лох на Кийл ли ще влезе?

— Така предполагам.

— Ами ако грешиш?

Камерън се обърна и я погледна намръщено.

— Трябва да изберем едно от двете, Кат. Ако сбъркаме с Лох на Кийл, няма да имаме време да се върнем обратно. И без това ще имаме нужда от много късмет, за да пипнем оня нещастник. Разбираш го, нали?

— Да — отвърна тя. Трябваше да се вкопчи в таблото, за да се задържи в силно наклонения се надясно хидроплан. — Обаче това едва ли е най-подходящото време за летене.

— Както и за плаване с надуваема лодка — отсече Джейми.

В мрака пред тях се извиси грамадна сянка, като гърбица на огромен звяр — полуостров Ардменах. Докато прелитаха покрай брега му, наричан Пустошта, прожекторите осветяваха подаващите се от водата скали — приличаха на дремещи морски чудовища.

По-навътре в залива се очерта Инч Кенет — остров, носещ името на един от учениците на свети Колумба. След малко Камерън натисна щурвала и прекара хидроплана между високите стени на острова и скалите на Ардменах. Издигнаха се ниско над островчето Самалан, после светкавично отново се спуснаха надолу и на Катлийн ѝ се стори, че стомахът ѝ ще се залепи за тавана на кабината.

За да се справи с гаденето, тя взе картата и видя, че се намират във вътрешността на залива Лох на Кийл, издълбан от ледник в масива на Мъл преди безброй години. Вдигна поглед и нещо привлече вниманието ѝ, така че се наведе напред и се вторачи през стъклото.

На около двеста метра от северния бряг на Ардменах лъчите на прожекторите осветяваха ивица вода, която изглеждаше по-гладка и лъскава от морската повърхност наоколо — като диря от кола през снежни преспи.

— На север — североизток! — каза тя и сама се изненада от силата на гласа си. — Виждаш ли следата? Ей там!

— Виждам я! — ухили се Джейми и я плесна по коляното. — Браво, имаш орлов поглед.

Изтегли един лост и хидропланът подскочи — както ѝ се стори — няколкостотин метра нагоре. Стомахът ѝ пропадна като камък.

Камерън забеляза преbledнялото ѝ лице и я успокои:

— Няма нищо, временно издигане при спускане на задкрилките.

Искаше ѝ се да му отговори, че още нещо ще се надигне — и ще се разплиска наоколо, — но Джейми наклони самолета надясно и го

насочи успоредно на водната диря.

После спусна задкрилките още малко, натисна щурвала и те се понесоха още по-ниско над водата. Джейми натискаше все едно караше велоергометър и когато задницата на хидроплана заподскача наляво-надясно, Катлийн отново трябваше да се вкопчи в таблото.

— Какво правиш, по дяволите?!

— Така намалявам височината, без това да се отразява на скоростта.

Скоро водната диря ясно се очерта под лъчите на прожекторите и след още няколко секунди видяха черния зодиак.

— Пипнахме го, Кат! — Камерън отново увеличи мощността и големите радиални двигатели зареваха по-силно. Той се засмя и очите му заблестяха диво. — Сега ще видим дали ще му хареса подире му да препускат четиристотин и петдесетте коня на самолетчето ми!

24.

Полковник Роуан Деджагър взе чашата чай от пилота, благодари му с кимване и погледна на изток към бурния Фърт ъв Лорн. В най-далечния край на антрацитночерното небе и още по-черния океан видя първите лъчи на зората, които очертаваха тъмночервена линия на хоризонта.

Облегна се на носа на хеликоптера и си погледна часовника. Скоро трябваше да излетят — и дано небето бъдеше с тях.

Зад него бяха хората му, всички облечени като него в камуфлажни униформи и канадки. Деджагър се усмихна, заслушан в разговорите им, докато си проверяваха оръжието. Знаеше, че войниците винаги се шегуват преди акция, за да си внушат, че смъртта всъщност няма никакво значение.

Докато си пиеше чая, се вслушваше в плисъка на вълните, които се разбиваха в скалистия бряг на остров Соа, и си мислеше колко далеч е стигнал от онази малка ферма в Родезия. Гърдите му се свиха. Терористи от Революционната армия на народа на Зимбабве бяха пресекли границата откъм Ботсвана...

Все още виждаше трупове на родителите и сестричката си, одрани и обесени с главата надолу в една горичка...

Старата свирепа ярост го връхлетя като привечерна буря, надигнала се от солените езера Макгадикгади. Полковникът си пое дъх, вдигна автомата си и прибра сгъваемия приклад. Прокара пръсти по хладния метал на оръжието и в този момент в далечината се разнесе насечен вертолетен рев.

Деджагър погледна пилота, който си беше сложил слушалките на радиостанцията. Ако бяха от полицията или патрул на Кралския флот, нямаше да може да обясни присъствието на хеликоптера с шестима тежковъоръжени мъже в камуфлажи на тази скала по това време на деня.

Пилотът каза нещо по микрофона, после се обърна към него.
— Касиди и Ханвърс са. Носят техника за нощно виждане.

— Супер! — Деджагър плесна с ръце. — Хайде, момчета, време е да си заслужим парите.

Бурното сиво море се вълнуваше под германския вертолет, който летеше на запад с двеста и четирийсет километра в час. Касиди се надигна от мястото си и се втренчи през изпъкналото предно стъкло. От мрака пред тях тъкмо изплуваше гърбавият профил на остров Соа.

— Сигнализират ни, господин Касиди — разнесе се в слушалките му гласът на пилота.

Касиди се наведе напред и видя синя светлина, която мигаше на върха на черния скален масив. Кимна и продължи да се взира в острова, който бързо растеше и накрая изпълни цялото му зрително поле.

Някой хвърли розова химическа факла, последвана от още няколко, които образуваха огнена хеликоптерна площадка върху тревистата най-висока част на острова.

Касиди отвори плъзгащата се врата още преди роторите да спрат да се въртят. Деджагър дотича при него.

Касиди сви шепа около устата си, за да надвика двигателите.

— Донесохме ти подаръче, полковник.

Деджагър огледа един от биноклите и кимна.

— Норвежците ги бива да произвеждат техника за нощно виждане, признавам. — Включи уреда, вдигна го пред очите си и се ухили. — Това ще свърши работа, да. Признателни сме ви, Ханвърс. С нас ли ще дойдете, или ще пътувате с господин Касиди?

— Господин Касиди ще замине сам за замъка Бейра — отвърна бившият лейтенант. — Ако не възразявате, полковник.

— Не, естествено.

Ханвърс нахлупи ниско синята си широкопола шапка заради въздушната струя от вертолетните ротори и тръгна към чакащите наемници.

Касиди се наведе към Деджагър и извика:

— Донеси ми книгата и ми доведи онази Филипс, полковник.

— Разчитайте на мен, господин Касиди. — Родезиецът впери очи в шефа си. — Вземете един от моите хора на Скай. Нямаме нужда от шестима бойци, за да вземем книгата.

Касиди се съгласи. Беше безсмислено да спори с Деджагър по въпросите на сигурността.

Деджагър се обърна към техния хеликоптер и даде знак с четири пръста, после посочи месершмита БО-105 на Касиди.

Един опитен боец с карабина Колт М-16 скочи от вертолета и се затича към тях.

— Бенет си го бива — отбеляза полковникът, докато се качваше в хеликоптера. — Скъп е, обаче си го бива.

Вратата се затвори и хеликоптерът се издигна, наклони нос надолу и се отдалечи в мрака на север.

Касиди седна и каза на пилота.

— Замъкът Бейра — колкото може по-бързо.

Пилотът кимна и месершмитът излетя в тъмносивото небе. Остров Соа постепенно се смали и накрая заприлича на пръстен от бяла пяна, опасващ дупка в морето.

25.

Тренкавел чу хидроплана само секунди преди да попадне под яркия конус на прожекторите му.

Мамка му! Кой, по дяволите...

Рязко завъртя румпела и лъчите осветиха мрака наляво от него. Отново се почувства сигурен под покривалото на нощта, но лъчите се плъзнаха по черната вода и пак го откриха.

Раймон дръпна румпела. Зодиакът зави наляво и запори вълните в търсене на убежище в тъмнината.

Хидропланът описа тесен кръг и след малко прожекторите му го намериха пак. Тренкавел присви очи, за да се предпази от мощната им синьо-бяла светлина, извади пистолета си, свали предпазителя и стреля шест пъти по прожекторите. Може би щеше да има късмет и да ослепи преследвача си.

Катлийн извика и в същия момент чу свистенето на нахлуващия през дупката в предното стъкло въздух. Джейми се завъртя, зяпна втората дупка във вътрешната стена на сантиметри от главата си и викна:

— Аха! Сега вече определено го мразя тоя тип.

Изражението му омекна, когато видя изписалия се на лицето й ужас.

— Спокойно, Кат. — Погали я по бузата. — Улучи само стъклото.

Отново наклони хидроплана и описа тесен кръг, за да улови жертваха си с прожекторите. След това полетя след бягащия зодиак. Присви очи и изръмжа:

— Що се отнася до тебе, жалък задник такъв, спукана ти е работата.

— Ооо, мамка му! — изпищя Катлийн, когато се понесоха надолу към лодката. Падаха почти вертикално и й се струваше, че гравитацията ще изкара зъбите й през ушите. В последния момент, когато чернотата на светкавично приближаващия се към тях океан

сякаш щеше да я погълне, Джейми изтегли щурвала и изравни хидроплана.

— Още съвсем малко — прошепна Тренкавел, щом забележа черната гърбица на остров Орша. — Още съвсем малко.

Хидропланът го настигаше и скоро Раймон можеше едва ли не да протегне ръка назад и да потупа големия му заоблен нос. В мига, в който му се стори, че ще се забие в лодката, машината прелетя покрай него, зави наляво и се понесе на север.

Той си помисли, че преследвачът му се е отказал, и го обзе облекчение, но хидропланът отново описа кръг и се спусна към него.

Този път знаеше какво ще се случи. Тренкавел впери отчаян поглед в острова и се опита да надвика воя на извънбордовия двигател.

— Каосен! Отърви ме от това копеле! Каосен!!!

Хидропланът се приближаваше от лявата му страна и го принуждаваше да завие надясно. Летеше толкова ниско, че вдигаше с витлата си пелена от морски пръски. Раймон продължи да държи курс надясно — надеждата му бе да заобиколи Орша и да намери убежище на яхтата си.

Накрая чу далечния грохот на прибой и когато се обърна, видя скалистия бряг на Ардменах — грамадни мрачни силуети, очертаващи се на още по-черния фон на нощта. Хвана водонепроницаемата кутия с книгата и я притисна към себе си. Хидропланът пак го настигаше и вече наистина щеше да се забие в него.

Тренкавел инстинктивно дръпна румпела, за да избегне сблъсъка, и със закъснение се сети, че е можел просто да намали мощността и да остави преследвача си да го задмине.

Тъкмо понечи да завърти ръчката и да изключи от скорост, когато носът на зодиака подскочи над една подводна скала и се издигна към мъртвешки сивото предутринно небе.

Ръката, с която стискаше румпела, се огъна, двигателят изрева с пълна мощност и изкара лодката още по-високо върху скалата. Носът ѝ продължи да се издига, витлото изскочи от водата и моторът високо зави на празни обороти. След което зодиакът започна да се преобръща сякаш на забавен кадър.

В този момент Тренкавел чу остър лай на автомат. Успя да се завърти точно преди лодката да завърши преобръщането си и видя

бързо приближаващата се „Жералда“. Каосен стоеше на мостика и стреляше по въздушния му преследвач.

Времето върна нормалния си ход. Раймон пропадна под преобърналия се зодиак и притисна водонепроницаемата кутия към гърдите си миг преди тялото му да се удари в подводната скала. Би трябвало да изпита болка, но всъщност усети само мирис на водорасли. После го обгърна мрак.

Няколко куршума се забиха в корпуса и Камерън рязко се спусна надолу.

— Господи! Тоя пък откъде изскочи, по дяволите?!

В този момент Катлийн видя бялата яхта да изплува като призрак от мъглата иззад сянката на Орша. Ставаше все по-голяма и накрая изпълни цялото предно стъкло.

— Джейми! — изкрещя Катлийн и скри лицето си в шепи.

Камерън светкавично вдигна задкрилките, увеличи скоростта и изтегли щурвала. Късно. Разнесе се трясък, последва рязко разтърсване и стържене на метал в метал.

Тя отвори очи и се опита да проумее защо още са във въздуха, а после зърна на мостика на яхтата някакъв мъж, сякаш замръзнал във времето под мощните лъчи на прожекторите. С вдигнат автомат. С широко отворена уста. С развяващо се около тялото му наметало.

А после магията се развали, секундите отново затиктакаха и десният поплавък на хидроплана блъсна мъжа право в гърдите. Докато се отдалечаваха, Катлийн видя как безжизненото му тяло се премята през перилата, увисва върху тях за момент и после се свлича в сивото море.

— Направо да не повярваш! — извика Джейми, като продължаваше да изтегля щурвала, за да набере височина.

— Ти... май съвсем откачи! — с треперещ глас заяви тя. — До края на живота си няма да повярвам, че го направи. За нищо на света!

Джейми зави и полетя към Атлантика.

— Преди да кацнем в Лох на Кийл трябва да проверя дали не съм повредил корпуса — каза спокойно и разкопча предпазния си колан. — Предполагам, че още искаш да си върнеш оная проклета книга, нали?

— Ами онзи, когото преследвахме? Той се натресе в скалите.

— Видях, че зодиакът се преобръща — отвърна Джейми. — Не видях какво стана с човека. — Хвана ръцете ѝ и ги постави върху

щурвала. — Налага се ти да управляваш хидроплана, Катлийн. Така че...

— Никога през живота си не съм карала самолет! — възрази тя и се дръпна.

Камерън внимателно върна дланите ѝ върху щурвала и посочи компаса.

— Просто дръж тази посока. — Показа ѝ един от уредите. — Това тук се казва авиохоризонт. Тази черта трябва да е между тези двете и да е хоризонтална.

— Изтегли леко щурвала и хидропланът се издигна.

— Чертата отива нагоре, виждаш ли? — Върна щурвала обратно и самолетът се снижи. — Сега пада надолу. Ако завъртиш щурвала, единият ѝ край ще се надигне. Дръж я хоризонтална, между другите две. Схващаш ли?

— Да, схващам. Схващам, че ти трябва да си управляваш проклетия хидроплан!

— Гледай да не натиснеш някой педал — прибави Джейми, след това отвори люка и се вмъкна в котвеното помещение.

Катлийн погледна празната пилотска седалка, после се вторачи напред в мрака, изгърби се над щурвала и се вкопчи в него. Мускулите на гърба започнаха да я болят от напрежение, задъха се.

Погледна компаса, после авио-еди-какво си, погледна и тъмнината навън и накрая към люка с надеждата, че Камерън всеки момент ще се появи. Видя обаче само краката му и подскачащия лъч на фенерчето му.

— Джейми, връщай се! Аз не...

Хидропланът внезапно попадна във въздушна дупка и зави надясно.

— Веднага се връщай! Чуваш ли ме?

— Вместо да ми крещиш, провери авиохоризонта и височината — викна той. — А и компаса.

— Ще ти кажа аз какво да провериш... — Тя се намръщи и насочи вниманието си към пулта. — Хмм... височината ни е четиристотин и деветдесет метра, малката черта още е между другите две и е хоризонтална. Движим се на... запад... общо взето.

— Ти да не си сестра на братя Райт?!

Катлийн изруга.

След секунди Камерън се върна при нея, настани се на седалката си и закопча колана.

— Джейми, какво...

— Понесли сме известни щети. Един куршум е минал през носа и се е забил в задната страна на контролното табло. — Джейми внимателно огледа датчиците. — Уредите като че ли са наред, обаче... — Той вдигна микрофона и натисна контактния бутон.

— Оубън, Оубън, тук Голф-Браво-Сиера-Ромео-Ромео. Чувате ли ме? Край.

Не се чу дори прашене. Джейми завъртя няколко копчета и опита пак. Тишина. Радиостанцията все едно беше умряла.

— Сигурен ли си, че е включена? — попита Катлийн.

— Знаеш ли, не проверих. Какъв съм глупак!

— О, я млъквай. — Тя се наведе и погледна през отворения люк на котвеното помещение. — Някакви други повреди?

— Няколко дупки от куршум на носа. Запуших ги със силикон, а ако има дупки и отзад, помпата би трябвало да се справи, но...

— Какво?

— На кила има пукнатина.

— Пукнатина ли?

— Сигурно е от сблъсъка. Не се чува свистене на въздух и като се има предвид, че се движим с... — Камерън погледна скоростомера — двеста и трийсет километра в час, повредата едва ли е сериозна.

— Значи хидропланът е пропукал, така ли? Е, вече съм много по-спокойна. — Тя посочи с палец назад. — Ще обръщаш ли вече, или летим за Канада?

— Все още искаш да си върнеш онази книга, нали?

Тя сви рамене, погледна през десния прозорец и впери очи в мрака. Кой знае защо, в съзнанието ѝ изскочиха всички глупави университетски събирания. Претенциозните научни разговори... Надутите пози... Чашите шардоне... Безмълвното прибиране вкъщи със синия им мерцедес. Дейвид, усамотен в собствения си свят. Тя, удовлетворена от спечелването на някаква отдавна забравена интелектуална схватка.

Обърна се към Джейми и го плесна по коляното.

— Добре. Да вървим да си върнем книгата.

26.

Катлийн погледна през десния прозорец и на бледата светлина на зората видя Лох на Кийл. Макар да бяха на голяма височина, вълните се виждаха ясно — дълги сиви стени, достатъчно високи, за да потопят повредения хидроплан, поне според нея.

Камерън беше прелетял два пъти над „полосата за кацане“, както я нарече, за да проучи района за препятствия и да прецени посоката и скоростта на вятъра по вълните. Сега спусна задкрилките, сниши хидроплана и от булото на мъглата се появи остров Орша.

Катлийн се наведе напред и присви очи. Стори ѝ се, че на около четиристотин метра от югоизточния бряг на острова мъглата се сгъстява в неясен силует. Сянката постепенно придоби форма и се превърна в бяла яхта, очевидно излязла на сушата.

— Виждам я — каза Джейми, без да я поглежда.

— Кацал ли си някога в Лох на Кийл? — попита тя, докато хидропланът захождаше.

— Не точно. От друга страна, тази нощ направих много неща за пръв път — отвърна той.

После намали скоростта, спусна задкрилките още повече и натисна щурвала напред. След секунди водата зашиба поплавъците на хидроплана.

— Не съм сигурен в това гадно време — отбеляза Камерън. — Преди да излетим не обърнах особено внимание на момчетата от контролната кула в Оубън. Не съм регистрирал план за полета, а сега радиостанцията е повредена и...

В този момент Катлийн забеляза, че нещо е привлякло вниманието му. Проследи погледа му и отначало не различи нищо, но след няколко секунди мъглата се разсея и тя видя преобърнатия зодиак и мъжа до една скала.

— Мислиш ли, че още е жив?

Джейми ѝ подаде бинокъла.

— Провери.

Катлийн вдигна бинокъла и след малко каза:

— Не мърда. И стиска някаква оранжева кутия. Басирам се, че книгата е вътре.

— В момента единствената ми цел е да се добера до брега — отвърна Камерън. — При такъв вятър хидропланът е почти като платноходка. — Той леко увеличи мощността. — По дяволите, вятърът ни подхвърля във всички посоки. А и онези скали покрай брега! Прекалено е бурно, за да слаломирам между тях.

Погледна я и попита:

— Как си с плуването?

— Какво?!

Той се ухили.

Катлийн нямаше представа какво е намислил този побъркан, ала досега му играеше по свирката... Играеше му по свирката ли? По дяволите, направо се държеше като Бони към Клайд — само че дори Бони си имаше граници.

— Виж сега, искам книгата, обаче нямам намерение да плувам в ледената вода, за да я взема — заяви тя. — Няма да плувам! Ясно ли е?

Камерън отметна глава и избухна в смях.

— Стига си увъртала. Кат. Просто ми кажи какво искаш. — Все още ухилен, той поклати глава. — Имам надуваема лодка. Ще закотвим хидроплана на петдесетина метра от брега и ще слезем на сушата с лодката.

Без да обръща внимание на студения вятър, полковник Деджагър се провеси от вратата на хеликоптера и включи бинокъла за нощно виждане. Напразната борба на зората с шотландските облаци даваше сивкава светлина, осейваща пейзажа под тях с подвижни сенки. Тресавищата на Мъл на запад продължаваха да тънат в мрак.

Бяха прелетели над две села край бреговете на Лох Скридийн, Торанс и Пеникрос и сега приближаваха малкия полуостров Еърд тъв Кинлох. Полковникът погледна закачената за бедрото му карта. На червеникавата светлина от кабината, щадяща приспособилите им се към тъмнината очи, видя, че почти са стигнали до залива Дюарт. Ако скоро не забележеха кола на пътя, щяха да завият на запад над

полуостров Ардменах. При тази скорост щяха да изминат трийсетте километра за няколко минути.

Продължи да наблюдава неравния терен с бинокъла. Долу нямаше жива душа. Само пуст тесен път.

Погледна си часовника. Техният обект не беше имал време да преплава Йонския залив и после да пресече Мъл в тъмното. Не и по този път.

Свърза се с пилота по интеркома и нареди:

— Завий на запад над Ардменах. Веднага. Онова копеле сто на сто се е насочило към Лох на Кийл.

27.

Надуваемата лодка беше толкова малка, а скалите — толкова огромни, че все едно гребяха в каньони. В мига, в който каменният бряг на Лох на Кийл задраска по дъното, Джейми и Катлийн изскочиха от лодката и я изтеглиха от водата.

— Виждаш ли, не беше чак толкова зле. — Камерън завърза въжетото за един голям камък. — А ти се държеше така, като че ли всеки момент ще потънем.

— Нима? — Тя погледна навъсено лодката, която подскачаше при всеки повей на вятъра. — Тогава сигурно ще ми обясниш защо целият ми задник е мокър.

Джейми избухна в смях и се заизкачва по брега.

— „Я изнеси гърненце с вино, мозъка да орося и кажа нещо правилно“^[1] — подметна през рамо той.

Сега пък цитираше Аристофан..., Катлийн поклати глава и го последва по стръмния склон.

— Ето го. — Джейми посочи скалите.

На десетина метра под тях Катлийн видя мъжа, когото бяха преследвали в предутринния мрак.

С периферното си зрение забеляза, че Камерън вади нещо и протяга ръка напред.

— Какво е това?

— Ами, казва се пищов.

— По дяволите, Джейми, искам да кажа...

— Беше на баща ми. Държа го в набора за оцеляване в хидроплана. — Той ловко го завъртя на показалеца си като каубой. — „Уебли“ номер едно, шести модел. Калибър нула цяло четиристотин петдесет и пет. — Въздъхна и малко тъжно прибави: — Татко си го носел като пилот на щурмови самолети „Тайфун“ през Втората световна.

Примигна, за миг се извърна към залива, после отново я погледна и се усмихна.

— Какво ще кажеш да вземем тази твоя книга? — Стисна я за рамото. — Ти стой лук, ей сега се връщам.

После бавно се приближи към проснатия неподвижно мъж, без да го изпуска от прицел, клекна до него и взе пластмасовата кутия. И изведнъж извика:

— Не е мъртъв, Кат! — Заотстъпва заднешком. — Поне... засега.

— Джейми! — извика Катлийн. — Какво правиш?

— Не можем да се свържем по радиостанцията и нямаме въже да го вържем. И даже да имахме, той сигурно ще избяга.

— Ние не сме палачи, за бога! Той е пострадал. Когато се приберем, просто ще се обадим в полицията и ще им обясним къде е.

Като все така държеше мъжа на мушка. Камерън остана на мястото си сякаш цяла вечност. Накрая се върна при Катлийн, даде ѝ кутията и каза:

— Да се махаме оттук.

Тръгнаха към лодката, като час по час се озъртаха назад. Когато стигнаха до брега, Катлийн остави кутията на земята и се вторачи в нея.

— Ами ако това е обядът му? — подхвърли Камерън. — Ако вътре има сандвич с шунка...

Катлийн отключи кутията и бавно я отвори. Невредимата книга изглеждаше още по-красива, отколкото си я спомняше. На сребрилата утринна светлина почернялата от вековете кожена подвързия блестеше като оникс. Златото лъщеше, белите тюленови зъби и късовете лилав аметист искряха. Кодексът сякаш пулсираше от вътрешна енергия.

Тътен на гръмотевица я накара да погледне на запад, където зловещи черни облаци предвещаваха приближаващата се буря. На изток се пукваше алена зора и небето сякаш беше разцепено наполовина.

— По дяволите — също вторачен в буреносните облаци, изруга Джейми. — Трябва да побързаме.

Катлийн погледна към хидроплана и видя, че вълните опъват котвеното въже. Бяха тъмносиви, с бели гребени, и бясно се разбиваха в носа му. Тя преглътна и погледна абсурдно миниатюрната надуваема лодка, която подскачаше на въжето си като жълт вимпел.

— Джейми, мисля, че не бива да рискуваме...

— Нямаме избор. — Пилотът развърза лодката.

— Аз пък имам избор. — Тя опря юмруци на кръста си. — И избирам да не се удавя.

— Няма да оставя хидроплана си там в такова време! — Камерън посочи притъмнелия брулен от вихъра залив. — Котвата му няма да издържи.

— Какво предлагаш?

— Предлагам... — Той се почеса по главата и се загледа в самолета, после отново се обърна към нея. — Какво ще кажеш ти да гребеш с лодката и да ме теглиш на буксир? Така...

— Да не си луд?! — язвително се изсмя Катлийн. — Температурата на водата едва ли е много над нулата. А ти ще...

— Добре, доктор Филипс, тогава просветете невежите със своята гениална прозорливост.

Тя му се намръщи и Джейми ѝ отговори по същия начин. Накрая Катлийн вдигна ръка.

— Виж, мога да издрапам до онова селце ей там. — И посочи. — Не си спомням името му, но едва ли е много далече.

— Грулайн ли?

— Точно така. Наблизо е, нали?

— Пет-шест километра, не повече. Обаче пътят е тежък.

— Уговорихме се. Ще отида до Грулайн и ще те чакам... Къде ще се срещнем?

— Иди в Тобърмори. Имаш ли пари?

Тя потупа портфейла в джоба на якето си и кимна.

— Добре. В Грулайн има само една бакалничка и няколко къщи. Почукай на коя да е врата. Кажи им, че трябва да стигнеш до Тобърмори, че е спешно и че ще им платиш не само горивото, но и труда.

Катлийн се намръщи. Мразеше да иска услуги, да не говорим да се пазари.

— Те са шотландци, Кат. Единственият проблем, който може да възникне, е да ги накараш да ти вземат парите. Намръщеният стиснат шотландец е мит. Помоли ги да те закарат в къщата на баща ми на Камерън Лейн номер едно. В северния край на града, край пътя за Руба Нан Гол.

— Нарекли са на твое име улица?!

— Моят клан живее в тая къща над сто и петдесет години, още преди да е имало каквато и да е улица.

Тя се изправи на пръсти и го целуна по бузата.

— Хайде, върви. Бурята се приближава бързо.

Джейми я погали по лицето и затегли лодката към водата. После изведнъж се завъртя, върна се при нея и стъпи върху малката надуваема лодка, за да не я отвее вятърът.

Преди Катлийн да успее да реагира, пилотът я притегли към себе си. Тя усети дъха му върху лицето си, толкова топъл в утринния студ, че можеше да се унесе в ръцете му.

Джейми хвана брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ към своето, наведе се и я целуна по устните. Отначало съвсем лека, целувката постепенно ставаше все по-дълбока. Накрая той се отдръпна и се вгледа в очите ѝ. После примига, все едно се събуждаше от сън, усмихна се и посочи оранжевата кутия.

— Да я взема ли?

Катлийн погледна бурния залив и потрепери.

— Ще е по-сигурно да е с мен...

— Обаче мене можеш да прежалиш, а?

— Не! — възкликна тя и обхвана лицето му в дланите си. — Изобщо не е смешно!

Камерън се засмя и отметна кичур коса зад ухото ѝ.

— Това ще те топли — каза археоложката, свали шала си и го преметна през врата му.

Той замъкна лодката до морето, обърна се и усмихнато прехвърли края на шала ѝ през рамото си.

— Довиждане, прекрасна госпожо.

Катлийн се засмя.

— Ти си безнадежден романтик.

Лицето му стана сериозно.

— Обнадежден романтик, Кат... обнадежден романтик.

Качи се в лодката и започна да гребе. Вълните на няколко пъти за малко да го преобърнат.

Двамата заедно нямаше да успеят, помисли си тя. Щяха да се удавят още край брега.

Археоложката продължи да го наблюдава, докато Камерън стигна до любимия си хидроплан. Катлийн му махна с ръка и когато

той ѝ отговори, се усмихна и отново му махна.

После въздъхна и се закатери по сипея над плажа. Въпреки стръмния склон бързо се изкачи на върха на трийсет метровата скала. Там спря да си поеме дъх, погледна надолу и видя, че Джейми обръща хидроплана срещу вятъра. Двигателите зареваха и машината започна да набира скорост. След миг под кила се появи пролука, която бързо се разшири, и самолетът се издигна в бурното небе.

Катлийн за пръв път в живота си усещаше, че е завладяна от нещо по-силно от нея. Погледна към небето и запримигва, за да прогони сълзите си. Буреносните облаци се приближаваха с невероятна скорост. Археоложката избърса мокрите си бузи с ръкава на якето си и впери очи в хидроплана на Джейми, който лениво зави на изток и изчезна в сивата светлина на бурното шотландско утро.

— Проклет да си, Джейми Камерън — прошепна Катлийн и леденият вятър отнесе думите ѝ. — Най-малко ми трябваше да изникнеш в живота ми тъкмо сега...

Сведе поглед към провесената на рамото ѝ кутия, в която на сигурно място лежеше древната книга. Безценният кодекс вече не ѝ се струваше особено важен.

Погледна към бързо приближаващата се буря и енергично закрочи на изток. Надяваше се, че преходът до Грулайн няма да отнеме много време. Когато стигна до билото на поредния хълм, спря и се заслуша. След няколко секунди сви рамене и продължи. Едва направи пет крачки и отново спря.

Хидропланът? Напрегна слух. Не... По-скоро... по-скоро звучеше като хеликоптер.

— Очертава се силна буря, полковник. — Ханвърс посочи на запад.

Деджагър включи микрофона си и попита пилота:

— Можем ли да летим в такова време?

Внезапна турбуленция разтърси хеликоптера и накъса отговора на пилота.

— Свръзката ни... в Оубън съобщава, че... бушува страшен ураган. Ако стане... ако стане прекалено опасно, ще кацна в... в някой от ония защитени долове.

— Ясно — отвърна Деджагър, изключи микрофона и огледа хората си. Изглеждаха така все едно всеки ден летят в такова време.

Отново насочи вниманието си надолу към полуостров Ардменах. Вече беше достатъчно светло и нямаше нужда от бинокъл за нощно виждане. От друга страна, тази проклетата буря щеше да намали видимостта дори ако останеха във въздуха.

Когато вертолетът полетя над Лох на Кийл, той потупа пилота, описа въртеливо движение с показалец и посочи с палец назад. Пилотът кимна, зави наляво и продължи покрай брега на залива.

— Полковник? — Един от наемниците, Васкес, наполовина семинол, наполовина кубинец, посочи на югозапад. — Там се вижда нещо. Ниско долу.

Деджагър насочи бинокъла си натам и на три-четири метра от брега, точно под повърхността, забеляза спаднал зодиак. А освен него... Да, въпреки бурното море определено виждаше нещо.

Той включи микрофона.

— Върни обратно.

Хеликоптерът рязко зави и полетя по обратния път над водата. Деджагър отново включи микрофона.

— По-бавно, по дяволите! Тук! Спри!

Под увисналата във въздуха машина, на десетина метра дълбочина в бистрите води на залива, се мержелееше бял силует. Полковникът присви очи. Ако се съдеше по големината и аеродинамичната форма, трябваше да е яхта.

Той поглади с палец дръжката на прибраната си в кобура „Берета“ 92. Преди малко потънал зодиак, а сега и яхта?

Натисна бутона на микрофона.

— Дай два километра на изток покрай брега на залива. После се върни обратно. Бавно.

Вертолетът стигна до брега и се понесе на изток.

Скалистият бряг на Ардменах се заплъзга под тях, после пилотът обърна и продължи на запад.

Бурята, която вече и без това ги подмяташе, бързо се усилваше. Грохотът на гръмотевиците заглушаваше насечения вой на роторите и двата двигателя по 912 конски сили. Полковникът си погледна часовника. 7:20. Копелето или се бе удавило, или беше излязло на сушата.

Той пак включи микрофона.

— Насочи се навътре към полуострова. Използвай за отправна точка потъналия зодиак. Спусни се на петдесет метра височина и лети като пълзяща змия. Ясно?

— Като... пълзяща змия ли, господин полковник? — не го разбра пилотът.

Деджагър яростно натисна бутона.

— Бавно бе, малоумник такъв! Бавно! Ясно ли е?

— Тъй вярно, господин полковник.

Вертолетът се завъртя към брега, за миг увисна над потъналата надуваема лодка и полетя над Ардменах с не повече от десет километра в час.

Въпреки грохота на бурята Тренкавел чу далечния вой на вертолетни ротори, сечащи влажния въздух. Скоро вятърът отнесе звука. Той предпазливо се показа от дерето, насочил напред автомата „Бушмастър“, който беше взел от разбития мостик на „Жералда“.

Погледна през оптичния мерник и настрои увеличението на десет пъти. Забеляза я на около шестстотин метра — катереше се по една скала. Въпреки дъжда ясно виждаше праметнатата на рамото ѝ оранжева кутия с книгата — с неговата книга.

Жената оставяше следи, които можеше да открие и слепец. Без проблем щеше да я залови, преди да е стигнала до селото. Само че го болеше главата. Трябваше да си почине, та макар и само за няколко минути.

Вятърът промени посоката си и Тренкавел отново чу хеликоптера. Също като преди, звукът бързо отслабна и заглъхна. Ако бяха от полицията и я пресрещнеха, той щеше да изгуби този рунд. Щеше да се наложи да чака нов шанс.

Опря гръб на една обрасла с мъх скала и затвори очи. Жената и нейният приятел си бяха помислили, че е в безсъзнание. Глупаци. Той видя пилота да отлита с хидроплана. Жената тръгна пеш за Грулайн, единствената логична възможност.

След отлитането на хидроплана стигна със зодиака до излязлата на сушата „Жералда“. Стомахът му се сви, когато си спомни кървавите дири по палубата. Гилзите... и... и... зъбите на Каосен, пръснати по килима на мостика като окървавени перли. Неговият най-добър приятел, който му беше почти като баща, го нямаше... освен зъбите му.

Тренкавел отново погледна през мерника и я видя да се изкачва по сравнително стръмния склон с уверена, премерена крачка.

Трябваше да побърза, помисли си той и пристегна ремъка на презраменния си кобур. Пистолетът тежеше повече от предишния „Файв-севън“, който беше изгубил в залива. Сега носеше оръжието на Каосен, 12,7 милиметров „Дезърт Ийгъл“, най-мощния автоматичен пистолет на света.

Беше подарил това забележително оръжие на любимия си прислужник преди година. Усмихна се, като си спомни как туарегът вдигна големия лъскав пистолет над главата си като свята реликва. В съзнанието му се разнесе дрезгавият глас на стария пустинен воин: „Моите туарегски братя от Танезруфт^[2] никога не са виждали такова оръжие, саид. Оръжие, което издава грохот като самия Аллах...“

Тренкавел въздъхна и докосна раната на скалпа си, получена при удара на лодката в скалата. Продължаваше малко да кърви и той потрепери, докато нахлузваше черната плетена шапка.

На яхтата беше успял да смени мокрия си костюм с камуфлажно облекло и бойна екипировка за студено време и да вземе раница с най-необходимото за оцеляване в тежки условия. Преди да напусне „Жералда“, отвори люковете и я потопа.

По-късно щеше да мисли как да се върне във Франция. След като вземеше книгата. След като убиеше жената.

[1] „Конниците“, превод А. Ничев. — Б.пр. ↑

[2] Плато в Сахара. — Б.пр. ↑

28.

Над пустошта отекна ритмично ехо и Катлийн напрегна слух, но звукът заглъхна, преди да успее да разбере откъде идва.

Вятърът промени посоката си и тя отново чу тътена, разнесъл се над ниските хълмове. Определено идваше от запад.

Дали полицията не издирваше мъжа със зодиака? Едва ли, особено в такова време. Сякаш за да потвърди мисълта ѝ, поредният порив на вятъра за малко не отнесе баретата ѝ.

Тя се вгледа в посоката, от която беше чула хеликоптера. Бе замесена в смъртта на един, а може би и на двама души, и най-малко ѝ трябваше да я подложат на разпит.

Изкатери се по крайпътния насип и спря до еднолентовото шосе, което минаваше през средата на Мъл. Изкушаваше се да извърви няколкото километра до Грулайн по гладкия път... Обаче...

В далечината се виждаха дърветата на Скарсдейл Уд — огъваха се от ураганния вятър. Пътят през гората определено нямаше да е най-лесният маршрут, но със сигурност щеше да е най-безопасният.

Заизкачва се по поредния стръмен склон, подхлъзна се, падна на едно коляно и пластмасовата кутия с книгата, която висеше на рамото ѝ, я удари по бедрото. Катлийн се надигна и отправи поглед надолу към металносивата пустош и тъмния залив Лох на Кийл.

Кой знае защо, вниманието ѝ се насочи на юг и Катлийн впери очи в тъмната маса от мъгла, буреносни облаци и хълмове. Какво беше това? Приличаше на трептящ сивкав призрак. После вятърът промени посоката си и до ушите ѝ стигна отсеченият грохот на роторите. В следващия миг се появи и самият хеликоптер, бавно описа кръг над едно дърво и продължи нататък.

Тя залегна и проследи с поглед зигзагообразния полет на вертолета, който летеше толкова ниско, че храстите се огъваха под изтласквания от витлата му въздух.

Трябваше да побърза. От ниските храсталаци малко по-нагоре по склона стърчеше като островче скала — вкаменена лава от

терциерното минало на Мъл. Катлийн се втурна натам и се вмъкна в една пукнатина. Ревът на хеликоптера се приближи и тя силно сви колене към гърдите си, запуши уши заради оглушителния тътен и погледна нагоре. В краткия миг, в който мъглявият силует на машината се извиси над хълма, археоложката зърна фигура на мъж, очертана на фона на отворената врата. Носеше камуфлажни дрехи и на рамото му висеше автомат.

След като вертолетът отмина, тя надникна над ръба на скалата и го видя да изчезва зад пелената от дъжд. Изчака няколко минути, за да се увери, че няма да се върне, измъкна се от скривалището си и с всички сили се затича нагоре по склона.

Скоро пак чу грохот на ротори откъм скалните циркуси в подножието на Бен нан Гауар и след миг светлосивият хеликоптер се появи от долината и се насочи право към нея.

Катлийн погледна към скалите нагоре по склона, после отново към приближаващата се машина. Нямаше да успее. Щяха да стигнат до нея още преди да е преполовила пътя.

За нейна изненада и облекчение вертолетът описа тесен кръг и кацна на един от по-ниските хълмове, точно на козята пътека, която следваше археоложката. Отвътре изскочиха двама мъже и веднага клекнаха. Единият буквално зарови нос в пръстта като ловджийско куче.

Търсеха следи! Нейните следи!

Двамата се върнаха при хеликоптера. Оттам слязоха още двама, а единият от първата двойка се качи. Машината се издигна и се скри зад склоновете на Бен Фада.

След като не я бяха забелязали от вертолета, мъжете явно имаха намерение да я търсят пеш. Щяха да я подгонят като пьдпъдък — право към другарите си, които бяха отлетели на север.

Тренкавел се катереше по склона и оглеждаше следите от копита и тежки обувки. Изведнъж във въздуха отекна тътен на вертолетни ротори. Той намести ремъка на автомата си и се заизкачва по-бързо. Когато стигна до билото, видя хеликоптера да завива на север и да изчезва в мъглата. По сипеите на Койър нан Гауар се движеха трима

въоръжени мъже в камуфлажна униформа, много по-надолу от него и достатъчно далече, за да изглеждат като мравки.

Раймон свали автомата от рамото си, погледна през оптичния мерник и настрои увеличението на шест пъти, после проследи поведението на мъжете: енергичната приведена походка, разгръщането им в петдесетина метрова верига, постоянно въртящите им се наляво-надясно глави, подаваните с ръце сигнали. Движенията им бяха плавни и ловки. Определено имаха бойна подготовка.

Разгледа и оръжието им — различни модели автомати. Мъжът в по-далечния край на веригата носеше най-мощното оръжие, снайперска пушка „Драгунов“, ясно различима заради характерния разгънат приклад и ръкохватка.

Тренкавел знаеше, че британските снайперисти използват „Пи Ем Лонг Рейндж“, производство на Акюраси Интернешънъл. Освен това в британската армия бяха на въоръжение хеликоптерите „Уестланд Линкс“, а не СА 365 „Пантер“.

Той извади картата от планшета си и я проучи за няколко секунди, докато проумее тактиката им. Трябваше да мине между „преследвачите“ и „стрелците“ и да измъкне жената от техния капан.

Затича се и в този момент над мрачната пустош проблесна електриковосиня светкавица. Бурята се усилваше.

Въпрос на време. Сега всичко беше въпрос на време.

Той избърса дъждовните капки от очите си и спринтира с всички сили. Нима имаше друг воин, когото от малък да са обучавали за една-единствена задача? Нима имаше друг боец, който цели петнайсет години да се е готвил за една-единствена мисия?

Прие с благодарност огъня в белите си дробове като наказание за напразно прахосания си живот, опита се да преглътне буцата в гърлото си и затича още по-бързо.

Въпреки че хеликоптерът кацна в защитен дол, ураганият вятър продължаваше да го разтърсва. Деджагър навъсено погледна черното небе и отново насочи вниманието си към картата. Намери мястото, където бяха оставили Втора група, после с показалец прокара линия до Грулайн.

Хората обикновено следваха отъпкан път, както буквално, така и изобщо в живота. Човекът, у когото се намираше книгата, трябваше да е тръгнал по една от многото стръмни пътеки, пресичащи острова. Стъпките го потвърждаваха.

Преди няколко години беше работил с Васкес в Колумбия по задача, възложена му от един делови познат на г-н Касиди. Не познаваше по-добър следотърсач от бившия разузнавач от морската пехота, наполовина семинол, наполовина кубинец.

След като проучи стъпките, индианецът заключи, че са оставени от нови туристически обувки преди не повече от час — въз основа на степената на измиване на отпечатъка от дъжда. На базата на големината им, дължината на крачката, малката дълбочина и натиска върху пръстите и петата той смяташе, че обектът е жена. И че тази жена се движи бързо. Полковникът беше убеден, че са по следите на професор Катлийн Филипс. И че книгата или е у нея, или тя знае у кого е.

Деджагър вдигна радиостанцията към устата си и натисна бутона.

— Втора група, тук Шести. Чувате ли ме?

— Втора група. Чуваме те. Шести. Приемам — разнесе се ясният глас на Васкес.

— Насочете се на север-североизток — нареди полковникът. — Разгърнете се в сто и петдесет метрова верига. Ние ще заобиколим от юг-югозапад и ще минем пред пратката. Ще затворим вратата в точка с координати петдесет-четири-осем, трийсет-девет-едно. Точно на север от моста над река Ба. Ясно ли е?

— Тъй вярно.

— И да не повредите пратката.

— Слушам.

— Ще се срещнем там — завърши разговора Деджагър. — Край. — Включи интеркома и се обърна към пилота. — Тръгваме.

Роторите промениха ъгъла си и хеликоптерът се издигна в черното небе. Когато напуснаха укрытието на дола, вихрушката ги връхлетя с ужасна сила. Машината се завъртя наляво и полковникът трябваше да се хване за стената, за да запази равновесие.

— По дяволите! — Той отново се свърза с пилота. — Ще издържи ли вертолетът?

Отговорът на пилота се позабави.

— Не... не знам, господин полковник. Бурята е адски силна. Аз...

Мощен повей на вятъра рязко наклони хеликоптера надясно.

— Закарай ни на два километра южно от Грулайн — нареди Деджагър. — Там ще ни свалиш и ще се върнеш в дола, в който бяхме преди малко. Ханвърс ще остане с тебе.

Бившият полицай се наведе напред и се опита да надвика двигателите и вятъра.

— По-добре да участвам в преследването, полковник. Със сигурност ще...

— Искам да останете във вертолета като мой заместник. — Деджагър го потупа по рамото. — Пък и не сте облечен за такова време.

Ханвърс сведе поглед към шлифера и мокасините си и се усмихна смутено.

— Прав сте, полковник. Не съм готов и за улиците на Глазгоу в такава буря.

Хеликоптерът се насочи на север и прелетя над еднолентовото шосе В-8035. След малко Деджагър се наведе напред, потупа пилота и посочи надолу.

Отново се ориентира по картата. Грулайн се намираше само на няколко километра на североизток. Ако жената отиваше натам, което май беше единствената логична възможност, Втора група щеше да я подгони право към него.

Щом кацнаха, полковникът отвори вратата и проливният дъжд зашиба лицето му. Той даде знак на Маккензи, бивш боец от Специалната военновъздушна служба, да го последва и двамата скочиха на земята.

Деджагър спря пред отворената врата и надвика рева на вятъра и двигателите:

— Ще държим връзка по радиостанцията, Ханвърс! Вашата позивна е „Албатрос“!

Лейтенантът вдигна палци и родезиецът затвори вратата.

Хеликоптерът незабавно излетя, насочи се на юг и след няколко секунди сивият му силует изчезна в дъжда.

Деджагър доближи устни до ухото на Маккензи.

— Видимостта бързо намалява, обаче ще я пипнем онази курва. За да стигне до Грулайн, трябва да мине оттук, няма друг път, а тя ще бърза да се спаси от тази гадна буря.

Маккензи кимна, нарами автоматата си и се заизкачва по склона към старото гробище, от което се виждаше каменният мост над река Ба.

Полковникът се отдалечи на седемдесет и пет метра югоизточно от него и се изкатери по друго ниско възвишение над пътя. Дъждът се усили и се превърна в градушка. Той погледна на запад. Небето натам изглеждаше още по-черно.

Деджагър се ухили. Бурята още не беше изиграла най-силната си ръка, но когато го стореше, щеше да направи голям шлем.

29.

Катлийн спря да си поеме дъх. Беше извървяла по-малко от половин километър, но по стръмен склон. Дрехите ѝ бяха мокри, трепереше от студ. Погледна нагоре към високия връх Бен а Хрейг. Издигащите се към сивата облачна покривка тъмни скали му придаваха вид на гигантска непристъпна крепост.

Решението ѝ да тръгне на север-североизток от пътя ѝ се струваше идиотско. Грулайн беше единственото населено място в тази посока. Мъжете с хеликоптера щяха да завардят подходите към селото, а онези зад нея щяха да ѝ отрежат пътя за отстъпление.

Въпреки че имаше благоразумието най-после да се отклони от калната пътека, преследвачите пак можеха да открият дирите ѝ. На пръв поглед проливният дъжд заличаваше стъпките ѝ, ала когато внимателно огледа ниските бодливи храсти, видя бледи, но отчетливи отпечатъци от подметките си. Опитният следотърсач със сигурност щеше да ги забележи.

Отново насочи вниманието си към високия връх. Определено нямаше да очакват да тръгне натам. Кой нормален човек щеше да опита да изкатери такава височина в това отвратително време?

Хрумна ѝ да се върне и да рискува с онези, които очевидно я търсеха. Шибана от дъжда и ледения вятър, тя се замисли над тази идея.

Можеше да се окаже, че всъщност няма проблем, че са спасителен отряд или нещо подобно. Катлийн поклати глава. Нима спасителите носеха автомати? А и хеликоптерът не носеше отличителната британска военна маркировка с форма на мишена, което ѝ подсказваше, че не са и от военновъздушните сили.

Пак погледна зловещата цитадела на Бен а Хрейг и потръпна. В тъмното лице на скалата зееха дълбоки бразди, резултат от хилядолетна ерозия. Изкачването на върха щеше да е приятно предизвикателство в някой слънчев ден с група приятели, но сега...

Вдигна очи към черните буреносни облаци, които се кълбяха към нея, после се обърна в посоката, от която идваха преследвачите. Бен а Хрейг представляваше известна величина, за разлика от онези мъже. Колкото и заплашително да изглеждаше върхът, тя имаше повече доверие в безпристрастните бездушни скали, отколкото в хората.

Погледна си часовника. 08:30. Трябваше да чака до четири следобед, когато щеше да започне да се стъмва. Водата нямаше да представлява проблем. Ардменах изобилстваше на ручей и поточета. А беше прекалено уплашена и изтощена, за да изпитва глад.

Познаваше Мъл достатъчно, за да е наясно, че ако продължи на изток през Бен а Хрейг, накрая ще стигне до Лох Ба. В северния край на дългото тясно езеро се намираще хижата Бен Мор. Оттам можеше да се обади по телефона на Джейми.

Пое си дъх и енергично тръгна на изток към мрачния връх. Откри в себе си източник на сила, за която изобщо не подозираше. Може би се дължеше на...

Спря и се заслуша. Тъкмо реши, че ѝ се е счуло, когато вой на двигател разкъса плисъка на дъжда. Заради ехото от околните хълмове не успя да определи откъде идва.

Трескаво се заозърта къде да се скрие, ала голият склон не предлагаше такава възможност. Тя залегна по корем и се прилепи към земята с надеждата, че ще се слее с ниските храсти. Носеше тъмни дрехи... които обаче изпъкваха на сребристо сивия фон на растителността...

Ревът бързо се усилваше и стана почти оглушителен, но Катлийн тъкмо запуши уши, когато от дола под нея се появи самолет. Издигна се, едва не се блъсна в билото на един недалечен хълм, после наклони криле и зави право към нея.

Хидропланът! О, този прекрасен хидроплан!

Катлийн се изправи и размаха ръце.

— Джейми! — извика с всички сили. — Джейми!

И тогава крилата на хидроплана се поклатиха, а опашката му се залюля странично.

Беше я видял!

Той зави и описа около нея толкова нисък кръг, че краищата на крилето му сякаш щяха да се забият в склона. После се върна, завивайки толкова рязко, че все едно се въртеше около въображаем

пилон. Този път прелетя точно над нея и Катлийн видя лицето му. После хидропланът започна да се отдалечава.

Джейми?

Точно преди да изчезне зад пелената от дъжд, той направи поредния невероятен завои и в същото време се спусна на изток.

Когато се приближи, хидропланът полетя с нос надолу и в последния момент се плъзна хоризонтално над земята, брулейки ниската растителност.

Катлийн поклати глава и се усмихна. Самолет ли управляваше този човек, или нещо друго?

Воят на двигателите се промени и носът на хидроплана се насочи напред. Задкрилките се спуснаха и той бавно се понесе към нея, сякаш само на сантиметри над скалистите склонове на Бен а Хрейг.

Нима се готвеше да кацне? Щеше да се разбие!

Камерън отново разклати криле и прелитайки над Катлийн, хвърли нещо тъмно, което падна на около двайсет и пет метра източно от нея. Той продължи на изток и за последен път разлюля опашка, преди да потъне в дъждовните облаци.

Археоложката се втурна натам, вдигна въздушната пратка и отново се усмихна. Пластмасова манерка, увита в карирания шал, който му беше дала. За манерката с изолирбанд бе залепено навито на руло списание, в което тя откри компас, шоколад, кутия ядки, пластмасово шишенце аспирина и следната бележка:

Опасна компания, милейди? След като излетях, видях да кръжи хеликоптер и това не ми хареса! Търсих те! Продължи на изток през Бен а Хрейг към Лох Ба. Завий на югоизток покрай брега към замъка Клахейг. Общо 4–5 часа път. Ще те чакам там.

Джейми

Дъждът разми мастилото и то започна да се стича на сини ручейчета по листа, докато Катлийн мигаше, за да прогони бликналите от очите ѝ сълзи.

— Ясно, Шести — разнесе се гласът на Васкес по радиостанцията. — Жената се мисли за много умна, ама не може да се

мери с индианец като мене.

Деджагър натисна бутона и се опита да надвика воя на вятъра.

— Докладвайте позицията си. Втора група.

— Координати петдесет-три-три, трийсет-шест-дванайсет. Намираме се в началото на ждрелото на река Скарсдейл.

— Накъде се насочва тя?

— Беше се скрила в ждрелото. Трябва да е видяла хеликоптера. Излезе преди водопада и сега се движи под трийсет и пет градуса на север-североизток от нашата позиция.

Деджагър намери мястото на картата и се намръщи.

— През Бен а Хрейг? Сигурен ли си?

— Определено зави на изток. Има още един проблем, полковник. В същата посока прелетя и един хидроплан.

Родезиеецът избърса дъждовните капки от очите си. Хидроплан ли? Всичко започваше да си идва на мястото.

От радиостанцията отново се разнесе гласът на Васкес.

— Чуваш ли ме, Шести? Край.

— Чувам те, Втора група. Следвай обекта. Подкарай я към нас. Разчитам на тебе, индианецо. С Мак тръгваме към... — Той пак погледна картата. — Координати петдесет-четири-две, трийсет-седем-дванайсет.

— Ясно. Край на връзката.

Деджагър превключи канала.

— Мак?

— Да?

— Ще се срещнем оттатък моста — надвика виещия вятър полковникът. — Край.

Тренкавел беше наблюдавал всичко. Какво изпълнение! Този пилот си го биваше. Не видя точно какво хвърля на жената, но предполагаше, че е маршрут, може би и храна. Е, значи тя щеше да изкачи върха в такова време. Изумително.

Той бръкна в раницата си, извади манерка, отпи голяма глътка вода, после сдъвка едно протеиново блокче и пи пак.

Огледа се и видя, че центърът на бурята се измества навътре над Ардменах като масивна черна стена. Трябваше да побърза и да настигне жената преди чудовищния ураган.

Катлийн стигна до поредния скален перваз високо на склона на Бен а Хрейг и преди да се изкатери на него, спря да си почине. Далече долу виждаше сърцето на бурята, вършеещо в Лох на Кийл. Ураганът вдигаше огромни вълни, които се разбиваха в брега и вдигаха фонтани от синьо-зелени пръски.

Температурата бързо падаше, скоростта на вятъра се повишаваше. Навярно духаше с близо сто километра в час, а на моменти достигаше сто и трийсет. Трябваше да намери убежище. Ако завалеше град, при този вятър буквално щеше да я убие.

Тя нахлупи баретата над ушите си и продължи изкачването колкото можеше по-бързо.

Още сто и петдесет метра стръмна скала и сипеи и Катлийн най-после стигна до върха на Бен а Хрейг.

Вихърът духаше толкова силно, че трябваше да пълзи на четири крака. Когато се спусна откъм подветрената страна, установи, че макар все още да реве около нея, вятърът изглежда почти тих.

Бурята се приближаваше и се смрачи още повече, все едно се спускаше нощ. Катлийн тъкмо се изправи и продължи надолу, когато я удари първият леден къс. Последва втори и трети. След секунди над Бен а Хрейг и околните върхове заплющя силна градушка. За по-малко от минута късовете достигнаха големина на топчета за игра и ударите им причиняваха силна болка.

Катлийн вдигна пластмасовата кутия с книгата над главата си и наполовина заслиза, наполовина се запързала по източния склон на върха. Докато заобикаляше една огромна скала, забеляза дълбока около пет метра пещера, в която вече се криеше една овца. Вмъкна се вътре и животното уплашено се сви в дъното.

— Надявам се, че не се натрапвам — каза Катлийн. — Обаче навън не е нито за хора, нито за животни.

Кракът на Тренкавел се подхлъзна по сипея и той размаха ръце, за да запази равновесие. След още няколко крачки стигна до върха на Бен нан Гауар. Намираще се на около петстотин метра от Бен а Хрейг, където трябваше да се е скрила плячката му.

Докосна челото си и когато отпусна ръка, по пръстите му се стичаха розови, размити от дъжда струйки кръв. Явно го беше ударил леден къс, паднал с много висока скорост.

Без да обръща внимание на болката, той свали автомата от рамото си и погледна през оптичния мерник към източния склон на Бен а Хрейг. От тази позиция трябваше да може да види как жената стига до върха и се спуска оттатък. Не я беше забелязал. Не, помисли си Тренкавел, определено се криеше някъде там... Някъде близо до върха.

Насочи оръжието на югозапад, и отново погледна през мерника, като настрои увеличението на десет пъти. Видя ги да се изкачват в разгърнатата редица по склона на Бен а Хрейг. Мъжът в средата даде знак на другите двама. Следотърсач, несъмнено. И както изглеждаше, опитен. Вървеше точно по нейната диря. Спря само за миг да огледа размитата ѝ от дъжда стъпка.

— Приемам, Втора група — отвърна Деджагър. — Докладвайте местоположението си.

— Координати петдесет-четири-едно, трийсет-седем-едно.

Полковникът потърси мястото на картата.

— Значи почти до върха, така ли?

— Тъй вярно — потвърди Васкес. — Върхът на Бен а Хрейг е шейсетина метра над нас.

— Добре. Деснофланговият поставя куката. Левофланговият — котвата. Васкес, ти ще „вдигнеш“ мърлата. Хайде, давайте, не искам да ви усети и да избяга. И да не ѝ направите нещо, нали?

— Слушам, господин полковник.

— Доставете пратката и нейния сувенир на уреченото място до единайсет и трийсет.

— Слушам, господин полковник. Ще бъде изпълнено.

— Ще се видим там, индианецо. Шести, край на връзката.

Катлийн наблюдаваше ледените късове, сипещи се по скалите пред входа на пещерата. Бяха хипнотизиращи, като мехурчета в чаша шампанско или...

Това вятърът ли беше? След миг пред отвора на пещерата се мярна фигура. По гърба ѝ полазиха тръпки.

Изтекоха няколко секунди и после се разнесе мъжки глас:

— Знаем, че сте вътре, госпожо.

Сърцето ѝ се разтуптя бясно.

— Хайде, излезте. Излезте и ви обещавам, че няма да ви направим нищо лошо.

Говореше с отчетлив латиноамерикански акцент.

— Кой сте вие? — попита тя. — Какво искате?

— Слушайте ме внимателно, професоре. В ръцете си държа автомат. Ако не излезете с книгата, докато сваля предпазителя и заредя, ще изпразня целия пълнител в пещерата. Ще трябва да ви изстъргват с лъжица от стените!

Катлийн сведе поглед към оранжевата кутия. Господи, мразеше я тази книга!

— Добре, излизам!

Когато се приближи до отвора, чу дрезгав смях и секунда по-късно две ръце грубо я дръпнаха навън под сивкавата светлина на бурята.

30.

Тренкавел се изкачи тичешком до следващия скален перваз. Достатъчно. Ако се приближеше повече, рискуваше да го видят.

Откри пукнатина в скалата и скочи вътре. Горният ръб на естествения окоп стигаше до гърдите му. Автоматът му беше достатъчно далекобоен. Трябваше да компенсира скоростта на вятъра, разбира се, но позицията и укритието бяха идеални.

Раймон отвори триногата, монтирана под цевта на оръжието, махна няколко камъка, за да подравни мястото, и се настани колкото може по-удобно. След това притисна око към оптичния мерник и проследи драмата, която се разиграваше на върха на Бен а Хрейг.

Катлийн не видя лицето на онзи, който я накара да се наведе върху една скала, но с периферното си зрение зърна другия — мургав латиноамериканец с черни засукани мустаци. Той бавно отвори оранжевата кутия.

Археоложката зачака неизбежната реакция и не се излъга. Ахване, последвано от благоговейно мълчание.

След няколко секунди мъжът затвори и заключи капака и извади радиостанцията си.

— Шести, тук Втора група. Чувате ли ме?

Пропука отговор, почти заглушен от воя на вятъра.

— Взехме пратката и сувенира. Невероятен е...

Латиноамериканецът продължи да говори по радиото, но първият мъж я натисна още по-плътено към големия камък, така че преви горната част на тялото ѝ върху него. Сега Катлийн виждаше само извисилия се над нея звяр с щръкнала напред брадичка.

Той я задържа в тази поза още няколко секунди, след това я пусна. Най-после можеше да се огледа. Кутията с книгата се намираще между нея и мургавия. Освен Годзилата, който стискаше ръката ѝ, не забеляза никой друг.

Отново насочи вниманието си към мъжа, забил пръстите си в плътта ѝ. Той сбърчи лице при поредния мощен повеи на вятъра и

придоби още по-ужасен вид. Под дясното му око беше татуирана синя сълза.

Изведнъж чудовището рязко я дръпна към себе си и се ухили похотливо.

— К'во ще казва да позабавляваме, маце?

Гневът и отвращението събудиха последните ѝ останали сили. Тя изпъна гръб и доближи лицето си към неговото.

— Предпочитам да го направя с някой пръч — надвиха вятъра археоложката. — Със сигурност ще е по-интелигентен, по-красив и няма да смърди толкова ужасно!

Латиноамериканецът избухна в смях.

— Каза ли ти го, Борис?!

Руснакът го погледна, усмихна се и запримигва. След малко бавно обърна едрата си глава към нея. Усмивката му изчезна и лицето му почервения, после поморавя.

— Курва!

Грамадната му длан се стовари сякаш от небето и ударът я връхлетя с умопомрачителна сила. Мина известно време, докато сребристите искри пред очите ѝ се разнесат достатъчно, за да осъзнае, че се е проснала на земята. Виеше ѝ се свят, но Катлийн запълзя колкото можеше по-назад от мъжа. Пресегна се зад гърба си, напипа един камък и без да се замисля, с всички сили го хвърли към главата на мъжа. Той само го одраска по бузата и онзи продължи да се приближава. Черните му очи святкаха безумно. Намръщеното му зачервено лице излъчваше дива ярост.

— Стига бе, човек — опита се да го спре латиноамериканецът. — Не бива да...

— Млък! — изрева звярът и направи още една крачка към нея. — Борис дава урок на таз курва!

Бясно биещото ѝ сърце сякаш всеки момент щеше да изскочи през гърдите ѝ. „Всичко ще е наред — каза си тя. — Ще го преживееш. Всичко ще е наред... Ще го...“

Чудовището разкопча панталона си и го смъкна. Ускореното ѝ плитко дишане и барабанният бой на сърцето ѝ почти заглушаваха смесицата от руски и развален английски, която се изливаше от устата му. Той продължаваше да настъпва, а тя — да пълзи заднешком, докато накрая една скала не спря отстъплението ѝ.

Звярът направи една последна крачка и заплашително ухилен, я погледна отгоре.

— Готова за Борис? Да, готова — дрезгаво произнесе той.

Искаше ѝ се да закрепци, ала дори не можеше да си поеме дъх. В следващия миг очите му се насочиха нагоре и се разшириха, усмивката му се стопи.

— Веднага се дръпни от нея!

Катлийн се обърна и видя Камерън на съседната скала — приклепнал на едно коляно и насочил револвера си към руснака.

— Джейми! Господи! Джейми!

— Спокойно, Кат. — Пилотът се усмихна, без да откъсва поглед от двамата мъже. Очите му станаха ледени. — Не ме ли чу, грознико? — процеди през зъби Камерън. — Махни се от нея, иначе ще ти пръсна дебелия глава. — Джейми вдигна ударника. — Веднага!

Руснакът хвана с две ръце панталона си, закима и заотстъпва към другаря си.

Катлийн не би си и помислила, че на лицето му може да се изпише такова изражение. Силно разтеглените му устни бяха побелели от ярост. Около ноздрите му се бяха очертали синкави бръчки, които рязко контрастираха на фона на зачервените му бузи. В обезумелите му очи гореше син пожар. Двата наемници вдигнаха ръце и панталонът на Борис се свлече около коленете му.

— Ти. — Джейми посочи латиноамериканеца. — Разкопчай си колана.

Онзи хвърли поглед към опряния си на един недалечен камък автомат, но после се подчини и кобурът с пистолета му падна на земята.

— Даже не си го и помисляй — изсумтя Камерън. — Трябва ми и най-малкият повод, за да ви очистя и двамата на място.

Погледна допълзлата до него Катлийн, стисна ръката ѝ и се усмихна, после отново се обърна към наемниците.

— А сега ни кажете кои сте вие, по дяволите!

— Работим за човек, който иска тази книга — отвърна латиноамериканецът.

— Кой е той?

Мъжът извърна очи.

Джейми насочи оръжието си малко по-надолу.

— Нямам много време, затова ще те гръмна в ташаците — предупреди го той. — Не ми се и мисли в какво ще ги превърне куршум с такъв калибър!

— Добре! Добре! Божичко! Какво искаш да знаеш?

— За кого работите?

— Нае ни един човек, казва се Касиди. Даниъл Касиди.

— Милиардерът ли? — изненада се Катлийн.

Латиноамериканецът кимна.

Джейми я погледна.

— Познаваш ли го тоя Касиди?

— Той е легенда на Уолстрийт. Започнал е от нулата, а сега не може да си преброи парите. От време на време името му се мярка в пресата.

Камерън се обърна към двамата мъже.

— И тоя богаташ е наел отрепки като вас?! Трябва да е голям чаровник.

Те се намръщиха, но не отговориха.

— Как ще се измъкнем оттук, Джейми? — попита Катлийн. — Те имат приятели с хеликоптер.

— Трябва ни преднина. — Пилотът махна с револвера си към наемниците. — И нямаме нужда от тия мутри, само ще ни забавят.

— Не можеш да ги убиеш просто ей така!

Той посочи надолу към склона.

— Спусни се малко по-нататък. Веднага идвам.

Катлийн се смъкна от скалата и отиде при кутията с книгата.

— Джейми, попитах те какво ще правиш!

Камерън скочи от камъка, намръщено се вторачи в наемниците и насочи револвера си към тях — първо към главата на руснака, после към тази на латиноамериканеца.

— Знаете ли, момчета, хич не ми хареса дето опипвахте с мръсните си ръце тази прекрасна дама. Направо съм бесен. — Той се ухили. — Обаче не съм съвсем безсърдечен.

Двамата въздъхнаха облекчено.

— Няма да ви убия, само ще ви пръсна коленните капачки. Това ще ви позабави, и не само вас, а и ония с вертолета, които ще се опитат да...

— Ще ни позабави ли?! — изкрещя ужасено опулилият се латиноамериканец. — Тоя патлак направо ще ни откъсне краката! И ще умрем!

— Възможно е — засмя се Джейми. — Да, сигурно си прав. — Насочи пистолета по-надолу и се прицели в лявото му коляно.

— Неее! — изпищя онзи и вдигна ръце още по-високо.

— На твоє място не бих го направил — разнесе се нечий глас зад гърба му. — Хвърли оръжието или си мъртъв.

Катлийн се завъртя кръгом. Суров наглед мъж със сипаничаво лице и същата камуфлажна униформа като другите двама се целеше с автомат в Камерън.

— Хайде! — подкани го мъжът.

Джейми се наведе и остави револвера в краката си.

— Изритай го настрани, умнико.

Пилотът се подчини.

— Крайно време беше, Боби! — каза латиноамериканецът и вдигна автомата си. — Къде се изгуби?

— Спокойно, Васкес. Трябваше да заобиколя, за да мина в гръб на този нещастник.

Мъжът, когото бяха нарекли Боби, се приближи и отиде при Катлийн. Имаше рунтава рижа брада и носеше зелена плетена шапка. Гъсти оранжеви мигли обрамчваха бавно мигащите му воднистосиви очи.

Той силно я ощипа по бузата и археоложката потрепери от болка.

— Една целувчица, професоре?

— Остави я на мира! — извика Джейми.

Наемникът нанесе сечащ удар по тила на Камерън с такава светкавична бързина, че Катлийн видя движението му като в мъгла. Пилотът се свлече на земята и Боби го изгледа с презрение.

— Недей да се разпореждаш, скапаняк гаден.

Отново сграбчи лицето на Катлийн и впи пръсти в бузите ѝ. Заболя я толкова силно, че от очите ѝ бликнаха сълзи, ала тя не издаде нито звук.

Наемникът се ухили и се обърна към руснака.

— След като свърша с нея, ще ви я оставя с Васкес. Дотогава ще...

В първия момент на Катлийн ѝ хрумна безумната мисъл, че от главата му са поникнали алени пера. После времето потече като на забавен кадър. Гъста тъмночервена течност — кръв и мозък — бавно оплиска другарите му. Все още изправеният, но вече мъртъв наемник се завъртя наляво с вдигнати рамене и леко наклонена глава, сякаш не знаеше отговора на някакъв въпрос. В същия момент тя видя, че задната половина на черепа му липсва. След миг над върховете изтрещя далечен изстрел.

Изведнъж времето полетя с паническа бързина. Убитият наемник се строполи на земята. Другарите му залегнаха. Катлийн грабна кутията с книгата. Джейми се хвърли към револвера си, хвана я с една ръка и откри огън с другата.

Двамата прескочиха една скала и се запързалиха по източния склон на Бен а Хрейг. После се изправиха и продължиха тичешком надолу. На два пъти се препъваха, скачаха на крака и пак се втурваха. Катлийн смътно чуваше гърмежите зад тях. После Джейми задъхано произнесе нещо, което ѝ се стори странно:

— Не стрелят по нас, а по нашия ангел хранител.

31.

Деджагър гневно се взираше в Маккензи. Плахото изражение на бившия боец от Специалната военновъздушна служба издаваше, че шотландецът е наясно кога трябва да се държи на разстояние от командира си.

Полковникът отново натисна бутона на радиостанцията и попита Васкес:

— След стрелбата имаше ли някакво движение на онзи хребет?

— Не, господин полковник. Поне... от известно време. След като улучи Боби, копелето стреля още петнайсет пъти, най-малко. От пет минути е пълна тишина. С руснака извадихме голям късмет.

Деджагър стисна радиостанцията толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Не сте чак такива късметлии, индианецо. Книгата още е у онази курва. — Той погледна картата. — Ще се срещнем при зона за кацане „Сабат“. Координати петдесет-четири-едно, трийсет-осем-пет. Хеликоптерът ще ни вземе оттам.

— Но бурята...

— Майната й на бурята! Хеликоптерът ще е там.

— А тялото на Боби, господин полковник? — попита Васкес. — Не можем просто да го...

— Как да не можем, по дяволите! Натикайте трупа в пещерата, бързо. Шести, край на връзката.

Деджагър превключи канала.

— Албатрос, чувате ли ме?

— Албатрос слуша — отговори Ханвърс.

— Идете с хеликоптера при зона за кацане „Сабат“. Координати петдесет-четири-едно, трийсет-осем-пет. Веднага. И кажете на пилота, че не искам да слушам тъпи оправдания с бурята.

— Какво става? — попита бившият полицай.

— Втора група прецака работата, това става. Изгубихме пратката и май се появи нов играч.

— Какво?! — възкликна Ханвърс. — Трябва да съобщя на...

— Не! — надвика вятър полковникът. — Нищо не му казвайте, ще се оправя сам. Просто ни чакайте с хеликоптера на посоченото място. Предайте на пилота, че утроявам възнаграждението му. Това ще уталожни опасенията му от бурята. Край на връзката.

Заел позиция на отсрещния връх, Тренкавел притисна око към оптичния мерник и огледа склоновете на Бен а Хрейг. Не виждаше обектите, но знаеше, че са там.

Завъртя автомата към трупа на жертвата си. Ръцете и краката на мъжа бяха свити, сякаш се е вцепенил, танцувайки шотландски народен танц. Зейналата му уста и облещените му очи предполагаха, че краят му е дошъл като пълна изненада.

Гърлото на Раймон се сви при мисълта какво щяха да направят с жената онези свине. Той изскърца със зъби, прицели се в лицето на мъртвеца и изстреля още пет 7,8 милиметрови куршума с кух връх.

После настрои мерника на максимално увеличение, за да види резултата. Главата на жертвата се беше превърнала в алена каша. Каквото повикало, такова се обадило, помисли си Тренкавел, докато се спотаяваше в цепнатината в очакване на вертолета, който със сигурност щеше да се появи.

— Спокойно, Васкес! Ще повикам хеликоптера. А сега ми дай местоположението на онова копеле.

— Той е на съседния връх. Струва ми се, че е на... — Наемникът провери на картата. — На западния склон на Бен нан Гауар, почти на самия връх. Обаче не мисля, че... Господи боже, полковник, тоя скапаняк току-що пръсна главата на Боби! Копелето направо му пръсна главата!

— Стегни се, момче — опита се да го успокои Деджагър. — Хеликоптерът ще пристигне съвсем скоро. Шести, край на връзката.

Деджагър превключи на общия канал и чу пухтенето на Ханвърс, който отваряше плъзгащата се врата на вертолета. От радиостанцията се разнесе вой на вятър и хеликоптерни двигатели.

— Ханвърс! — извика родезиецът.

— Да, полковник?

— Давайме ниско към върха. Побързайте. Обстреляйте го от двеста метра разстояние. Ако го изкарате от дупката му, само го ранете. Искам го живо това копеле. Обаче ако открие огън срещу вас, светкавично се дръпнете, за да не извади от строя хеликоптера.

— Ясно, полковник.

В продължение на около минута се чуваха само бурята и роторите, после Ханвърс насочи пилота към стрелкова позиция.

— Бавно, момче, леко и внимателно... — Разнесе се изщракване от зареждане на автомат и след миг заехтяха отчетливите гърмежи на М-16.

Ханвърс пусна няколко откоса и се обади по радиостанцията.

— Нищо, полковник. Изстрелях шейсет-седемдесет патрона. Оня май се е чупил. Склонът с гол и няма къде да се скрие. Ако е там, трябва да е невидим, по дяволите.

— Добре, обиколете района още веднъж, после продължете към Бен а Хрейг да вземете нашите момчета. След това се насочете към зоната за кацане. С Мак ще ви чакаме там.

Тренкавел подаде глава над ръба на пукнатината и погледна към съседния връх. Хеликоптерът бързо се приближаваше към него и скоро щеше да качи двамата наемници. Той извади картата и проучи източния склон на Бен а Хрейг до гората Койл на Стройн и брега на Лох Ба.

Най-близкото населено място се намираше на север, при провлака между Лох Па и Лох на Кийл. Вертолетът и преследвачите със сигурност щяха да го завардят. Дори да не го направеха, професор Филипс и нейният приятел щяха да си мислят така. Най-безопасният за тях маршрут минаваше през езерото и продължаваше на изток към крайбрежния път покрай Мълския залив.

Раймон насочи вниманието си към мрежата от потоци, долове и дерета на юг от Лох Ба, образувана от притоците и ръкавите на река Гленканъл. Поглади брадичката си и кимна. Спокойно можеха да се насочат натам, през Бен Талай до шосе 849, откъдето оставаше съвсем малко път до село Страткойл. Поне това му се струваше най-очевидната посока. А и лабиринтът от дерета и долове щеше да им осигури отлично прикритие.

Мъжът, притекъл се на помощ на професор Филипс, трябваше да е пилотът на хидроплана. Оставаше пълна загадка как се е качил

толкова бързо на върха. Така или иначе, ако наистина беше пилотът, нямаше къде другаде да е кацнал, освен в Лох Ба.

Тренкавел отново прокара показалец на север по западния бряг на езерото и стигна до руините на Клахейг. Замъкът щеше да им осигури убежище в бурята и добра защита. И ако имаха късмет, преследвачите им нямаше да се досетят къде са се скрили.

Той прибра картата в раницата си, вдигна автомата и се запуска към езерото.

Петте часа трамбоване по пресечените склонове на Бен а Хрейг във вятъра и дъжда съвсем бяха изтозили Катлийн. Камерън обаче крачеше пред нея сякаш с неизчерпаема енергия.

Двамата прекосиха мрежата от потоци, наречена Ан Кор, заобиколиха един скалист хълм и пред тях се ширна Лох Ба. Развълнуваната повърхност повече приличаше на метал, отколкото на вода.

— Джейми, не може ли да понамалим темпото... съвсем мъничко?

Той спря, обърна се към нея и се усмихна.

— Добре ли си?

— Може ли да си починем малко?

— Извинявай. Искях да стигнем до развалините, преди да се мръкне. По това време на годината и в такава буря нощта се спуска рано и е абсолютно непрогледна.

Пилотът бръкна в якето си и извади манерка с вода.

— Пийни малко. Ще я напълним от потока при замъка.

Катлийн пресуши манерката и избърса устни с ръка.

— Благодаря. Наистина бях ожадняла.

Върна му манерката и изражението ѝ го накара да повдигне вежди.

— Какво има?

— Ще ми отговориш ли честно на няколко въпроса?

— Естествено. Питай.

— Първо, къде е хидропланът?

— Оставих го в едно заливче и го покрих с храсти. На път за замъка ще минем оттам. — Камерън се усмихна. — Още какво искаш да ме питаш?

— Ами, все се чудя откъде разбра, че имам нужда от помощ?

Усмивката му помръкна. Той обхвана лицето ѝ в шепи и известно време двамата останаха неподвижни под проливния дъжд на бруления от вятъра бряг. По очите му се стичаха дъждовни капки, черната му коса падаше на мокри кичури върху челото му. Въпреки вятъра тя чуваше биенето на сърцето си.

— Понякога, Катлийн — промълви Джейми, — просто... — Той се прокашля. — Просто имах предчувствие, това е. — Погледна върховете зад тях. — Обърни се натам.

Тя го послуша и видя извисяващия се към облаците връх Бен а Хрейг. Камерън постави ръце на раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Знаех, че си съвсем сама там и... — Той бавно я завъртя и очите му срещнаха нейните. — И нещо ми подсказа, че имаш нужда от мен.

Притисна я към себе си и силно я прегърна, после се отдръпна и се извърна.

Тя нежно го погали по бузата, обърна лицето му към своето, изправи се на пръсти и го целуна. Дълга целувка, която прогони дъжда и студа и остави единствено топлината на устните им, дъха на другия върху кожата и меката тъмнина зад затворените очи.

Катлийн се опря на гърдите му и се унесе, заслушана в дишането му.

— Имам още един въпрос, Джейми. — Отстъпи назад и го погледна. — Как стигна при мен толкова бързо?

Камерън прокара пръсти през косата ѝ, отметна един кичур зад ухото ѝ и се усмихна.

— Аз те преведох покрай хижата на Роб Робин и гледах да се движим по гола скала, за да заблудим преследвачите. Обаче имах и един скрит коз.

— Какъв коз?

— Преди хиляди години неолитните обитатели на Мъл вярвали, че техните богове живеят на Бен а Хрейг, и изсекли стъпала в скалите от брега на Лох Ба до самия връх... Стълбище към боговете.

— Когато преди няколко години копах едни надгробни могили на север отук, чух за това стълбище — каза тя. — Наричали го Фараг ри Нейв, Стълба към небето. — Намръщи се. — Но ни казаха, че това било легенда. Че не съществувало такава стълбище.

— Кой ви каза, че е легенда? — позасмя се Джейми. — Някой местен ли?

— Някой си господин Маккийтън.

Камерън кимна.

— Роди ли?

— Да.

— Пътеката е древна и лесно можеш да я подминеш, ако не знаеш точно какво да търсиш. Стъпалата са широки колкото за сам човек. И все пак това е най-лесният път към вътрешността на хълмовете, където е пълно със сърни. Тукашните ловци като Роди Маккийтън искат да ги запазят само за себе си.

Катлийн се усмихна и прокара пръсти през мократа си коса.

— Значи си се качил по стълба към небето и си ме открил.

Джейми отметна глава и се засмя, после се поклони и замахна с ръка.

— Ще продължим ли към вашия замък, прекрасна лейди?

Тя се усмихна.

— До края на света, ако трябва.

Той я хвана за ръка и двамата се спуснаха по каменистия бряг на Лох Ба към замъка Клахейг.

Хеликоптерът беше кацнал на една горска поляна, наречена Гарв Хоир, на източния бряг на Лох Ба. Деджагър се взираше през отворената врата в изсипващия се над езерото проливен дъжд. Нощта приближаваше и с всяка минута ставаше все по-тъмно.

Той отпи глътка вода от манерката си и се обърна към Ханвърс, който дъвчеше фъстъци.

— Значи се уговорихме — каза полковникът. — Ние ще чакаме тук, а индианецът и руснакът ще обикалят от отсрещната страна на езерото докато мръкне. — Погледна си часовника. — Дотогава остава по-малко от час. Жената и гаджето ѝ може да са тръгнали и на юг, обаче се съмнявам. Освен това ще ги е страх да се насочат към провлака. Ще си мислят, че сме го завардили. Още не са сигурни колко души са по петите им. Понеже знаят, че имаме хеликоптер, ще потърсят убежище в гората край езерото. И също като нас няма да рискуват с нощен преход в тази пресечена местност. Е, господин Ханвърс, залагам на това, че двамата ще пренощуват тук.

— Защо не продължим издирването през нощта? — попита бившият полицаи и се уви още по-плътно в сребристото термоодеяло. — Нали имаме бинокли за нощно виждане?

— Мислех си за това, обаче от двете страни на езерото има гори. А и не искам да хабя гориво само заради нищожната вероятност случайно да ги видим да се препъват в мрака. Както казах, залагам на това, че ще се подслонят тук до сутринта.

Радиостанцията му изпраща.

— Шести, чувате ли ме?

— Да, индианецо — отвърна Деджагър. — На мястото ли сте?

— Намираме се в северния край на гората, Койл на Стройн. Става прекалено тъмно, за да търся следи. Мога да си светя с фенерче, само че рискувам обектът да ме види.

Полковникът се замисли за миг, после натисна контактния бутон.

— Втора група, преустановете търсенето за през нощта. По първи зори тръгнете по брега и внимавайте за хидроплана. Гаджето й, дето спаси готиното й задниче, може да се окаже пилотът на същия този хидроплан. Искам да покриям западния бряг. Претърсете развалините на замъка. После продължете покрай Гленканъл. В шест и половина хеликоптерът ще ви чака там, където реката се влива в езерото.

— Разбрано — отвърна Васкес.

— Шести, край на връзката.

Мрачните внушителни развалини на замъка Клахейг на върха на хълмистия полуостров се извисяваха над Катлийн като черна сянка, която изплуваше от спускащата се нощ. Край руините ромолеше поток — вливаше се в тих вир, който постепенно се разширяваше и се свързваше с мъгливото езеро Лох Ба.

Въпреки не особено големите размери на самия замък археоложката беше убедена, че някога с бил непристъпна крепост, като се имаше предвид, че вирът и езерото са го защитавали естествено от три страни и че от върха е можел да контролира целия район. Сега обаче неговите стени, бастиони и кули бяха порутени и покрити с мъх и бръшлян. Централното укрепление й напомняше с цилиндричните си

зъбери за огромен черен гарван, очертал се на фона на тъмносивото небе.

Джейми вдигна раницата и спалните чували, които бяха взели от хидроплана, и побутна Катлийн с рамо.

— Какво ще кажеш за моя омагьосан замък? По времето на Джон от Айла е бил една от основните твърдини на лордовете на Островите^[1].

Тя погледна пластмасовата кутия с книгата, после отново мрачните руини. В момента от мисълта и за двете я побиваха тръпки.

— Е? — подкани я Камерън.

— Не ти ли се струва, че има малко зловещ вид?

— Ако е обитаван от призраци, те трябва да са шотландци и следователно истински джентълмени — подсмихна се пилотът.

Шегата му обаче не можеше да направи мястото по-приветливо.

— Джейми, защо просто не излетим с хидроплана?

— Вече ти казах, Кат, бурята е прекалено силна. И без това едва успях да стигна дотук. Насрещните ветрове от планините адски затрудняват излитането от Лох Ба. А в такова време това ще е чисто самоубийство. Повярвай ми, трябва ни само един огън и в добрия стар замък Клахейг ще сме на топло и сухо.

— Огън ли? Няма ли да видят огъня в тъмното? Онези хора сигурно още ни преследват.

— Ще си направим бивак в някогашната тъмница на замъка. В тавана ѝ има дупка, май че от гюле, която е идеален комин. Хайде, ще видиш.

Катлийн го последва през останките от сводестата порта и двамата влязоха във вътрешния двор, минаха между ерозиралите каменни блокове, пръснати хаотично сред сухите храсти и тръни, и се насочиха към отворения вход на централната сграда.

Камерън извади фенерчето си и я поведе надолу по тясно и стръмно вито стълбище. Въпреки светлината на фенерчето археоложката трябваше да се опира с ръце на влажните стени, за да пази равновесие.

Спускаха се дълго и накрая стигнаха в малко, постлано с плочи помещение, в което миришеше на стар пушек. Джейми насочи лъча на фенерчето към огнище, направено от извадени от пода плочи и

оградено с камъни. Отстрани бяха струпани дърва. Върху горната плоча на огнището беше поставен голям тиган.

— Какво гостоприемство! — засмя се Катлийн.

— Тук от време на време идват ловци. — Камерън остави спалните чували на пода. — Според неписаното правило всеки трябва да попълни запаса от дърва и да измие тигана. — Смъкна раницата от плещите си и почна да хвърля подпалки в огнището.

— Сега очаквам да ме смаеш още повече, като запалиш огъня с кремък и огниво.

— Естествено — отвърна пилотът и прибави още няколко сухи съчки. — Но преди това би ли била така любезна да ми подадеш кибрита и флакона с газ от раницата?

Като се заливаше от смях, тя изпълни молбата му и скоро в огнището заиграха буйни пламъци. Докато дърпаше ципа на спалния си чувал, Катлийн видя, че Джейми вади от раницата си няколко пластмасови бутилки.

— Остава още около половин час естествена светлина — каза той. — Ще ида да потърся нещо за вечеря.

— Какво?! Къде...

С ловко движение на фокусник Джейми разви от дланта си рибарска мрежа.

— Нали си гладна?

— Направо умирам от глад, но...

— Точно пред стената на замъка, където потокът се влива в езерото, се е образувал вир. Над вира от много години виси мрежа и от време на време ловците я пълнят с късове от улова си. След време мухите...

— Добре, добре. — Тя вдигна ръка. — Ясна ми е картинката. Цялата риба се събира там, така ли?

— Главно пъстърва. Клиентите ми обикновено са рибари, затова винаги нося в хидроплана прът, рибарска мрежа и всичко необходимо за готвене на пъстърва.

— Колко ще се бавиш?

— Връщам се след по-малко от половин час, със или без пъстърва. Обещавам.

— Да уловиш голяма риба — пожела му Катлийн.

След час вече ѝ течаха слюнки от миризмата на пържещите се в зехтин риба и гъби. Джейми беше уловил седем пъстърви и междуременно бе успял да набере малко пачи крак. Самият той скромно заяви, че проливните дъждове и късното време на деня благоприятствали риболова, ала тя реши, че е истински майстор.

Камерън, който готвеше вечерята при огнището, се обърна към нея.

— А сега, Кат, ако бръкнеш в раницата ми, ще намериш метална бутилка с малцово уиски „Клайнлиш“.

— Бог да те благослови, свети Джейми! — възкликна Катлийн, бръкна в раницата и след секунда измъкна плоската сребриста бутилка, украсена с гравюра на скачаща пъстърва. Развъртя капачката, отпи голяма глътка и се наслади на силния алкохол с аромат на торфен дим, който зачерви бузите ѝ и изпълни сърцето ѝ с топлина. Надигна шишето още веднъж и го подаде на Камерън.

Той изля малко върху пържещата се пъстърва и добави щипка сол и пипер. Изненадващо уютната тъмница се изпълни с ухание на уиски, прясна риба и горящи дърва.

Джейми набоде цвъртящата пъстърва с вилица, вдигна шишето в наздравица и отпи малка глътка. Катлийн протегна ръка за бутилката, хвана я, но той я задържа. Погледите им се срещнаха и те останаха в това положение за миг, който сякаш продължи безкрайно. После едновременно се усмигнаха и Камерън отново се зае с готвенето.

Тя изпи още малко уиски и отдаде паренето в гърдите си на алкохола. Ала докато наблюдаваше осветения от огъня профил на Джейми, сърцето ѝ заби още по-силно. Уискито никога не я караше да се чувства така.

Той я погледна с пиратска усмивка.

Да, изобщо не я караше да се чувства така, помисли си Катлийн, като се опитваше да си поеме дъх.

[1] Джон Макдоналд (поч. 1386) — глава на клана Доналд, смятан за пръв от лордовете на Островите, средновековни владетели на западното крайбрежие и островите на Шотландия. — Б.пр. ↑

32.

Под звуците на химна „Veni Creator Spiritus“ кардиналите — избиратели минаха през разкошната Зала Регия и влязоха в Сикстинската капела. Докато сто и двайсетимата търсеха определените си места, кардинал Памфили вдигна поглед към великолепния таван.

Кой знае защо, не можеше да откъсне очи от сцената на изкушението и изгонването от рая. Странно, помисли си той — змията така се увиваше около дървото за познаване добро и зло, че намотките на дебелото ѝ тяло приличаха на възлести израстъци на самия ствол. Дали художникът не намекваше, че дяволът от памтивека е впримчил доброто и злото в яката си хватка?

Чудеше се и защо Микеланджело е изобразил горната част на змията като женско тяло. Може би защото великият творец е смятал, че човечеството някак си произлиза от пълзящата гадина и още отначало е било обречено на грях...

Потрепери и сведе поглед. Покрай него мина мъж със слушалки и уред, който проверяваше залата за подслушвателни устройства. Телефонните връзки с капелата и Domus Sanctae Marthae, където щяха да спят избирателите по време на конклава, бяха прекъснати. Всички прозорци бяха запечатани и покрити. Всичко беше готово за най-святото гласуване на света — избора на нов папа на Римската църква.

Кардиналът погледна към олтара под Микеланджеловия „Страшен съд“ и видя, че винаги елегантният Анджело Росати преглежда някакви документи. Скоро кардинал-камерлингът приключи с тях и се заговори с кардиналите Карло Барберини, Емилио Червини и Дитер Шюмер. От време на време някой от тях поглеждаше Памфили и едва забележимо му се усмихваше.

Памфили кимна, бързо се извърна и за кой ли път тази сутрин си представи милото лице на майка си. Ех, защо не беше доживяла да сподели радостта му, ако спечелеше, или да го утеши, ако изгубеше!

Росати и другите първо бяха политици и едва после — духовници. Ако смятаха, че е политически изгодно да го зарежат в

полза на друг кандидат, щяха да го направят, без да се замислят.

— *Extra omnes!* — „Външните лица да излязат!“

Памфили подскочи на стола си, сепнат от гласа на монсиньор Дюбоа, магистъра на литургичните церемонии.

Кардинал-камерлингът Анджело Росати застана от вътрешната страна на вратата, а монсиньор Дюбоа — пред нея, докато външните лица напускаха огромната капела. После грамадната порта от дърво и бронз бавно се затвори и след броени минути започна да става задушно. Памфили извади носната си кърпичка, избърса челото си и намести едрото си туловище върху мъчително неудобния дървен стол.

От едната му страна седеше неговият стар приятел кардинал Шон Фланиган, а от другата — бостънският кардинал Майкъл Фицсимънс. Кардинал-камерлингът Росати набързо повтори процедурата за провеждане на конклава и произнесе кратка молитва. Накрая завърши с предупреждението да гласуват *solum Deum prae oculis habentes* — имайки пред очите си единствено Бог.

Сякаш по даден знак всички кардинали-избиратели извадиха от кутиите пред себе си малки правоъгълни бюлетини, в горния край, на които със златни букви пишеше *Eligo in summum pontificem* — „Избирам за върховен понтифик“. Гласуването започна и както се бяха уговорили, Памфили се опита да преиначи почерка си, написвайки на бюлетината името „Дитер Шюмер“. После грижливо я сгъна и постави дланта си върху нея.

В миналото някои кардинали бяха гласували за себе си, но Памфили не можеше да го направи. Той се озърна към кардинал Фицсимънс. Докато попълваше своята бюлетина, червендалестият американец от ирландски произход я криеше с ръка — като ученик, който не иска да препишат контролното му.

Когато приключиха, кардиналите един по един отидоха при олтара. По традиция и за да не бъде допусната измама, носеха сгънатите бюлетини високо над главата си, тъй че да се виждат отвсякъде.

Дойде и редът на Памфили и той се изправи и тръгна по червения килим на централната пътека. Стигна до олтарната маса и спря пред големия златен потир със сребърна инкрустация, покрит със сребърно блюдо, украсено със скъпоценни камъни.

Памфили коленичи и произнесе кратка молитва за здравето и дълголетие на Светата църква. След това, както бяха направили кардиналите преди него и както щяха да продължат да го правят до края на гласуването, се изправи и изрече високо:

— Нека свидетел ми е Христос Господ, който ще ме съди, че гласувам за онзи, който смятам пред Бога, че трябва да бъде избран.

Стомахът му се сви от угризение, когато постави бюлетината в блюдото и го повдигна, виждайки как сгънатият лист пада в потира.

Бяха пуснати всичките сто и двайсет бюлетини и сега започват работата на преброителите, избрани по жребий от кардиналите-избиратели. Тримата седяха на олтарната маса и гледаха право напред, сякаш чакаха знак.

След малко наведоха глави един към друг и си зашепнаха. Единият размаха показалец, вторият поклати глава. На Памфили му хрумна, че може някак си да са разкрили опитите му да събере подкрепа — практика, строго забранена от Църквата, — и в момента обсъждат съдбата му. Накрая един от преброителите се прокашля и тримата пристъпиха към еднообразната си задача.

Първият бръкна в потира, извади една бюлетина, разгъна я, записа името и я подаде на втория си колега. Той прочете името и я предаде на третия, който я погледна и на висок глас произнесе името пред конклава:

— Кардинал Камило Корсини!

Памфили трябваше да си напомни, че при първото гласуване кардиналите често дават своя вот за близък приятел или наставник. Нещата ставаха сериозни при второто гласуване.

След като съобщи името пред конклава, третият преброител проби бюлетината през думата *Eligo* с игла и я плъзна надолу по вдянатия конец. Тройната проверка продължи още сто и деветнайсет пъти с всяка бюлетина.

След като провериха и обявиха последния глас, те завързаха краищата на конца и поставиха наниза в сребърен потир. Бяха разработили тази безкрайна процедура през вековете с много опити и грешки, за да предотвратят измами. Памфили намираше за любопитен и малко тъжен факта, че най-важното събитие в християнския свят до такава степен е пропито с недоверие.

Памфили наблюдаваше действията на кардинала, който постави двата наниза с бюлетини от първия и втория вот в старата печка. Друг негов колега добави химикал, който щеше да придаде на дима черен цвят. Издигацията се откомина на капелата черен дим щеше да извести на тълпите вярващи на площад „Свети Петър“, че кардиналите още не са избрали нов папа.

Единствените кардинали, които останаха на местата си между двата вота, бяха четиримата главни кандидати. Останалите се разделиха на групички, които водеха оживени дискусии на тих глас под изключителните стенописи.

Памфили усещаше нажежаването на политическата атмосфера.

— Армано?

Той се обърна и видя Карло Барберини, отпуснал тлъстото си тяло на свободния стол зад него.

— Карло, стари приятелю — успя да се усмихне Памфили. — Либералната фракция явно проявява изненадваща сила.

Барберини се втренчи в него и няколко секунди мълчаливо дъвка незапалената си лула от морска пяна, после хрипливо прошепна:

— Ако онази ужасна книга наистина съществува, какво възнамеряваш да правиш с нея?

Памфили се огледа, за да се увери, че никой не го чува, и се наведе към дебелия си колега.

— Ще разчитам на своя приятел. Както ви казах, в момента той се опитва да я открие и да я вземе. Ако не успее, което е малко вероятно, ще използвам всички мирски средства, с които разполага Ватиканът, за да ликвидирам тази ужасна заплаха. Ако се наложи, ще се обърна за помощ към историческите съюзници на Светия престол на Сицилия, които ще ни окажат мощна подкрепа, срещу съответното заплащане, разбира се.

Последните думи накараха Барберини да се ококори. Памфили премести стола си още по-близо до него.

— Ти се занимаваш с църковна история, нали така, Карло? Спомняш ли си периода на управление на Инокентий Трети?

Барберини присви кафявите си очи и кимна.

— За дръзката, дори хладнокръвна решителност на папа Инокентий се говори векове след неговата смърт — продължи Памфили. — В тази мекушава обстановка на политическа коректност

обаче изобщо не се споменава, че най-големият успех на Инокентий е унищожаването на катарската ерес. Ние знаем. Карло... ние, духовниците, знаем истината: Инокентий Трети всъщност е спасил Светата ни църква от раздробяване на множество безсилни и жалки секти.

— Какво искаш да кажеш с всичко това, Армано? — Барберини повдигна рунтавите си сиви вежди.

Памфили впери очи в тлъстия старец, после сви рамене. Нямаше какво да губи, а можеше да спечели всичко.

— Ще те попитам нещо — прошепна той. — Колко души тук... — Памфили посочи другите кардинали — са... са готови да...

— Какво, Армано?

— Да убият — изсъска Памфили, — ако вярват, че така ще защитят Светата църква? Ще ти кажа, Карло. Нито един! Нито един, в това слабохарактерно време, в което всичко идва наготово. Но, Исус ми е свидетел, аз бих убил!

Сърцето на Памфили туптеше бясно. Той усещаше, че от върха на носа му капе пот. Гърлото го болеше от напрегнатия, пламенен шепот. С парещи в очите сълзи, той прибави:

— Разбираш ли, приятелю, аз съм отгледан от две майки: едната ме роди на този свят, а другата ме води в него. Аз съм като всеки син, който силно обича майка си. И като всеки любящ син, аз ще я защитавам до сетния си дъх. Римската църква е наш дом. Божи дом, и наша Света майка. — Памфили избърса сълзите от бузите си. — В какво ще се превърнем, Карло, ако не пазим своята майка... Своя дом? В какво ще се превърнем, за бога?

Барберини дълго се взира в него, после се изправи, стисна ръката му, усмихна се и бавно тръгна към Росати и другите.

Кардинал-камерлингът Росати инструктира избирателите да гласуват още веднъж, преди да се оттеглят за вечерта. В Сикстинската капела се възцари пълна тишина и кардиналите посегнаха за нови бюлетини, едновременно се приведоха над тях и в залата се разнесе скърцане на писалки върху дебела хартия. После пак се занизаха един по един пред олтара.

Имаше промяна. Памфили усещаше стичащите се по гърба му струйки пот. Другите кардинали се въртяха на столовете си и шушукането им постепенно се усиливаше.

— Армано Памфили! — за пореден път произнесе преброителят. Седемдесет и осем, помисли си Памфили. Трябваша му осемдесет и един. Той сведе глава и се помоли Бог да му помага да служи на Светата църква, ако го изберат.

— Армано Памфили! — прочете преброителят.

Мили боже! Само още два гласа!

Сякаш усетил вълнението му, Шон Фланиган постави треперещата си ръка върху ръката на своя стар приятел и прошепна дрезгаво:

— Армано, Господ нямаше да те натовари с тази огромна отговорност, ако не знаеше, че ще се справиш.

Преброителят вдигна поглед от бюлетините.

— Армано Памфили!

Само още един глас!

Капелата се смълча. Първият преброител бръкна в потира, извади поредната бюлетина и я прочете с непроницаемо изражение. Подаде я на втория, чието лице също остана каменно. Накрая третият преброител записа нещо, кимна на двамата си колеги, които вече се бяха отпуснали с доволен вид, бавно се обърна към конклава, усмихна се и извика:

— Армано Памфили!

Затаилото дъх множество избухна в гръмко ръкопляскане. След малко вратата се отвори и монсиньор Дюбоа влезе в залата, следван от още двама монсиньори. Аплодисментите стихнаха и кардинал-камерлингът и магистърът на литургичните церемонии се приближиха до Памфили.

Сърцето на Памфили щеше да изскочи от гърдите му.

Анджело Росати се наведе напред и леко постави ръка на рамото му.

— Армано Марчело Памфили, съгласен ли си с каноничния ти избор за върховен понтифик на Светата римска църква?

Устните на Памфили помръднаха, ала от гърлото му не се изтръгна нито звук. В първия ужасяващ миг му хрумна, че е онемял, ала после пред очите му изплува сияещото лице на майка му. Памфили се намести на стола си, изправи рамене, прокашля се и отговори твърдо:

— Бог да благослови решението ви. Приемам.

Кардинал-камерлингът стисна рамото му.

— С какво име искаш да те наричат?

Памфили избърса сълзите от очите си и произнесе високо, за да го чуят всички:

— Инокентий Четиринайсети!

След още един взрив на овации кардиналите започнаха един по един да идват при него, като коленичеха и му засвидетелстваха верността си. После се обръщаха, отдалечаваха се и се включваха в хора, пеещ благодарствения химн „Te Deum“.

След като се изредиха всички кардинали, той се изправи, прекръсти се и тръгна към алената Стая на плача, за да се преоблече в белите папски одежди. Точно преди да излезе през огромната врата на Сикстинската капела, Памфили забеляза двама кардинали, които радостно изливаха химикал в печката, за да придадат бял цвят на дима при изгарянето на последните бюлетини. Белият дим щеше да прати щастливата вест на света — „Habemus Papam!“ „Имаме папа!“.

33.

Цялото тяло я болеше, но дори това някак си допринасяше за уютността на спалния чувал и вълнените одеяла. Разкошната вечеря, уискито и прациящият огън успокояваха сетивата ѝ, колебаещи се на ръба на съня.

Джейми я прегърна и силно я притисна към себе си. Катлийн се наслаждаваше на дъха му върху тила си, докато двамата се взираха в пламъците, отпуснали глави върху сгънатото му кожено яке.

Накрая той наруши дългото мълчание.

— Чувала ли си историята за добрата мълска вещица и вълшебните води на Лох Ба?

Прекалено унесена, за да отговори, тя само поклати глава.

— Тази вещица живяла много отдавна — тихо и напевно започна разказа си Камерън. — Толкова отдавна, че пасяла добитъка си на западните пасища, които днес са залети от морето. Най-много обичала Лох Ба, защото в студените му води възвръщала младостта си през вековете. За да направи магията, тя се къпела във вълшебното езеро при зори в утрото на стотния си рожден ден. Ала трябвало да се потопи във водата, преди да чуе как първото горско създание поздравява новия ден.

Джейми още по-силно я притисна към себе си и по тялото ѝ се разля топлина, сякаш огънят изведнъж беше насочил пламъците си право към нея.

— Добрата вещица се подмладявала веднъж на сто години в продължение на десетки векове — приспивно продължи Камерън. — Точно преди зазоряване в една ледовита есенна сутрин на поредния си стотен рожден ден тя докуцукала до каменистия бряг на Лох Ба. Съблякла се и тъкмо се канела да влезе във вълшебната вода, когато чула крясък на скален орел, реещ се високо над Бен а Хрейг. Вещицата разбрала, че никога повече няма да види изгрева, и отчаяно отправила поглед на изток. — Той още повече сниши глас и зашепна. — Твърде

късно. Повелият вятър донесъл утрото и тя изчезнала във въртоп от есенни листа.

Катлийн се обърна, подпря се на лакът и се вгледа в ясните му сини очи. Гърлото ѝ се беше свило и дишаше трудно.

— Колкото и тежко да беше днес... с теб се чувствах така, все едно плувам във вълшебните води на Лох Ба — промълви тя и помилва лицето му. — Нещо в мен... Нещо, което отдавна бях изгубила... — Катлийн се извърна. — Струва ми се, че го намерих.

Джейми нежно повдигна брадичката ѝ и я накара отново до го погледне.

— Какво намери, Кат?

— Любовта — тихо отвърна тя.

Без да откъсва поглед от него, Катлийн обхвана лицето му в шепите си и потъна в небесносините му очи.

„Така сигурно се чувства човек, който пада във въздуха“, помисли си. Нямаше усещане за време и пространство — единствено за потъване. Не знаеше точно какво ще се случи после, ала за пръв път в живота ѝ това не я интересуваше.

Като се движеше в такт с бясно туптящите им сърца, Джейми бавно я притегли към себе си и леко докосна устните ѝ със своите. Катлийн го подкани, отваряйки уста, но той я претърколи по гръб и едва тогава дълбоко и страстно я целуна, прокарайки пръсти през косата ѝ.

Бързо плъзна устни по лицето и шията ѝ и тя впи нокти в жилестия му гръб. Сладостното парене на леките му захапвания беше като хиляди пърхащи пеперуди по кожата ѝ.

Започнаха да се събличат, отначало бавно, копче по копче. Постепенно движенията им станаха трескави и накрая помежду им не остана нищо друго, освен горещата плът на голите им тела. Времето запрепуска, после забави ход и отново полетя.

Катлийн отвори очи и го видя над себе си, опрян на мускулестите си ръце. Той се поклащаше назад-напред и космите на яките му гърди галеха кожата ѝ, като я възбуждаха все повече.

Джейми бавно сведе лице и прокара устните си по шията, гърдите, хълбоците и корема ѝ. Тя усещаше топлината на устата му като малки течения, които се вихреха по тялото ѝ.

Трябваше ѝ известно време да осъзнае, че е престанал, че възхитителният зефир на целувките му по кожата ѝ е спрял. Почувства се като хвърчило, внезапно попаднало в пълно безветрие. Но когато погледна надолу, видя лицето му над разтворените си крака. В очите му, сини пламъци на светлината на огъня, гореше животинска страст, разпалвана от някаква първична жажда.

Вихърът на желанието я връхлетя като ураган. Катлийн затрепери от нетърпение и го сграбчи за косата, за да го подкани да побърза.

Той доволно изсумтя, зарови лицето си в нея и като изпъшка от удоволствие, вдишвайки нейното ухание, започна да целува, хапе и милва пламналата ѝ плът с език и устни, потънал в тялото ѝ толкова дълбоко, че щеше да я подлуди.

Като ехо на далечен спомен я изпълни онова изумително полузабравено удоволствие, завибрира в долната част на кръста ѝ и започна да се усилва, отначало бавно, после все по-бързо, разтърсвайки я с електрически екстатични импулси.

Без да се откъсва от нея, Джейми простена и повдигна хълбоците ѝ със силните си ръце. Катлийн се издигаше от бездната, все по-високо и по-високо с всяка пърхаща милувка на езика му, и в онзи последен момент, когато ѝ се струваше, че ще се взриви с милиони искри, тя се озова на онова експлозивно, пламтящо и безвременно място, където тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше. В този миг чу пронизителен вик, сякаш донесъл се отдалече, и в следващата секунда осъзна, че е неин.

В кулминацията на последното треперещо извиване на ханша ѝ той я притегли към себе си, обви краката ѝ около кръста си и проникна в нея, изпълвайки я толкова цялостно, че дъхът ѝ секна.

Последва момент на пълна неподвижност и тишина. И двамата се бяха вкаменили. Катлийн вдигна поглед, очите им се срещнаха и тя видя на лицето му любов, каквато никога не си беше позволявала да вярва, че съществува.

Катлийн осъзнаваше само дишането им, топлината на телата им и лекото докосване на пръстите им. Усецаше, че потъва в сигурния, нежен мрак на тяхната прегръдка.

— Ако всичко това остане само спомен и не последва нищо друго, пак ще ми стига — сънено каза той. — Обичам те, Кат. Не искам нищо повече.

Тя докосна лицето му и в гърлото ѝ заседна буца. Галантен рицар докрай. Знаеше, че Джейми е онова място, на което можеш да попаднеш само веднъж в живота и където те зове абсолютната увереност. И желанието да послуша този зов беше толкова непреодолимо, че разкъсваше душата ѝ.

Катлийн го притисна към себе си и го накара да легне върху нея. Искаше ѝ се да се вмъкне в онова, което споделяха в този миг, и никога да не излезе оттам.

Здраво обвила ръце около него, тя започна да се унася, приспивана от приливите и отливите на дишането им. И в този упоителен миг, преди наистина да се предаде на Морфей, чу гласа си като далечен спомен от детски сън да произнася думите:

— Обичам те, Джейми Камерън. Винаги съм те обичала.

34.

Катлийн се наслаждаваше на ритмичното дишане на Джейми, на просмукващата се в гърба ѝ топлина на тялото му. Тя се притисна още по-плътено към него и доволно въздъхна.

Под настъпващия прилив на осъзнаване сънливостта бавно започна да я напуска и мускулите болезнено ѝ напомниха за предишния ден, който ѝ се струваше сякаш преди хиляда години. Катлийн си погледна часовника. Шест и двайсет. Видя стрелките на жълтеникавата светлина на огъня, който продължаваше да гори в примитивното каменно огнище.

Надигна се на лакът, окончателно прогони съня и се вторачи в пламъците. Как можеше... Археоложката се намръщи. Огънят отдавна трябваше да е угаснал.

Сви рамене, отпусна се и пак се сгуши в тялото на Джейми. Бавно горящи дърва, усмихна се тя и настръхна от космите на гърдите му, които гъделичкаха голия ѝ гръб. Силните му ръце я прегърнаха и отново я обля вълна от желание, въпреки сънливостта.

Случилото се предишната нощ с тях ѝ се струваше безкрайно, увиснало в безвременно пространство. Съществуваше единствено шеметната сила на тяхната страст, дишаща тежко в мрака на паметта ѝ.

Изведнъж в съзнанието ѝ изскочи мисълта за Дейвид. В този момент тя го възприе като натрапник.

Макар и нежен любовник, подобно на всичко останало, Дейвид дори и в секса не се откъсваше от действителността. Движенията и милувките му бяха като запаметена наизуст програма, като репетирани, даже отмерени с метроном.

До този момент Катлийн никога не беше обръщала внимание, нито бе мислила за факта, че мъжът ѝ си носи часовника, когато се любят. Той винаги спеше с него, като че ли тези естествени, съвсем човешки потребности някак си са свързани с насрочените му срещи. Все ѝ се струваше, че Дейвид ѝ е отделил място в програмата си за

деня, преди или след делови ангажимент — просто поредната точка в неговия натоварен график.

От друга страна, Джейми си беше смъкнал часовника, захвърляйки го настрани, сякаш знаеше, че там, закъдето са се запътили, времето няма никакво значение.

— Добро утро — прошепна той и дъхът му погъделичка ухото ѝ.

— Мислех, че още спиш — още по-тихо отвърна Катлийн. Кой знае защо, този момент ѝ се струваше изключително деликатен.

— Дремех, обаче преди известно време станах и хвърлих дърва в огъня, за да кипна вода — отвърна Джейми. — Искаш ли чай?

Звучеше чудесно, ала се беше надявала...

— Естествено — каза с прекален ентузиазъм тя. — Чаят може би ще накара мускулите ми пак да се движат.

Камерън се надвеси над нея и я целуна по бузата.

— Подът на тази древна тъмница не е най-удобното легло. — Макар че пилотът се усмихна, Катлийн долови мимолетната тъга в очите му.

Докато Джейми разравяше въглените с пръчка, тя наблюдаваше мускулестия му гръб и рамене. В съзнанието ѝ отново се мярна Дейвид — малкото шкембе и по-отпуснатата плът...

Изруга се, че прави такива сравнения. Нямахте право! Очите ѝ отново се насочиха към стройното тяло на пилота. Добре оформено, изваяно. Силните му ръце...

Тя ахна. Сигурно си беше обул дънките още докато е спяла. Изведнъж болезнено осъзна голотата си. Странно, изпита мъчително усещане, че я е отблъснал. Докато Джейми правеше чая, Катлийн бързо се облече, като се опитваше да се прикрие зад одеялата.

Нелепа срамежливост, помисли си тя, като се имаше предвид тяхната ненаситна и лишена от задръжки страст само преди няколко часа. Ала знаеше, че причината да държи одеялото между тялото си и очите му не е срам — а гняв.

Докато си завързваше обувките, го видя да претопля кифлички на плочата върху огнището. Дори не я поглеждаше. Въпреки че огънят гореше буйно, тяхната малка тъмница беше изгубила уютността си.

— Какво има, Джейми?

— Просто си мислех, че трябва да тръгваме, това е — отвърна той и обърна кифличките с вилица. — След изгрев-слънце онези

типове непременно ще претърсят замъка. — Погледна си часовника — беше си го сложил.

— Ще се съмне след по-малко от час — прибави през рамо, все още без да я погледне.

Подаде ѝ димяща чаша чай и гореща кифличка и седна срещу нея.

— Нямам сметана и захар, съжалявам. И купих кифличките в деня, преди да заминем от Единбург. Канех се да летя до Лох Мор и да ловя пъстърва на река Търсоу.

Сви рамене.

— После се срещнахме. — Лицето му се напрегна. — Нещата никога не стават така, както очакваш.

— Да, понякога не стават — тихо отвърна Катлийн и отпи глътка чай. — Тъкмо това е въпросът.

Последвалото мълчание тежеше като камък.

Тя впери очи в чашата си и завъртя чая.

— Отдръпването няма да реши нищо.

Джейми нахлузи полото си и потопа твърдата кифличка в горещия чай.

Катлийн се намръщи. Той не ѝ обръщаше внимание! Понечи да му го каже, когато пилотът остави чашата и се наведе напред.

— Виж. Кат, седях тук и се чудех дали трябва да ти го кажа, обаче...

— Кажи го.

— Това... въъ... — Камерън огледа осветената от пламъците тъмница. — Не очаквах да се случи, това е. — Очите му изведнъж станаха сурови. — А може би не биваше.

— Заради Дейвид ли? — Тя прие думите му като обвинение. — Това се случи между нас с теб, Джейми. Между нас. Угризенията не...

— Не става дума за угризения — прекъсна я с вдигната ръка той. — А за самосъхранение... За моето самосъхранение.

Това място, помисли си Катлийн, тяхното място... толкова уютно, толкова блажено допреди съвсем малко... Сега отново се превръщаше в такова, каквото си беше — студена и самотна тъмница.

Джейми въздъхна.

— Кат, ако си позволя да хлътна още повече... Ако продължим, ще потъвам все по-дълбоко в нещо, което може би не ми се полага.

Знам, снощи казах, че никога няма да искам от тебе нищо повече — и няма, по дяволите. — Сините му очи се вледениха. — Няма, Катлийн.

Прокашля се, изгълта горещия чай и заби поглед в празното ламаринено канче. Накрая го остави и се премести до нея.

— Няма да бъда с теб само от време на време, Кат. Не мога така. — Обхвана лицето ѝ в шепите си. — Веднъж вече изгубих скъп човек — каза прегракнало. — Това едва не ме уби. Всеки миг, в който съм до тебе... аз... Скоро ще стане късно и...

От очите му бликнаха сълзи. Той се усмихна тъжно и отметна един кичур зад ухото ѝ. После я целуна по челото, извърна се и се вгледа в огъня.

— Ще отида да се грижа за баща си в Тобърмори.

Бързо заобиколи от срещнатата страна на огнището и почна да си стяга багажа.

Катлийн усети, че по бузата ѝ се стича сълза. Обзе я мрачно облекчение, моментално заменено от угризение. В сърцето я прободеше ледена болка, сякаш кръвоносните ѝ съдове бяха замръзнали при мисълта, че неговата смелост е платила цената за нейното малодушие.

Смътно си спомни онази Катлийн Филипс, която строго управляваше своето бъдеще. Ако сега срещнеше на улицата тази жена, сигурно нямаше да я познае. Избърса сълзите си и забеляза, че ръката ѝ трепери.

Погледна Джейми — половината му лице беше огряно от златистата светлина на огъня, другата половина тънеше в сянка. Искаше ѝ се да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото ѝ.

Той хвърли поглед към нея и продължи да събира вещите си.

Катлийн го наблюдаваше безмълвно. Сякаш изтече цяла вечност, макар че сигурно бяха минали само секунди. И тогава нещо — не можеше да каже какво — я накара да се обърне.

В сенките на кръглото каменно стълбище зърна движение и в мига, в който усети погледа на натрапника, чу смеха му. Джейми светкавично се метна към револвера си.

— Спокойно, летецо! — От сумрака се разнесе изтракване на зареждано оръжие. — Хвърли револвера.

Камерън пусна револвера на пода и пристъпи към гласа.

— Кой си ти, по дяволите?

— Професор Филипс, или кажете на любовника си да се успокои, или ще му събирате мозъка в чаена чаша.

Тя хвана Камерън за лакътя.

— Моля те, Джейми.

Мъжът отчасти излезе от сенките.

— Ти?! — Камерън насочи показалец към него. — Но... но аз мислех...

— Джейми, кой...

— Не ме ли познахте, професоре? — Мъжът се приближи до огъня и насочи автомата си към тях.

Катлийн забеляза съвършената му физика и черните му очи. Бяха леко дръпнати, сякаш предците му са дошли от азиатските степи.

— Това е убиецът на Том — заяви пилотът. — Човекът, когото смятахме за мъртъв.

— Аз съм доста жилав, летецо. — Погледът на мъжа падна върху кутията с книгата. — Виждам, че сте оценили по достойнство удобната ми кутия.

— С онези от хеликоптера ли си? — попита Камерън.

— Не. Те явно са ми конкуренти.

— За книгата ли? — Катлийн посочи оранжевата кутия. — Защо ви е? Тя е ценна само като...

— Уникално тълкуване на бъдещето ли? — ухили се непознатият. — Не знам защо им е на онези другите, но аз съм напълно наясно какво означава тя — власт, каквато човечеството едва ли може да си представи. И която може да разклати самите основи на нашето познание. — Черните му очи се присвиха. — Католическата църква например. Тя съществува от... Откога? От две хиляди години? Не смятате ли, че отдавна се е изчерпала?

— За какво говориш? — попита Джейми.

Очите на мъжа заблестяха яростно и Катлийн за миг си помисли, че ще застреля Камерън на място.

— Какво се случи с Каосен? — процеди онзи.

Джейми и Катлийн се спогледаха и попитаха почти едновременно:

— С кого?

— С моя прислужник... с моя приятел Каосен. Какво се случи с него?

— Заедно ли бяхте на яхтата? — Археоложката впери очи в него. Той кимна.

— Сами ли бяхте?

Пак кимване.

— Беше злополука — тихо каза тя.

— Злополука ли? От него бяха останали само зъбите! Злополука?!

— Той стреляше по нас! — гневно каза Камерън. — Яхтата се появи изневиделица. Едва успях да издигна хидроплана.

Мъжът се облещи.

— Искаш... искаш да кажеш, че си го блъснал с хидроплана ли?

Възцари се пълна тишина. Дори пращящият доскоро огън сякаш уплашено беше притихнал. Непознатият ги пронизваше с поглед, очите му искряха на светлината на пламъците. Показалецът му ритмично почукваше спусъка на автомата.

Накрая им даде знак с дулото на оръжието.

— Хайде, тръгваме.

Двамата понечиха да вдигнат раниците и спалните си чували.

— Оставете ги — нареди мъжът. — Ритнете кутията и револвера към мен.

Джейми се подчини и се пресегна към якето си.

Онзи вдигна автомата.

— Не, летецо. Хвърли ми го.

Камерън му го подхвърли. Непознатият го хвана, претърси джобовете му и му го подхвърли обратно. После се обърна към Катлийн.

— А сега твоето.

След като повтори процедурата, той приклепна, вдигна револвера и кутията и тръгна към стълбището.

— Вие ли застреляхте онзи човек на върха? — попита археоложката, докато се обличаше.

Отговорът му се забави няколко секунди.

— Бяха ви замислили нещо, което не ми допадна.

— Какво кавалерство! — изсумтя Джейми.

Мъжът насочи автомата си към него и оголи зъби в зловна усмивка.

— Недей да изпитваш търпението ми, летецо. С удоволствие бих те прерязал наполовина, обаче видях самолета ти скрит в едно заливче. Щом си успял да убиеш приятеля ми с тъпия си хидроплан, спокойно можеш и да ме измъкнеш оттук с него.

— А ако откажа?

— Тогава просто ще убия професора. — Завъртя автомата към Катлийн. — Знам хиберно-латински и всъщност нямам нужда от нея.

— Вчера уби човек, за да я спасиш, а сега искаш да ме накараш да повярвам, че...

— Онези свине щяха да я изнасят. Всички ще умрем все някога, но никой не бива да бъде унижаван така. Един куршум с кух връх между очите й... По дяволите, тя няма да усети абсолютно нищо. — Мъжът се усмихна и сви рамене. — Направо ще е хуманно в сравнение с естествената смърт на много хора.

Няколко секунди Джейми безмълвно се взира в него, а после прошепна:

— Ти си тотално побъркан.

— Не съм мислил много за това — засмя се непознатият. — Но сигурно си прав. Имах страхотен треньор. — Усмивката му изчезна. — Хайде, сбогувайте се с любовното си гнезденце. Качваме се. И без резки движения.

35.

Мъжът се изкачваше заднешком, заврял дулото на автомата си в устата на Катлийн. „Благоразумна предпазна мярка“, както се бе изразил. От вкуса на метал и барут ѝ се гадеше, а и цевта изтракваше в зъбите ѝ при всяка следваща крачка. Камерън вървеше след нея с ръце на кръста ѝ, както му беше наредил непознатият.

— Простете за неудобството, професоре — каза мъжът и изкачи още едно стъпало. — На това вито стълбище няма друг начин да ви държа под око.

Лъчът на насоченото към тях фенерче я заслепяваше и очите ѝ пареха.

— Още мъничко и приятната ни разходка ще свърши — заяви мъжът.

— Не се бой, Кат — каза Джейми. — Всичко ще бъде наред.

Всеки път, щом я връхлетеше пристъп на паника, той усещаше и леко я стисваше или ѝ прошепваше няколко успокоителни думи.

Тя погледна нагоре и въпреки блясъка на фенерчето видя, че силуетът на непознатия се е очертал на фона на светлината от изхода.

— Дотук добре — рече непознатият. — А сега бавно ме последвайте навън. Не си пускай ръцете от нея, летецо.

Излязоха във вътрешния двор на замъка и на сивкавата светлина на утрото Катлийн най-последно можеше да разгледа мъжа, който държеше дулото на автомата си в устата ѝ.

Беше по-нисък от Джейми, най-много метър и осемдесет. Но под камуфлажната му канадка ясно личаха силните му ръце и плещи.

Той измъкна цевта от устата ѝ и отстъпи назад.

— Оттук нататък...

Отекнаха изстрели и куршумите вдигнаха фонтани от пръст около краката им. От стената зад тях захвърчаха камъчета.

Камерън блъсна Катлийн на земята и легна отгоре ѝ, а мъжът се претърколи надясно.

— Твоите конкуренти, несъмнено! — надвика гърмежите пилотът.

Приклекнал зад купчина камъни, онзи гневно го стрелна с поглед.

— Стрелят ей оттам. — Камерън посочи една широка пролука в древната стена.

Катлийн зърна жълти проблясъци на върха на нисък хълм стотина метра северно от замъка. В следващия миг изригнаха гейзери от пръст и камък и отново отекна автоматична стрелба.

— Да се махаме оттук! — извика Джейми.

— Какво?! — смая се тя. — Няма как да...

— Виж, Кат... — Пилотът доближи лицето си до нейното. — Тук все едно сме между пламъци и нажежена жарава! Тоя тип е откачен! Няма да имаме друг шанс. Просто...

Дъжд от куршуми обсипа тяхната позиция, последван от ответните изстрели на техния луд похитител.

Катлийн забеляза пластмасовата кутия на няма и метър и половина от дясната ѝ страна. Пресегна се към нея и тъкмо щеше да я достигне, когато мъжът завъртя автомата си към нея. Ала от хълма отново откриха огън срещу него и го принудиха да залегне.

Тя грабна кутията, Джейми я прегърна през кръста и двамата затичаха към западната стена на замъка. Мъжът не им обърна внимание — продължаваше да стреля по своите съперници сред скалите, а те надлежно му отговаряха.

В момента, в който Катлийн и Камерън стигнаха до стената, онзи забеляза бягството им и насочи оръжието си към тях.

— Залегни! — изкрещя Джейми и успя да я притисне към земята точно преди куршумите да се забият в обраслия с мъх зид над главата ѝ.

Запълзяха под неспиращата канонада към няколко големи гранитни блока и се вмъкнаха между тях. Катлийн надникна и видя, че сега крепостта ги скрива от стрелците на хълма. Те не виждаха тяхното убежище, но със сигурност не позволяваха на побъркания им похитител да напусне позицията си.

— Виждаш ли онази дупка в крепостната стена ей там? — Камерън посочи. — Мисля, че е достатъчно широка, за да се проверем.

— Добре — отвърна Катлийн. — Да опитаме.

36.

— Виждам замъка, индианецо — съобщи Деджагър по радиостанцията. — Ще дойдем над езерото. Не ги оставяй да надигнат глава. Стреляш и пак се преместваш.

Потупа пилота и посочи с показалец надолу.

Пилотът обърна хеликоптера и се спусна на няколко метра над водата, после полетя към замъка, като вдигаше фонтани от бели пръски след себе си. Когато приближиха древната крепост, полковникът се обърна назад към Маккензи.

— Когато кацнем, мини надясно и привлечи вниманието им. Аз ще се придвижа наляво и ще хвърля куката.

Тренкавел зареди нов пълнител и вкара патрон в патронника. Вертолетът се приближи, кацна и после пак излетя. „Ще се опита да пресрещне археоложката и гаджето й“, помисли си той и когато надникна над каменните блокове, по лицето го парнаха вдигнати от куршуми каменни късчета.

Противниците се бяха приближили и го държаха на мушка, но изстрелите им ги издадоха.

Раймон погледна в посоката, в която трябваше да избяга. До първото възможно прикритие имаше над трийсет метра. От склона затрака поредният откос, прекъсна размислите му и той бързо се скри зад обраслия с мъх каменен блок.

И тогава го видя точно пред себе си: камък, малко по-малък от юмрука му. С подходяща големина, форма и цвят.

Метна автомата на рамо, вдигна камъка и е всички сили го запрати към тяхната позиция. После светкавично се затича и се скри зад останките от стената. Съперниците му не бяха изстреляли нито един куршум.

Той избухна в смях. Онези идиоти наистина бяха помислили камъка за граната!

Малко по-нататък забеляза дупката, през която се бяха измъкнали археоложката и летецът, промъкна се до нея и надникна.

Видя ги да се отдалечават по коритото на потока — насочваха се към височината зад замъка.

Тъкмо да пропълзи през дупката, когато хеликоптерът се понесе към него. Той вдигна автомата към него, но от лявата му страна изригнаха изстрели. По дяволите! Трети противник!

Двамата на склона не му позволяваха да се придвижи настрани, а ако минеше през дупката, онзи отляво щеше да го очисти.

Тренкавел тръгна напред, ала куршумите обсипаха земята точно пред него. Той дълбоко си пое дъх и се опита да прогони бащиното си лице от съзнанието си.

Сечащият въздуха тътен на вертолета го изтръгна от унеса му и Раймон усети миризмата на тлен, излъчваща се от студената мокра пръст. Погледна над блоковете и сърцето му се сви. Хеликоптерът настигаше плячката му с неговата книга!

Щом вертолетът се показва над склона, Джейми хвана Катлийн и я дръпна да залегне.

— Не ставай! — извика той. — Едва ли са те видели. Те искат проклетата книга. Дай ми я!

— В никакъв случай! — Археоложката стисна кутията още по-здраво. — Няма да я дадеш на онези копелета!

— Въпросът не подлежи на обсъждане, Кат!

Камерън посегна да я измъкне от ръцете ѝ, но тя го изпревари и се втурна надолу по склона.

За нейно удивление никой не откри огън по нея. Не я ли бяха видели? Чу усиливащия се рев на хеликоптера и затича още по-бързо. След малко погледна през рамо и го видя по петите си — достатъчно близо, за да усети вятъра от роторите му.

Още едно ниско възвишение и щеше да стигне до Лох Ба. Вълшебните води на езерото може би щяха да ѝ дадат още един шанс.

Изведнъж в периферното ѝ зрение се мярна фигура и тя едва успя да се обърне към нея, когато към брадичката ѝ се понесе огромен юмрук. Последното, което видя, бяха очите му... Леденосини, а не топли като на Джейми...

— Вижте, господин полковник — каза пилотът. — Не можем да хабим повече гориво, за да преследваме гаджето ѝ и онзи другия. Висенето на едно място и бавното кръжение гълтат адски много. Или още сега ще се насочим към Скай, или ще се наложи да се отбием в

Оубън и да заредим. А като се имат предвид любопитните погледи и въоръжените до зъби бойци, които возим, втората възможност не е желателна. Как мислите?

Деджагър не можеше да понася този нахалник. Изобщо не можеше да го понася. Само че пилотът имаше право. Жената и книгата бяха най-важни.

— Добре, по дяволите. Вземи моите момчета и давай да караме тая курва с проклетата ѝ книга на Скай.

Докато хеликоптерът заобикаляше замъка, той погледна проснатата на металния под археоложка. От устната ѝ течеше кръв и брадичката ѝ започваше да се подува.

Полковникът насочи вниманието си към книгата. Ханвърс я беше извадил от кутията и я държеше в свивката на ръката си като бебе.

След като вертолетът отлетя, Тренкавел се затича към каменното стълбище на една от кулите. Качи се горе и видя хеликоптера да каца на една равна скала, откъдето прибра другите мъже. В момента, в който се качи и последният, машината се издигна и се понесе на север. Докато се смаяваше и изчезваше в далечината, лъчите на утринното слънце се отразяваха от опашката ѝ.

Раймон се обърна към задната стена на замъка и забеляза пилота на хидроплана, който се приближаваше по коритото на потока.

Може би все още имаше шанс да си върне книгата.

Мъжът стигна до крепостта и мина покрай останките от югозападния бастион. Тичаше с всички сили — явно му беше хрумнала същата идея.

Раймон се спусна по покритите с мъх стъпала, втурна се към входа на замъка и когато гаджето на археоложката заобиколи срутената каменна колона на барбикана^[1], излезе от сенките.

— Искаш ли си револвера, летецо?

— Казвам се Камерън — изръмжа мъжът. — Да, искам си го.

Нахално копеле.

Тренкавел му подхвърли оръжието и както очакваше, летецът го насочи към главата му и вдигна ударника.

— Би трябвало още сега да ти пръсна черепа.

— Можеш да ме застреляш, да. — Тренкавел нарами автоматата си.

Онзи продължаваше да се цели в него.

— Ако искаш да ме убиеш, нищо не може да ти попречи — продължи Раймон. — Само че ще убиеш съюзник, а имаш огромна нужда от такъв.

Камерън продължи да го пронизва с поглед, после свали ударника и затъкна револвера в колана си.

— Махам се оттук — заяви той и се затича на север покрай брега.

— Отиваш да спасиш дамата на сърцето си, а? — подвикна подире му Тренкавел.

Пилотът спря и се обърна.

— Да. — Раймон го настигна. — Аз съм командос. Ако тръгнеш срещу онези хора, ще ти трябва моята помощ. Аз искам само книгата. Ако ми помогнеш, аз пък ще ти помогна да спасиш археоложката. Танто за танто.

— Как мога да ти имам доверие?

— Как казват американците? „Доверието е хлъзгав склон...“ Да кажем само, че е в мой интерес да не нарушавам примирието — стига да си получа книгата.

— Доверието наистина е хлъзгав склон — съгласи се Камерън. — А ти ми изглеждаш адски хлъзгав. — Обърна се към сивото езеро, после отново го погледна. — Добре, как да те наричам?

— Наричай ме Раймон. Можем ли да настигнем вертолета с твоя хидроплан?

— Денят ще е ясен. — Пилотът погледна небето. — Ако се издигнем високо и ти наблюдаваш околността с моя бинокъл, може да ги видим. Ако извадим късмет.

— Да вървим тогава — каза Тренкавел и се затича.

Докато тичаха, Камерън се обърна към новия си другар.

— Моли се да не са видели хидроплана, или, ако са го видели, да не са го повредили.

— Ти се моли — отвърна Раймон. — С Господ не си говорим от години.

[1] Преден пост на средновековна крепост — Б.пр. ↑

37.

Заслепен от отблясъците на залива Арасайг, Тренкавел потръпна и погледна на запад. Ако не се брояха пръснатите тук-там бели облаци, яркосиньото небе приличаше на безкрайно продължение на океана.

— Провери на картата — каза му Камерън и намести авиаторските си очила. — На около хиляда и осемстотин метра под нас е остров Ег. А ей там е остров Ръм. Те имат преднина от цели осем минути преди да излетим. Дано да са се насочили на север, както смяташ ти. Иначе... Ако са обърнали и са поели на юг или навътре към сушата на изток...

— Нали се съгласи с мен? — Тренкавел вдигна бинокъла към очите си. — Понякога богинята на късмета е истинска вещица.

— По-добре си мълчи — гневно му се сопна Джейми. — Ти искаш само онази проклетата книга! Те отвлякоха жената, която...

— Жената, която...?

— Няма да разбереш. Продължавай да наблюдаваш. Времето е достатъчно ясно, за да ги видим, ако изобщо са там. Особено с мигащата им сигнална светлина.

Известно време пътуваха в мълчание, после Тренкавел изведнъж се напрегна и се наведе напред. В далечината под тях слънцето се отразяваше в нещо метално. След няколко секунди зърна ритмично проблясваща точица — като алена звезда на тъмния фон на морето. Едва беше осъзнал какво вижда, когато всичко се стопи в мъглявата синева на океана и небето.

Той фокусира бинокъла и пред очите му се появи черно петънце. То обаче изглеждаше неподвижно, като буболечка, размазана на предното стъкло на хидроплана. В следващия миг петното се наклони и се раздвижи и Раймон ясно видя проблясъка на задната сигнална светлина.

— Има нещо — съобщи той. — На десетина километра в посока север-северозапад. — Тренкавел насочи вниманието си към картата в скута си. — В момента се приближава към остров Скай. Лети на север.

Подаде бинокъла на Камерън.

— Движи се много по-ниско от нас. На не повече от двеста метра над водата.

Малко след като погледна през бинокъла, пилотът напрегнато се наведе напред.

— Летателна машина е, да. Само че... — Джейми нагласи фокуса. — За бога, те са! Това е хеликоптер! — Ухилен до уши, той се обърна и за изненада на двамата, плесна Тренкавел по коляното. После моментално отдръпна ръка и се намръщи отвратно, сякаш е докоснал прокажен.

— Да се приближим към тях — каза Камерън, изтегли щурвала и леко наклони носа на хидроплана надолу. — Така ще наберем страхотна скорост.

— Към Скай ли летят? — вперил очи в картата, попита Тренкавел.

— Сигурно им свършва горивото — предположи Джейми. — Едва ли отиват много по на север от Скай.

— С каква скорост се движим?

— Четиристотин трийсет и пет километра в час, и се повишава. Настигаме ги, но пак ще имат преднина. Виж дали е същият вертолет.

Раймон правеше всичко възможно да не изпуска хеликоптера от поглед. Не беше лесно, защото хидропланът се спускаше бързо, а и целта им не оставаше неподвижна. Накрая вертолетът бавно изплува от мъгливо синия фон на океана.

Той го наблюдава няколко секунди, докато успее да различи вградения в кожух заден ротор, вертикалната като на акула опасна перка и двата му хоризонтални стабилизатора. Нямаше съмнение — това беше СА-365 „Пантер“.

— Той е — потвърди Тренкавел. — Сигурен съм.

— Продължавай да ги следиш — изсумтя Камерън. — Не искам да изгубим тия копелета.

Мъжът, който я беше ударил, се надвеси от вратата на хеликоптера и посочи надолу. После каза нещо на съседа си, който, за разлика от другите, носеше шлифер, вълнена шапка и мокасини.

Катлийн не спираше да си повтаря, че ако са искали да я убият, вече са щели да го направят. Трябваше им, за да им превежда книгата.

През отворената врата на вертолета в полезрението ѝ се появи дивият югозападен бряг на Скай. Тъмносините заливи се врязваха дълбоко в сушата и образуваха десетки полуострови. Скалистият масив Блак Кулин се издигаше към ясното утринно небе, после стръмно се спускаше към голи бърда, завършващи с отвесни потъващи в морето скали, високи над двеста и петдесет метра. Скай приличаше на огромна крепост и те бяха откъм нейната западна стена и летяха на север.

Голата хълмиста вътрешност на острова беше осеяна с дерета и дълбоки циркуси, напомнящи кратери на угаснали вулкани. Казваха, че когато създавал Скай, Бог бил обзет от неудържим гняв.

Катлийн заслони очи от блясъка на океана и зърна в далечината тъмен каменен замък, кацнал на върха на най-високата скала. От шестте комина на главната сграда в средата на вътрешния двор се вдигаше черен дим. Заобикаляха я по-малки постройки, свързани с галерии. В четирите ъгъла на квадратната крепостна стена имаше страховити кръгли кули.

— Това трябва да е замъкът Бейра, професоре — каза Деджагър и посочи крепостта. — Известно време той ще е ваш дом.

Тя погледна мъжа с бледосините очи.

— Вие ли ще ми бъдете домакин?

— А, не. — Тъглчетата на устните му се извиха нагоре — по-скоро мрачен рефлекс, отколкото усмивка. — Ще гостувате на господин Касиди.

— А вие сте...?

— Полковник Роуан Деджагър.

— Момчето за всичко?

Той грубо я хвана за брадичката.

— Внимавайте, професоре — процеди през зъби. — Може да паднете и да се нараните.

Тя отблъсна ръката му.

— Нищо няма да ми направите. Иначе кой ще ви преведе тази проклета книга? Някой кретен като вас ли?

Военият сви юмрук, разтреперан от желание да я удари, но се отказа и бавно отпусна ръка.

— Куражлия сте, признавам. — Ледените му очи проблеснаха. — За такава тъпа крава.

Докато хеликоптерът се спускаше и се готвеше да кацне на площадката, Катлийн се извърна и се замисли за Джейми, представи си любящото му лице. Но вертолетът се разлюля и се разтърси при кацането, а наемниците приказваха и се блъскаха, докато слизаха, и колкото и да се опитваше, образът на Джейми се изгуби в стелещия се дим на замъка Бейра.

Тренкавел наблюдаваше през бинокъла кацането на хеликоптера до планинската крепост. На площадката имаше още един вертолет.

Той кимна на Камерън и пилотът рязко зави наляво, като силно натисна щурвала напред. Бързо изгубиха височина и стомахът на Раймон се повдигна, докато хидропланът се спускаше като тирбушон. Камерън изправи носа в последния момент и Тренкавел забеляза, че устните му се извиват в едва доловима усмивка.

Когато полетяха на не повече от сто метра над вълните, пилотът посочи и каза:

— Това е Лох Ай кърт. Ей там има едно заливче... — Показа с показалец на картата, разгъната върху коленете на спътника му. — Тук... зад Стак а-Вийтейш. — Пръстът му се плъзна на север към вдадения в скалите малък пристан. — Добре е защитен и е адски трудно да го забележиш.

Извади от джоба на седалката таблица на приливите и отливите, погледна я и продължи:

— Ще кацнем по време на прилива. Можем да пристанем точно до скалата. Баща ми веднъж пристана там. Тя е висока около сто и петдесет метра, но в нея е изсечена пътека. Стигнем ли горе, до замъка е по-малко от пет километра.

Посочи на картата място, обозначено с кръстче и флагче.

— Това е замъкът Бейра. Издигнат е от клана Маккийтън в началото на осемнайсети век. Преди няколко години го купи и реновира един богат арабин. Мисля, че още е негов собственик.

— Този Касиди сигурно го е наел от арабина — предположи Тренкавел.

Камерън сви рамене.

— Възможно е. Обаче е по-вероятно да го е застрелял и да си е присвоил замъка, не мислиш ли?

38.

Катлийн оглеждаше просторната библиотека на замъка Бейра. Украсените с изящна дърворезба шкафове стигаха почти до тавана и изцяло покриваха едната стена. Подредените по цвят томове явно отразяваха вдъхновението на някой интериорен дизайнер, а не на учен. Между двата огромни витражни прозореца пламтеше грамадна камина. В центъра на помещението имаше дълга дъбова маса, на която имаше лаптоп, няколко книги, бинокулярен микроскоп, голяма лупа, бележници... всъщност всичко, каквото ѝ трябваше.

Тя се обърна към Даниъл Касиди, който стоеше облеган на каменната плоча над камината. Тъмните му проникателни очи прогаряха дупки в нея още откакто беше влязла в библиотеката.

Катлийн скръсти ръце и го погледна гневно.

— Какво искате от мен?

Той пъхна ръце в джобовете на вълнената си жилетка, сви рамене и леко се усмихна.

— Струва ми се странно, че учен като вас няма желание да прочете древните писания на един ирландски монах. Страх ли ви е, докторе?

— Да, страх ме е. От осемстотин и шеста година насам предсказанията на монаха са абсолютно безпогрешни. Логично е да заключим, че и останалата част от книгата е също толкова точна. Прецизно датирани и верни пророчества, които стигат до двайтсет и втори век, а сигурно и по-нататък... Доста плашеща перспектива, не мислите ли?

Катлийн се отпусна на стола.

— През следващите години може да има прекрасни неща, но и истински кошмари. Преди да открием тази книга, няхаме представа какво ще се случи. Сега обаче...

Милиардерът се засмя.

— Започвайте да превеждате, докторе. Ще видим дали страховете ви ще се оправдаят.

— Целият кодекс ли очаквате да ви преведа? Това са месеци...

— Не, разбира се. Какво ме интересуват събития, за които мога да прочета в историческите книги? Започнете някъде от края на миналия век. В лаптопа е качена програма за превод, тъй че не би трябвало да ви отнеме чак толкова много време.

Обърна ѝ гръб и протегна ръце към огъня.

— Почвайте работа, докторе — каза през рамо. — Разговорът с вас ме отегчава.

— И вие не сте особено интересен. — Катлийн си сложи хирургически ръкавици, разтвори огромния том и внимателно започна да разлиства древните пергаментови страници. Накрая спря, завъртя рамото на микроскопа над кодекса и включи лампата.

Введе в компютъра някои по-необичайни хиберно-латински думи и преведе предсказание, което потвърждаваше точността на монаха.

хиляда сто деветдесет и три лета след
като перото запише тия думи земята
ще разтърси като в родилни мъки
сърцето на империята на източната църква
в центъра на труса ще е град никомидия и
константинопол също ще трепери от страх
от лудостта на земята хиляди ще погинат
под развалините

— Господи! — промълви археоложката.

— Какво има? — попита Касиди и се приближи.

Тя го погледна и бавно протегна ръка за чашата си с чай.

Милиардерът тропна с крак.

— Казвайте!

Катлийн отпи глътка чай.

— Спомняте ли си земетресението, което разтърси Турция в края на деветдесетте години? Имаше хиляди жертви.

Касиди се ококори.

— И монахът го е предсказал?!

— Даже посочва епицентъра. — Тя посочи листа с увитата в марля показалка. — Нарича Измит и Истанбул с древните им имена Никомидия и Константинопол, но иначе всичко е точно.

Катлийн записа пророчеството и датата в бележника си, пак се наведе над окуляра и леко премести стойката.

Беше стигнала до единственото разстояние, оставено между отделни блокове текст, на което се натъкваше досега. Това показваше, че ѝ предстои да навлезе в двайсет и първия век.

Първото предсказание се отнасяше за 2000-та година.

... на погубването на хора зароди тяхната
кръв ще отговорят с метални птици що
огън сипят от небето от гнездата на
цивилизованите народи те ще излетят...

Археоложката кимна. Войната на Балканите.
Следваше подобно пророчество.

... есенното равноденствие гневът на народа
ще изригне и той ще прогони свинята от града
що римляните наричаха сингидунум^[1] град от
сърби обитаван защото народът глас ще
надигне за свобода...

Катлийн се подсмихна. Старият Броихан отново беше познал.
Милошевич определено бе свиня!

Тя продължи нататък във времето...

хиляда сто деветдесет и пет лета след
осемстотин и шестото лято от
възкресението на господ бог птиците
на войната връз най-долните от злите хора ще
се спуснат в земята на изток от

пустинята каракум и на юг от река окс^[2]
в древни времена наричана бактрия понеже
омраза намериха там где търсиха бог ала ето
великото западно кралство и неговите братски
народи ще вдигнат могъщи мечове и ще съсекат
злото що мъжете на омразата свято наричат

Афганистан, помисли си Катлийн, и войната срещу джихадистите и талибаните, „най-долните от злите хора“. Зае се да превежда поредното предсказание. 2003-та година. Въведе в компютърната програма няколко неясни хиберно-латински думи, премести курсора върху командата „Превод“ и натисна ентър.

... ще поразят злия крал западните войни железни
коне яздят те и бронзови птици ще поведат
към града на река тигър в сърцето на абасидския
халифат злия цар ще пленят ала земята размирна
ще остане и много герои от западното кралство
ще загинат от ръцете на убийци

Катлийн сви устни. Онази проклета война в Ирак. „Земята размирна ще остане...“ Страхотно!

Натъжена от многото преведени пророчества, които се бяха сбъднали, тя продължи към 2005-а година. Започна да чете следващото предсказание и веднага я обзе паника. Сега знаеше какво изпитва сърна, попаднала под лъчи на автомобилни фарове.

Препрочете откъса, отмести рамото на микроскопа, отдръпна се от книгата и обгърна тялото си с ръце, сякаш иначе имаше опасност да се разпадне на парчета.

— Какъв е бил този Броихан? — промълви тихо. — Какъв е бил, по дяволите?!

— Моля? — попита Касиди, който се разхождаше пред бумтящата камина, и дойде при нея. — Изплюйте камъчето, докторе. Какво прочетохте току-що?

— Не... не съм сигурна. — Тя се прокашля и го погледна. — Монахът предрича откриването на тази книга.

— Господи, тъкмо за това говореше Пами... — Касиди отиде при камината и впери поглед в пламъците. После, без да се обръща към нея, нареди: — Прочетете ми текста дума по дума.

Катлийн отмести стола си назад.

— Коя е тази Пами, по дяволите?

— Просто ми прочетете текста.

— Хайде, Касиди. Коя е тя?

— Не е ваша работа, мамка му!

— Няма да ви преведа нито ред, докато не ми кажете.

Милиардерът рязко се обърна и щракна с пръсти.

— Като нищо можете да се превърнете в сочна плячка за ония наемници, награда задето ми донесоха книгата! Благоразумно обмислете положението, в което се намирате, професоре, преди да ми поставяте каквито и да е условия.

Пред очите ѝ се мярна руснакът с татуираната сълза.

— Да не би тази Пами да поставя под съмнение достоверността на книгата? — доста по-кратко попита тя.

— Напротив, потвърждава я. — Устните му отново се разтеглиха в ледена усмивка. — Но какво значение има това за вас?

Той се ухили и оголи идеалните си, неестествено бели зъби — предупреждение, което Катлийн схвана с пронизваща сърцето ѝ яснота. Никога нямаше да напусне замъка Бейра жива.

[1] Античното име на Белград — Б.пр. ↑

[2] Древното име на Амударя. — Б.пр. ↑

39.

Раймон Тренкавел се взираше във водораслите, бележещи максималното равнище на прилива — лъщяха на късното слънце като смарагдов пръстен.

Двамата чакаха спускането на нощта, за да се отправят към замъка. Той вдигна поглед към лилавото небе, после се обърна към пилота.

От известно време Камерън наблюдаваше отдръпващата се вода, загрижен, че една остра скала може да пробие корпуса на хидроплана му.

— Скоро ли ще започне приливът? — попита Тренкавел.

Джейми си погледна часовника.

— След четирийсет и пет минути.

— И когато се върнем, заличето отново ще е плавателно, така ли? Даже в тъмното?

— Дълбочината ще е достатъчна, обаче пак ще е тясно.

— Затова ли трябваше да се намокрим?

— Налагаше се да обърна хидроплана, за да можем после да излезем оттук — поясни Камерън. — Беше по-добре да го направим по светло. Я виж тия скали. През нощта можехме да разбием я крило, я поплавък, я опашката.

Раймон си погледна часовника, изправи се и праметна автомата си на рамо.

— Тръгваме ли?

Пилотът измъкна револвера от пояса си, отвори барабана и го зареди с 11,5 милиметрови патрони. Лицето му се напрегна и той безизразно погледна спътника си. След няколко секунди сви рамене и тръгна към подножието на скалата.

Пъхна оръжието под колана си и посочи.

— Отделните пластове образуват первази, нещо като стъпала, виждаш ли?

— По здрач изкачването няма да е чак такъв проблем, обаче в мрака ще е трудничко — отбеляза Тренкавел.

Джейми завърза края на малка намотка жълто найлоново въже за друга, доста по-голяма, прехвърли първата през рамо, кимна на Раймон и се закатери по зигзаговидно разположените первази, като постепенно размотаваше въжето.

Тренкавел наблюдаваше изкачването му. Пилотът имаше право. Единственият път до замъка Бейра се спускаше от намиращото се на север село Талискър. Наемниците нямаше да очакват атака от юг.

Последва Камерън нагоре по опасната скала и си помисли, че баща му сигурно много би се радвал на всичко това. Кракът му се подхлъзна на един хлабав камък и Раймон си представи старото копеле ухилено до уши в ада.

40.

Катлийн си свали очилата, разтърка очи и подаде поредния лист ръкописен превод на Касиди. Докато милиардерът го четеше, изражението му ѝ напомни за пиroman при вида на пожар.

Предсказанието за откриването на книгата още я измъчваше. Най-много я смущаваше това, че монахът конкретно я посочваше като ръководител на експедицията.

... ще ги води жена от могъщото
западно кралство ще прекоси тя
голямото бурно море...

Фактът, че за нея се говори в кодекс на близо хиляда и двеста години, някак си я караше да се чувства разголена. Защитен от светлинни години разстояние, от цели епохи и от физическите закони на вселената, нейният свят сякаш се разкриваше пред очите на времето. Винаги беше смятала живота си за нещо съвсем лично, ала сега се оказваше, че той е неразгадаемо свързан с предопределен път, установен много преди да съществуват звезди и записан в тази дяволска книга от отдавна умрял непознат.

Искаше ѝ се колкото може по-бързо да се отдалечи от 2005-а. Протегна ръка и премести листа на първия запис за следващата година. Както правеше още от първия си превод, отначало прочете откъса бавно и записа всички непознати хиберно-латински думи. После ги въведе в компютъра и остави изключителната програма на д-р Кериган да си свърши работата. Само от време на време ѝ се налагаше да прибягва до речника за по-цялостен превод или за да изясни някой двусмислен израз.

Преведе първото пророчество за следващата година и дъхът ѝ секна.

... хиляда и двеста години след тази тъмна нощ
отново тежест на сърца ни ще легне преди
петел да изкукурига в леденото утро на деня
на светата мъченица агнеса...

Катлийн записа датата на един лист: 21 януари 2006-а, денят на св. Агнеса.

Вече не се смяташе за католичка, нито за особено религиозна, ала кой знае защо, не искаше предсказанието да попадне в ръцете на Касиди. Това щеше да се случи след няколко месеца и ако го знаеше, копелето със сигурност щеше да се опита да го използва, за да извлече печалба. Археоложката пхна листа в джоба си и продължи нататък.

— Обяснете ми, професоре. — Тгълчето на устата на Касиди леко трепереше. — В превода, който ми дадохте, ясно се говори за война, но... — Той вдигна листа и прочете преведеното предсказание на глас:

... хиляда двеста и една година след моята
смърт от ръцете на безмилостни мъже от
лотландия земята на тавърските планини що
като крепостна стена разделят христовите
люде и абасидския халифат велики битки ще
води със земята на гърците за кипърския остров

Той я погледна намръщено.

— Какъв е пък сега този Абасидски халифат?

— Не забравяйте, че Броихан пише от гледна точка на знанията в началото на девети век — отвърна Катлийн. — През осемстотин и шеста година империята на Абасидите е обхващала Северна Африка и Близкия изток. Северните граници на техните владения са се простирали до най-източния край на Източната римска империя. Тавърските планини в днешна Източна Турция.

Очите на Касиди проблеснаха.

— Разбира се! Монахът с имал предвид нова война между Гърция и Турция за Кипър. Само че годината... „Хиляда двеста и една години след моята смърт от ръцете на безмилостни мъже от Лотландия...“ Какво иска да...

— Мислите да се облагодетелствате, а?

— Защо не? — Милиардерът повдигна вежди. — Войната винаги е била доходен бизнес за онези, които са на съответното място в съответното време. — Той посочи книгата. — А ей това тук гарантира, че аз винаги ще съм на съответното място в съответното време. Ако обичате — годината?

— Броихан е виждал бъдещето, следователно трябва да е видял собствената си смърт от ръцете на викингите през осемстотин и шеста година, когато е написал и предсказанията си. Датите на всички пророчества се смятат от тази година. Изразени са по различен начин: еди-колко си лета след единайсетата година от понтификата на папа Лъв Трети, еди-колко си лета след нощта на моята смърт и така нататък. Но отправната точка винаги е тази година, осемстотин и шеста.

— Значи войната между гърци и турци ще започне след три години, през две хиляди и седма, така ли?

— Точно така.

Касиди скептично повдигна вежди. През целия ден се колебаеше между подозрителността и вярата.

По-любопитни ѝ се струваха собствените ѝ реакции. Понякога изпитваше желание да защитава достоверността на предсказанията на Броихан дори пред своя похитител, като че ли монахът бе неин обичан и уважаван колега. В следващия момент ѝ се приискваше да запрати книгата в огъня и да я изгори на пепел.

Тя скръсти ръце, отпусна се назад и погледна Касиди.

— Сега пък какво има?

— Щом този Броихан е можел да предскаже собствената си смърт от ръцете на викингите и съответно да предотврати избиването на събратята си... — Милиардерът обвинително насочи показалец към нея. — Защо го е допуснал?

— Нямам представа. Да, Броихан е писал преди Калвиновата доктрина за предопределението, но може да не е искал да се намесва в

божествено установения ход на нещата, в чието съществуване е вярвал.

— Обаче не разбирам...

— Какво? Безплатен урок по теология ли искате да ви изнеса?

Той свъси вежди, върна се до камината и попита през рамо:

— Как свършва тази книга, доктор Филипс?

— Казах ви вече, до днес не бях чела нищо по-късно от осемнайсети век. Вие поискахте да ви преведа кодекса последователно и изрично ми забранихте да прескачам, за да видя какъв ще е краят. Защо?

— Ами защото... — Касиди пъкна ръце в джобовете на панталона си, отиде при витражните прозорци и впери поглед в морето.

Катлийн се усмихна.

— Защото и вас ви е страх как свършва всичко.

Милиардерът се обърна да ѝ възрази, но тя вдигна ръка.

— Вижте, Касиди, аз ви разбирам. Този монах може да е предсказал края на света. Епидемия. Ядрена война. Катастрофална промяна на климата... Кой знае какво може да се случи? Така или иначе, краят на кодекса спокойно може да е внезапен и трагичен. Окончателното пророчество, така да се каже.

Видя страха в очите му и реакцията му ѝ достави удоволствие.

— От друга страна, последното предсказание може да е като всички останали — продължи тя. — Виденията на Броихан може да са били прекъснати от викингското нашествие. Ако викингите не бяха нападнали манастира, книгата можеше да съдържа пророчества за следващите пет милиона години.

Археоложката плъзна показалец по ръба на чашата си.

— Напълно е възможно Броихан да не е предупредил другите йонски монаси, защото не е имал време. Когато викингите нападнали манастирите по британското и ирландското крайбрежие, техните плитко газещи дракари безшумно се плъзгали по пясъка на брега, нашествениците изскачали и връхлитали беззащитните монаси с невероятна бързина и почти невъобразима жестокост. — Тя махна с ръка. — Никога няма да научим точно какво се е случило в онзи ден през осемстотин и шеста година. Със сигурност ни е известно само, че викингите избили шейсет и осем от безпомощните монаси на Йона.

При мисълта за такова ужасно клане огромната библиотека потъна в мълчание. Катлийн се взираше в бумтящата камина, а Касиди съзерцаваше смрачаващия се океан зад скалите. Накрая тя наруши тишината.

— Знаете ли, когато викингите са ги нападнали, Броихан може да се с намирал в състояние на екстаз и да не е осъзнавал действителността. Просто са му отсекли главата и са продължили да убиват останалите монаси и да плякосват манастира. Може да е бил в толкова дълбок религиозен транс, че изобщо да не е разбрал какво му се случва. Да напишеш толкова голям кодекс, при това с толкова миниатюрно курсивно писмо, меко казано, е удивително, ако не и свръхчовешко постижение.

Касиди погледна над рамото ѝ почти микроскопичните букви, толкова малки, че за невъоръжено око изреченията приличаха на бледи линии.

— Как изобщо го е направил, по дяволите?

— Когато са в транс, хората са способни на изумителни неща — отвърна Катлийн. — Например нестинарите, които ходят по толкова горещи въглени, че краката им би трябвало моментално да изгорят чак до коленете. Змиярите в Петдесятната църква, които понасят ухапвания от изключително отровни змии и пият цианкалий и арсеник, но остават живи. Хората, които се подлагат на тежки хирургически операции без никаква анестезия и преодоляват болката единствено със силата на волята си. Ясновидците, които са способни да пренасят съзнанието си в пространството и времето и виждат събития, за които не биха могли да знаят. Науката регистрира тези неща, Касиди, но не може да ги обясни.

За известно време в стаята отново се възцари тишина. Чуваше се само тиктакането на големия часовник в ъгъла и пращането на огъня в грамадната камина.

След малко Катлийн прибави:

— Освен това трябва да се има предвид възможността Броихан наистина да е имал божествена подкрепа... Тоест че всъщност е бил Божие оръдие.

Милиардерът безмълвно впери очи в нея, после се обърна и отново се загледа в огъня.

— Защо викингите не са откраднали книгата? — все още с гръб към нея попита той. — Тъй де, подвързията ѝ е украсена със злато и аметисти. Защо не са...

— Някой може да я е скрил. А може и да ги е било страх от нея. Тя наистина излъчва някаква свръхестественост... или нещо подобно.

Касиди кимна.

— Знам. И аз го усетих.

Той заобиколи масата и като поглаждаше брадичката си, дълго се взира в книгата, после отново се върна пред прозореца.

— Скоро ще се стъмни — втренчен в морето, каза милиардерът. — Остава ви още много работа по превода. — Посочи кодекса. — Хайде, залавяйте се.

— А ти върви по дяволите — измърмори Катлийн, докато наместваше лампата на микроскопа. Фокусира го и пред очите ѝ се появи нов пасаж.

хиляда двеста и две лета след единайсетата година от понтификата на негово светейшество лъв III владетелят на западното кралство отвъд голямото море на залязващото слънце ранен ще бъде ала ще оцелее от плюещите огън и сипещи гръм железни пръчки на мъже от земята от която извира реките на рая обезумели от омраза задето страната им е била покорена

Катлийн въздъхна.

— Какво има? — Касиди придърпа един стол и седна до нея.

— Чакайте — отвърна тя. — Оставете ме да помисля... „мъже, обезумели от омраза... земята, от която извира реките на рая...“

Докато размишляваше, си водеше бележки.

— Според мен тук Броихан предсказва, че през две хиляди и осма иракски терористи ще извършат опит за покушение срещу президента — каза накрая.

— Иракски терористи ли? — Касиди повдигна сивите си вежди. — Та Ирак още не е съществувал през осемстотин и шеста година!

— Тук е казано „мъже от земята, от която извираат реките на рая“. Това са Тигър и Ефрат. Сигурна съм, че се говори за Ирак.

Касиди замислено кимна, обърна се и се вторачи в огъня. След малко отново я погледна.

— Наистина ли сте убедена в автентичността на тази книга, докторе? Смятате ли, че всичките предсказания действително ще се сбъднат?

Защо трябваше да го потвърждава пред този човек?

— Всъщност е доста фантастична — отвърна Катлийн. — Нали разбирате, книга за бъдещето?! Археолозите и по-рано са били подвеждани от фалшификати. В края на седемдесетте години...

— Спестете ми подробностите, доктор Филипс. Имам цялата документация от Йона и...

— Как...

— Плащах на човек от „Сейнтс Ландинг“.

— Кой?

— Няма значение. Важното е, че резултатите от анализите и експертните оценки на вашия екип потвърждават автентичността на този кодекс от девети век.

След като известно време се разхожда из библиотеката, Касиди се плъсна на един кожен фотьойл пред камината и гневно я стрелна с поглед.

— Даже и не намеквайте, че проклетата книга е фалшификат!

Катлийн се изправи, протегна се и отиде при витражните прозорци.

— Касиди, имате ли нещо общо с изчезването на Иън Макгрегър? — загледана в сивия Атлантик, попита тя, после се обърна и настойчиво впери очи в него.

Милиардерът се поизправи на стола си.

— Категорично не! В това може да има пръст онзи, който уби моя наемник.

— Тогава този човек, този ваш шпионин... От моя екип ли е?

Касиди се отпусна назад и се подсмихна.

— Безстрашната предводителка май се е загрижила за верността на войската си, а?

Катлийн стисна устни, изгледа го гневно и се извърна.

— Стъмва се. Не съм яла нищо от закуска.

На лицето му се изписа озадачено изражение.

— Уморена съм, Касиди. Цели седем часа вися над тази проклета книга! Повикайте прислужницата, когото и да е, и ми дайте нещо за ядене!

Той почервения от ярост и после също толкова бързо се успокои.

— Имате право, докторе. Идете в голямата зала и ще наредя да ви донесат някаква храна. Починете си час и половина и след това пак се залавяйте за работа.

— Ами ако откажа да превода и дума повече?

Няколко секунди Касиди я гледа безизразно, почти безжизнено. После тихо каза:

— Просто ще помоля полковник Деджагър да ви строши лявата ръка точно над китката. — Стана от креслото и се приближи към нея. — За да можете да пишете с дясната, разбира се.

Отговорът му толкова я шокира, че тя за миг онемя. — Досега си мислех, че просто сте безмилостен магнат, но вие сте истинско чудовище, Касиди — заяви тя.

— Хайде. — Милиардерът посочи към голямата зала. — Хапнете нещо и след това довършете превода на моята книга.

41.

Двамата безмълвно вървяха по хълма. На хвърлей камък вляво от тях склонът пропадеше в черното пространство на двеста и петдесет метрова бездна. Далече долу вълните с рев се разбиваха във високите скали на полуостров Мингинис.

Тренкавел си погледна часовника. Вече трябваше да приближават замъка Бейра. Той хвърли поглед към спътника си, чиято фигура чернееше дори на тъмния нощен фон. Самият силует на Камерън някак си му действаше успокоително. И в този момент като леден вихър го връхлетя мисълта, че досега никога не е зависил от никого... освен от Елен. Потръпна. Едва сега съзнаваше, че единствената топлина, която е получил в живота си, отдавна е мъртва. Отправи поглед към бездната зад скалите. Обзе го мрачно усещане за безсмислието на пропиляния му живот и Тренкавел прокле деня, в който се е родил.

Скоро стигнаха до върха на ниско възвишение и Камерън посочи напред.

— Това там е замъкът Бейра.

На половин километър от тях се издигаше крепостта на могъщия някога клан Маккийтън.

Замъкът имаше квадратен план. Ограждаха го двайсет метрови стени с масивни кръгли кули в четирите ъгъла. Островърхите покриви на централната сграда и другите постройки едва се подаваха над зъберите. Горедолу колкото Шато Егал дьо Дю, само че далеч не толкова елегантен, помисли си Тренкавел. Неговият замък изглеждаше като част от самия Пик дьо Сен Жан и се извисяваше към небето с изисканите очертания на катедрала. Строителите на тази твърдина не се бяха интересуваели от естетика. Бяха я издигнали с една-единствена цел.

Извитият като подкова ров, който опасваше стените от три страни, стигаше до скалите и осигуряваше допълнителна защита. Колесните превозни средства, изглежда, можеха да влязат в замъка

само по каменния мост над рова. Пътят минаваше между два барбикана и продължаваше през портата, която най-вероятно се затваряше с метална решетка.

Тренкавел поклати глава. Нямахше да е лесно.

На четирите ъглови кули имаше прожектори, които осветяваха крепостта и цялата околност със сребристо сините си лъчи — освен западната стена откъм морето. Онези, които ги бяха монтирали, явно смятаха, че оттам не ги заплашва никаква опасност. Самата западна стена и фермата между нея и ръба на скалата потъваха в мрак.

Двамата мъже седнаха зад един голям камък и след малко Камерън попита:

— Мислиш ли, че около замъка има сензори за движение?

— Да се надяваме, че няма.

Последва нова пауза.

— Може ли да те попитам нещо? — отново наруши тишината пилотът.

— Разбира се.

— Ти каза, че искаш да използваш книгата, която археолозите са открили на Йона, за да унищожис Католическата църква... Какво толкова е направила Църквата, за бога, че да...

— За бога ли? — Смахът на Тренкавел прозвуча ледено като пронизващ вихър. — Кога тъпият Ватикан е правил нещо в името на Бог? Църквата погуби цялото ми семейство, Камерън! — Неочакваният му гняв изненада и двамата и последвалото мълчание им се стори още по-студено и кухо заради вятъра.

След малко Раймон тихо продължи:

— Имах сестра, близначка. Казваше се Елен... Тя беше единственият човек, който някога е имал значение за мен.

Думите му сякаш идваха от мрака зад скалите.

— Целият ни свят беше нашето родово имение. Преподаваха ни частни учители. Нямахме приятели. Бяхме само двамата... — Той въздъхна. — Само двамата.

— Родителите ви?

— Родителските им грижи се изчерпваха с раждането ни на този забравен от бога свят.

Тренкавел се заслуша за миг във воя на вятъра и рева на приборя в подножието на скалите.

— Всичко започна с една обикновена братска прегръдка. После, в един дъждовен следобед, четкахме конете си в конюшната... И тя... тя ме целуна. Целуна ме не като сестра, а като... като...

— Като жена ли?

Лицето на пилота оставаше в сянка, очертано на фона на светлината от далечните прожектори. Живял сам толкова дълго и вярващ единствено в мъртвите, Раймон се зачуди дали е възможно да изпита доверие към някого. И може ли да открие такова доверие в сенките?

— Да, целуна ме като... Като жена.

— Колко годишни бяхте?

— На четиринайсет. Разбираш ли, ние бяхме деца, които отчаяно копнеят за обич. И я открихме един в друг.

— Понякога любовта идва в неочакван момент и по неочакван начин, но винаги е сила, с която трябва да се съобразяваш — след кратко мълчание каза Камерън.

— Да. — Тренкавел кимна. — Сила, която е много по-дълговечна от самия живот. — В гърдите му тегнеше ледена празнота. — Връзката ни продължи... Дори станавме още по-близки. Това ме караше да живея. Един топъл слънчев ден в края на есента отидохме на пикник в крушовата градина. Небето беше толкова синьо и... и... — Той се прокашля. — И тогава ледът, който цял живот беше сковавал сърцата ни, се разтопи. По залез-слънце под една круша се врекохме един на друг завинаги... Дадохме обещание пред себе си и пред Господ.

— Вричането в любов винаги е прекрасно — промълви пилотът.

В мрака Раймон гневно впери очи в мъжа — сянка до себе си.

— Винаги било прекрасно значи, а? Е, Бог явно беше на друго мнение. В Библията е казано, че Бог е ревнив и завистлив, но защо да завижда на любовта на две самотни деца?

Отговори му единствено мразовитият вятър, сякаш дори Господ демонстрираше ледено безразличие с дъха си.

— Угризението, този покорен божи слуга, тласна моята прелестна сестра при селския свещеник — продължи Тренкавел. — И тя му изповядала онова, което смятала за грях. Следващата неделя свещеникът ѝ казал да остане след службата, примамил я в гората... и...

Той скри лицето си в шепи.

— Прибра се вкъщи цялата в кръв, със съдрани дрехи... Само какви извратени и гадни неща беше правил онзи долен перверзник с едно четиринайсетгодишно момиче... По-късно... по-късно я открих в конюшнията. — Насили се да си поеме дъх, иначе щеше да се задуши. — Беше... беше се намушкала с един от... от моите ловджийски ножове.

Раймон избърса сълзите си с ръкав.

— Преди да умре ме помоли да ѝ простя. — Напрегна очи в мрака, ала виждаше само сянката на мъжа, който седеше до него. — Искаше аз да простя... на нея...

— Какво да ѝ простиш? — попита Камерън.

— Че не е вярвала в нашата любов. Възможно ли е на този мрачен свят да съществува такава красота? Тя умираше и молеше мен да ѝ простя.

Тренкавел отново избърса очите си и замълча за миг, за да се овладее.

— Когато научи за самоубийството на Елен от един прислужник, майка ми се хвърли от стената на замъка. Падна от четиристотин метра височина в подножието на Пик дьо Сен Жан. От нея не беше останало почти нищо, което да погребем в ковчега.

— Бог е голям любител на иронията. Трябва много да го е развеселил фактът, че църквата осъди Елен и майка ми и им отказа християнско погребение. — По бузите му се стичаха студени сълзи. — Самоубийството, виждаш ли, било смъртен грях, даже да е предизвикано от свещеник изнасилвач.

— Какво се случи с изверга, който е изнасилвил сестра ти?

— Църквата му прости, естествено. Какво значение имат обезчестяването и смъртта на някакво си френско момиче за Ватикана? — Раймон разпери ръце. — Тъй де, в сравнение с безукорната репутация на Светата църква?

Въпросът увисна в мрака.

— Агентите на баща ми научиха, че Ватиканът го пратил в малка енория в Чапакура, Боливия — продължи той след малко. — Открихме го и щяхме да го пипнем, обаче онази вещица богинята на късмета ни обърна гръб. Свещеникът загина в автомобилна катастрофа, преди да го накаже правосъдието на Тренкавел.

— Баща ми го понесе по-тежко от загубата на жена си и дъщеря си. Побърка се и хвърли цяло състояние, за да превърне сина си във воин на отмъщението за злините, извършени от Църквата срещу семейство Тренкавел. И не само през нашия век... — Раймон се засмя горчиво, — а и през тринайсетото столетие.

— За какво говориш?

— Моите предци били катари, Камерън, и Църквата ги смятала за еретици. Затова папата наредил да ги избият. Баща ми смяташе, че има да урежда две сметки, и превърна сина си в катарски рицар.

— И през всички тези години си чакал шанс да накажеш Католическата църква, така ли? Но тази жестокост е дело на един-единствен злодей...

— В онова ужасно неделно утро Бог ясно показа, че човешките жестокости не го вълнуват. Че слабите няма да бъдат защитени. Че Неговото име може да се използва със зли цели и Неговото творение е напълно свободно да ги преследва. И щом човешките ужаси се радват на такова божествено безразличие, аз също съм свободен, абсолютно свободен да накажа всички виновници за случилото се с моята скъпа Елен.

Известно време помълчаха, после Джейми попита:

— С какво ще навреди на Църквата тази книга?

— Не знаеш ли какво пише в нея?

— Не. — Пилотът се наведе напред. — Обаче знам, че е книга с предсказания.

Тренкавел безмълвно впери очи в него. После се изправи, вдигна голямата намотка на рамото си и мрачно се усмихна.

— Обявявам те за почетен катарски рицар, *mon ami*. Да вървим да спасим твоята любима и да вземем моята книга. Какво ще кажеш?

Камерън не реагира и Раймон за миг си помисли, че спътникът му се е уплашил.

Накрая Джейми бавно стана.

— Виж, ужасно съжалявам за сестра ти и майка ти. Наистина. И оня боклук, дето е изнасилил Елен, е заслужавал всичко, което двамата с баща си сте му готвили. — Пристъпи към Тренкавел. — Но ти си убил двама души, единият от които беше най-добрият приятел на Катлийн, и...

— Нямах намерение да му причиня нищо лошо. Абсолютно нищо. Той ме нападна.

Камерън вдигна ръка.

— Ти си убиец, Раймон. Затова недей да оставаш с лъжливо впечатление за отношението ми към теб.

Тренкавел се опита да види пилота на светлината на прожекторите, но лицето на Камерън отново беше потънало в сянка. Французинът отстъпи от тъмната фигура и яростно стисна праметнатото на рамото му въже.

— Е, тази нощ ще се убедиш, че и убиецът може да ти бъде полезен — заяви Раймон, обърна се и тръгна към ръба на скалата. — Чака ни работа. Да започваме.

Приготвената от готвача на Касиди обилна храна я ободри за известно време, но оттогава бяха изтекли няколко часа, през които Катлийн не бе вдигнала глава от книгата. През последния час в мозъка и мускулите ѝ се процеждаше тъпа болка от пълно изтощение. Не ѝ помагаше и непрекъснато крачещият пред камината милиардер, който все поглеждаше големия часовник в ъгъла и си мърмореше нещо под нос.

Тя въведе нов хиберно-латински израз в компютъра и го преведе на английски, после се отпусна назад и заразтрива челото си с пръсти.

— Знаете ли, преводът от древен език, който представлява смесица най-малко от два мъртви езика, е...

Касиди гневно се приближи до нея.

— Мислех, че ще е много по-бързо и лесно!

— Бързо и лесно можете да изядете торта. Това, което правя аз, е малко по-сложно.

Той продължи ядосано да се взира в нея още няколко секунди, после се върна пред камината и изсумтя:

— Щом тази задача е толкова трудна, докторе, стига сте си губили времето в разговори, мамка му.

Вече беше на 2081-ва година и макар че дотогава отдавна щеше да е мъртва, изпитваше облекчение, че нейните Съединени щати, „великото западно кралство отвъд океана на залязващото слънце“, все още ще са най-великата държава на света. Борбата на САЩ и техните

съюзници срещу ислямските терористи обаче щеше да продължи — нова Студена война, само че много по-гореща от предишната. Нейна кулминация щеше да е катастрофален терористичен атентат през 2011-а година.

... река ще сътвори човекът и с нея като с нож
ще пререже шийката но земята де отидоха мойсей
и неговите чеда мъжете на злото слънце ще
хвърлят връз таз река в името на своя бог
и пясък връз водите й ще разтопят и не ще плават
вече кораби за да търгуват...

Катлийн се отпусна назад и разтърка очите си. Терористичен атентат с ядрено оръжие щеше да хвърли в хаос световната икономика и напълно да унищожи египетската. Западът и ислямският свят никога повече нямаше да са същите.

Разбира се, други, по-оптимистични предсказания стопляха душата й. Стремехът към свобода накрая щеше да сваля от власт убийците от площад „Тянанмън“ — през 2010-а Китай вече щеше да е демократична страна.

Интернет щеше да смали света до размерите на градски квартал и да стимулира комуникациите и сътрудничеството. Войните, поне между по-развитите държави, щяха да станат изключително редки.

Компютърните технологии и интернет щяха да свържат хората и техните електронни устройства в различни търговски системи и да създадат глобална виртуална електро неврална мрежа.

... магическите машини и словата техни
по въздуха ще сторят тъй че и селянинът на
нивата и хлебопекарят с един ум ще мислят
и с един глас ще говорят

Развитието на генното инженерство щеше да даде толкова силен тласък на производството на храна, че до 2040-а година светът

окончателно щеше да се справи с глада. Към средата на XXI век генетиката щеше да победи повечето болести и старческата слабост.

През 40-те години на столетието нанотехнологични устройства с големина само няколко хиляди атома щяха да окажат мащабно влияние върху света като цяло.

... колела скрипци и лостове далеч по-малки
от най-малката песъчинка вместо човек ще
се трудят и сякаш с черна магия диаманти от
камък жито от бурен и прясна вода от отрова
за човека ще правят с тез машини
за окото невидими...

През 2051-ва година науката щеше да проправи път към най-великото откритие в човешката история.

... на един далечен свят човек ще открие
че живот на светове безброй дарил е Бог...

Глобалното затопляне най-после щеше да бъде спряно чрез използване на слънчева, вятърна, топлинна и ядрена енергия, както и чрез налагане на изключително строг контрол върху замърсяването на околната среда и демографския ръст. Макар че това щеше да се случи едва след като майката природа се разбунтуваше.

... разярена от злините човешки ужасни
бури връз свето ще прати природата
невиждани досега от сина адамов...

Ала това нямаше да е последното ѝ наказание. През 2053-та година...

... в огромната земя африканска най-страшната чума що е виждал човек ще се развилнее деветдесет милиона бербери и гараманти^[1] в пустинята и черни люде в джунглата ще погинат по пътя ѝ и народите по света ще пратят бойни кораби и хищни птици от метал и ще избият онез що са избягали от костницата африканска...

Вълнението на Катлийн от възможността да надзърне над стената на времето отстъпваше мястото си на мрачни размисли за бъдещето. Щяха да бъдат направени изумителни нововъведения и открития, да, но най-лошата част от човечеството пак щеше да надделее над най-добрата. Тя сви рамене. Дали пък човек не беше обречен да си остане все същата маймуна с божествени мечти?

Отбеляза мястото, затвори кодекса и прокара пръсти по кръга от полирани тюленови зъби и аметисти. Откакто превеждаше текста я глождеше мисълта за последното предсказание на монаха. Дали викингите бяха убили Броихан, преди да успее да го завърши? Дали книгата не приключваше с едно последно апокалиптично пророчество?

Прекалено изтощена, за да мисли за това, Катлийн премести рамото на микроскопа, свали си ръкавиците и се обърна към Касиди.

Откакто беше прочел превода на предсказанието за пролетта на 2056-а година, той седеше на кожения фотьойл и мълчаливо се вираше в огъня. Въпреки че пророчеството за деня на св. Агнеса, за което тя пропусна да му съобщи, определено щеше да се отрази на Католическата църква, текстът за 2056-а спокойно можеше да я разтърси из основи — както и самото християнство, разбира се.

Сега разбираше думите на онзи побъркан сред развалините на замъка край Лох Ба. „Католическата църква например. Тя съществува от... Откога? От две хиляди години? Не смятате ли, че отдавна се е изчерпала?“ Катлийн беше възпитана в духа на стария ирландски католицизъм, ала в душата си винаги си оставаше скептичен учен. Искрено вярваше, само че в един Бог за всички. Не в онзи разнолик Бог, когото обрисоваха религиите. Не в твърдението на църквите, че няма друг истински Бог, освен техния.

Много от предсказанията на Броихан я бяха потресли. Макар и изненадващо обаче, самото пророчество за 2056-а всъщност не я смущаваше толкова, колкото неговите глобални последици.

Отново хвърли поглед към Касиди. Вторачен в пламъците, с посивяло и намръщено от тревога лице, той може би отразяваше типичната реакция в цялото християнство.

Дали вярата можеше сама да преодолее онова, което щяха да открият през 2056-а, зачуди се археоложката. Сигурно не. Религията често се нуждаеше и от малко вълшебство.

Странно, Касиди като че ли не се изненада особено, когато прочете превода на предсказанието. Обезпокои се, да, но почти не се изненада. Сякаш беше чувал слухове и сега пророчеството просто ги потвърждаваше.

Тя взе откъснатия от бележник лист, с който бе отбелязала текста за 2056-а година, после сви рамене и пак се обърна към своя похитител. Милиардерът зяпаше като хипнотизиран жълтите пламъци, скачащи около парчетата торф в камината. Неговите душевни терзания не я интересуваха — тя имаше нужда от почивка.

— Свърших за днес. Касиди. Ще взема гореща вана и ще поспя. Кажете на тъпите си охранители да се погрижат.

Той бавно я погледна, кимна, извади от джоба на жилетката си малко черно устройство, напомнящо на дистанционно управление за телевизор, и натисна един от бутоните. След секунди под каменния свод до камината се появи слаба сивокоса жена с черна униформа на камериерка и каза бодро:

— Да, господине?

— Грей, моля ви, заведете доктор Филипс в нейната стая и предайте на полковник Деджагър да постави пост пред вратата ѝ.

Камериерката направи реверанс.

— Разбира се, господине. — Обърна се към Катлийн и се усмихна. — Елате с мен. Стаята ви е прекрасна, със самостоятелна баня и камина. Сигурна съм, че ще ви хареса.

— Убедена съм в това — отвърна археоложката. — Доколкото затворникът може да хареса килията си.

Прожекторите осветяваха в калаено сиво петдесетина метровата ивица покрай южната стена. Тренкавел и Камерън се движеха в сенките и се спускаха по склона на Прешал Бег към океана. Ръбът на

скалата ясно се виждаше на светлината от замъка и нямаше опасност да се подхлъзнат и да паднат в бездната. Джейми приклепна зад един голям камък и посочи черната пропаст.

— Още само няколко крачки и получаваш еднопосочен билет за ада.

— Merci, mon ami, обаче много отдавна съм си го купил — отвърна Раймон.

Пилотът предпазливо се надвеси над ръба на скалата.

— Сигурен съм, че си намислил нещо по този въпрос — вперил очи в мрака, измърмори той. — И за мой огромен ужас, струва ми се, че знам какво е.

— Повярвай ми, и на мен не ми е приятно — намръщи се Тренкавел. — Но ако успея да се придвижа на север под ръба на тази скала, ще остана извън светлината на прожекторите чак до западната стена на замъка.

— Единствената неосветена страна.

Раймон кимна.

— Чакай да позная. Очакваш да те последвам и да се люлея по скалната стена като маймуна на лиана, нали?

Тренкавел се засмя.

— Нещо подобно.

— Знаеш ли — с уморено примирение рече Камерън, — при всякакви други обстоятелства тази идея щеше да ми се стори абсолютно откачена, обаче събитията от последните дни... — Той поклати глава, въздъхна и почна да връзва въжето за камъка.

Раймон си събу обувките и чорапите, свали ципа на канадката си и я съблече, после започна да къса туфи трева, за да разкрие почвата отдолу.

Джейми рязко се извъртя към него.

— Какво правиш, за бога?

Спътникът му загреба шепа тъмна пръст, размаза я по лицето си и каза:

— Намажи всички открити части от кожата си. Не е съвсем черна, но ще свърши работа.

— Няма ли да ти е малко студено така? — Камерън трябваше да се наведе към ухото му, защото иначе вятърът щеше да отнесе гласа му.

Тренкавел погледна босите си крака и тънкия си черен пуловер.

— Трябва да усещам всички пукнатини, а с тези обувки няма да се получи. Канадката ми също е прекалено дебела.

Пилотът погледна към черната бездна отляво и се заслуша в рева на приборя.

— Тук сме почти на върха на Биод Руа, на близо триста метра височина.

— Не знам друг начин да се доберем дотам, Джейми. Ако имахме време, можехме да измислим някаква хитрост, но щом тя свърши превода...

— Ясно, няма нужда от повече обяснения.

Раймон завърза въжето за кръста си, после провери ножа на глезена си и тежкия 12,7 милиметров пистолет в презраменния си кобур.

— Няма ли да вземеш автомата? — попита Камерън.

— Не искам да ми се блъска в гърба, докато пълзя по скалата. — Тренкавел хвърли оръжието в тъмната бездна. — И без това ще е адски трудно.

— А когато се изправим срещу ония главорези?

— Точен ли си с револвера?

— Скоро ще видиш — отвърна Джейми и също завърза въжето за кръста си. След това седна между два по-малки камъка и опря краката си в тях.

Французинът го потупа по гърба.

— Готов ли си?

Пилотът нахлузи кожени ръкавици.

— Готов съм за едно силно малцово уиски и меко легло!

Тренкавел се засмя и заотстъпва заднешком към пропастта, докато Камерън развиваше въжето.

Тъкмо се спускаше под ръба на скалата, когато чу спътникът му да казва:

— Von chance, Раймон. Von chance.

[1] Древно население на Сахара. — Б.пр. ↑

42.

Деджагър прати на пост Васкес вместо руснака. Нямахше доверие на Борис, когато се отнасяше за жена — особено за такава готина кучка като археоложката. Остави Ханвърс и руснака при Касиди, а самият той щеше да провери стената с Бенет и Маккензи.

— Къде отиваме, полковник? — попита Маккензи, докато взимаше автомата си — СА80.

— Имам някакво предчувствие — отвърна родезиецът, докато пресичаха вътрешния двор. — Искам с Бенет да обиколите замъка отвън, а аз ще се кача на стената. Ще спя по-добре, ако се уверя, че всичко е наред.

— Няма проблем, полковник, обаче излишно се притесняваш. Кой ще посмее да се катери по тия чукари посред нощ?

Деджагър тръгна към портата, натисна електрическия ключ, за да вдигне металната решетка, и се насочи към каменното стълбище, по което щеше да се качи на източната стена.

Такива предчувствия го бяха спохождали от време на време в спецчастите „Сълю“ на родезийската армия. И обикновено се оказваше прав. Другарите му казваха, че надушвал опасността като леопард. Самият той предпочиташе да си мисли, че усеща миризмата на плячка.

Катлийн завъртя крана, отдръпна се и се вторачи в мехурчетата във ваната. Изпитваше едно-единствено желание — да се отпусне в горещата вода и да остане там часове наред, ала я побиваха тръпки при мисълта, че ще е гола в този странен замък, докато главорезите на Касиди дебнат наблизко. Беше спуснала резето на спалнята, но споменът за онзи руски звяр продължаваше да я смущава и слабата ключалка не ѝ вдъхваше никакво усещане за сигурност.

Съблече дебелия бял халат и се изми с гъба на мивката. Не можеше да се сравнява с удоволствието от ваната, но горещата вода и сапунът все пак я освежиха.

Преди да излезе от банята, спря пред огледалото. Със завързаната си на опашка коса, без грим и с тези тъмни кръгове под очите определено не изглеждаше в най-добрата си форма.

В мраморната камина в спалнята гореше огън. Пред него бяха поставени две невероятно меки кресла с дамска на цветя, а на масичката между тях имаше сребърен сервиз за чай. От букета бели и розови рози в кристалната ваза на тоалетката се носеше приятно ухание.

Преди малко не я беше забелязала, но сега видя, че върху балдахиненото легло е изпъната бледосиня нощница. Тя погледна стола в ъгъла, на който грижливо бяха сгънати чисти дрехи. Виненочервен вълнен пуловер, памучно поло, дънки, бельо, чорапи... Всички с нейния размер, чисто нови. Дори още бяха с етикетите, по дяволите!

Касиди се нуждаеше от преводач и още отначало беше имал предвид тъкмо нея. Повдигаше ѝ се при мисълта да приеме каквото и да е от това копеле. И въпреки че нямаше да е приятно, Катлийн реши да си облече мръсните дрехи, включително — макар да не знаеше точно защо — обувките си.

После, без да докосне чая и бисквитите, се изтегна на леглото, обърна се на една страна, впери очи в кремавата стена и си представи лицето на Джейми. Меките му сини очи. Суровото очертание на волевата му брадичка. Яките му ръце. Чу смеха му, видя закачливата му усмивка.

Спомни си милувките и целувките му предишната нощ. Полазиха я тръпки. Дивата напрегнатост на любовната им игра... Никога не беше преживявала такова нещо, дори не си го бе представяла...

Споменът започна да избледнява под сивите пелени на умората. Надяваше се, че Джейми е добре... Тя...

От мъгливите сенки на съня бавно изплува треперлива полупрозрачна картина. Образът се избистри и Катлийн видя самата себе си, щастлива и... бременна! Сбъднала отдавнашната си мечта да стане майка, тя заплака от радост, когато от искрящата светлина се появи Джейми... Той сякаш блестеше от странното сияние в съня ѝ, протягайки ръка...

Археоложката внезапно се събуди.

В съзнанието ѝ беше изскочил Дейвид и бе донесъл със себе си пристъп на угризение. Тя в никакъв случай не искаше да нарани съпруга си и знаеше, че в момента се е поболял от тревога. Колегите ѝ на Йона сигурно смятаха, че двамата с Джейми са се разбили.

Мъката на Дейвид се просмука в душата ѝ и стана нейна. Катлийн се разплака. Отначало тихо, после на глас. Все още ридаейки, тя се сви на кълбо, затвори очи и напълно изтощена, потъна в мрачната бездна на съня.

Тренкавел протегна ръка към следващата цепнатина и напъха пръстите си колкото можеше по-навътре. Без да обръща внимание на болката, плъзна лявото си ходило напред, като опипваше студената мокра скала с пръстите на крака си. Намери опора, изхвърли от ума си силната болка от впиващия се в босото му стъпало остър камък и прехвърли цялата си тежест върху него.

Сякаш изпълнал всеки свой мускул до краен предел, французинът се залепи за скалата, докато леденият прибой на Атлантика ревеше на триста метра под него. Той се опита да се съсредоточи и да овладее дишането си. Трябваше да запази самообладание...

На трийсет метра от него Камерън постепенно отпускате въжето. Раймон знаеше, че ако се подхлъзне, тялото му ще дръпне така нареченото обезопасяващо въже с огромна сила и ще го изтръгне от ръцете на пилота.

Врълетя го пристъп на паника и сърцето му се разтуптя бясно. Той дълбоко си пое дъх, задържа го, докато преброи до пет, после бавно издиша. След като повтори дихателното упражнение още няколко пъти, Тренкавел се успокои достатъчно, за да продължи мъчителното си напредване по отвесната скала.

Увиснал на десет метра под ръба на скалата, скрит в мрака, той бързо пъкна дясната си ръка в същата цепнатина, за която се държеше с лявата, пусна лявата, за миг остана неподвижен, после залюля тялото си и се пресегна към следващата издатина. Сърцето му се сви, когато стигна в крайната точка на маха си и дланта му се удари в гладка повърхност.

Беше се разделил с молитвите в деня, в който Елен умря в ръцете му. Сега разчиташе на по-надежден съюзник — на своя гняв към Бог.

Замахна с лявата си ръка все едно се готвеше да хвърли топка и отново се залюля. Този път откри каквото търсеше... или по-скоро го напипа. Извит и заострен ръб приблизително с форма на рог на носорог, макар и малко по-малък. Надявайки се, че няма да се отчупи, Раймон отпусна тежестта си върху него и се хвана за каменния рог и с дясната си ръка.

Погледна нагоре. Още малко... Още съвсем малко! Почти беше стигнал под неосветената, гледаща към морето стена на замъка. Скоро... Опитваше се да не обръща внимание на студа и на вцепеняващите болки в треперещите си от изтощение ръце и крака. Скоро... Няколко пъти дълбоко си пое дъх, почина си още десетина секунди и се пресегна колкото можеше по-нататък към следващата пукнатина или издаден камък.

Касиди за кой ли път се приближи до камината и впери очи в пламъците. Опияняващата тръпка от перспективата да знае бъдещето се беше сменила с леден страх от предстоящото.

Погледна древния том, после погледът му падна върху купчината листове с ръкописните преводи на д-р Филипс, които стигаха до предсказанията за 80-те години на XXI век. На другата сутрин археоложката щеше да продължи до 2100-та година. Това щеше да е достатъчно, реши милиардерът. Не му трябваше да знае повече.

Втора си чаши в чашата „Напог Касъл“ 1951-ва, завъртя я веднъж и я преполови на един дъх. Трябваше да се наслади на ирландското уиски глътка по глътка, естествено. Бутилката струваше над петстотин долара. Той поклати глава. По дяволите, тресеше го толкова силен страх, че не можеше да усети разликата. Отново надигна чашата и я пресуши, без дори да усети парене в гърлото.

Не го плашеха катастрофите, които щяха да се случат. От паметивека имаше войни и епидемии. Не, ужасът, който го смразяваше до мозъка на костите, щеше да бъде открит след петдесет и една години в дълбока пещера в Южна Франция.

Изведнъж си спомни за майка си, починала в лудница няколко години след убийството на брат му Лиам. Бедната жена премяташе зърната на броеницата си, целуваше разпятието и вярваше, че мъртвият ѝ син е станал ангел, който нощем идва да поседи при нея.

Касиди знаеше, че майка му би искала той да спаси Църквата от кошмара в онази пещера. Дори алкохолизираният му баща се смяташе за добър син на Църквата и даряваше на храма „Сейнт Антъни“ пари, каквито семейството не можеше да си позволи. Лиам също би желал брат му да защити християните от онова, което щеше да се случи след петдесет и една години.

Той бръкна в джоба на жилетката си и извади джипесема си. Колко души в целия свят, самодоволно си помисли милиардерът, имаха личния номер на папата и разрешение да му се обаждат по всяко време?

Отговори му младежки глас и Касиди помоли да го свържат със Светия отец.

— Предайте на негово светейшество, че се обажда неговият приятел от едно време.

Когато папата вдигна слушалката, Касиди долови в гласа му страх.

— Книгата на монаха е у мен, ваше светейшество.

Облекчената въздишка на римския понтифик прозвуча като свистящ въздух.

— Слава на Господ! — успя да промълви той накрая.

— Слава на Господ и на всички светии!

— Преводът за две хиляди петдесет и шеста година...

— Касиди замълча.

— Да?

— Ами, като го прочетох... Сега... Ъъъ... — Той се прокашля. — Ти беше прав, Пами... ъъъ... искам да кажа, ваше светейшество. Вие бяхте прав още отначало. Ще задържа преведените предсказания до две хиляди и стотната година, но лично ще ви донеса книгата на екологичната конференция в Париж, както и превода за две хиляди петдесет и шеста. И ти предлагам, стари приятелю, да изгориш тая шибана... Уф, извинявам се. Моля да ми простите, ваше светейшество. Старите времена се забравят трудно, нали знаете. Искам да кажа, унищожете я, свети отче. Унищожете я и сложете точка.

Последва дълго мълчание и на Касиди му се стори, че чува папата да плаче.

— Благодаря, Дани — накрая отвърна той. — Всеки християнин на планетата ти благодари. Знаеш ли, няма никакво значение какво уж

е „видял“ в нашето бъдеще някакъв дяволски монах преди хиляда и двеста години. Важното е онова, което живее в сърцата ни. Което научихме като деца в „Сейнт Антъни“. В което вярвах майките ни. В което вярвахме тогава и ние. Дани... И в което вярваме днес.

Въпреки че Касиди долавяше топлота в гласа на новоизбрания понтифик, имаше още нещо... Нещо различно. Пами вече не беше онова хлапе с огромни уши от нюйоркския ирландски квартал. Бе представител на Бог на земята и Светият дух говореше през устата на папа Инокентий, наместника на Христа.

Даниъл Касиди за пръв път в живота си се почувства изпълнен с вяра, различна от вярата в самия себе си. Всички онези часове на богослужения... Молитви... Изповеди... Свещите, които майка му палеше за душата на Лиам... Всичко, което видя в този момент Касиди, отекваше в силния глас на папата.

— Ваше светейшество говори от името на Господ — каза той.

— Всички сме Божии инструменти, Дани. Просто някои са по-остри и по-добре направени от други. Значи ще се видим в Париж, нали?

— След два дни, ваше светейшество.

— Още веднъж ти благодаря, Дани. Ти си истински храбър воин на Църквата и най-скъп приятел на папа Инокентий Четиринайсети. Ще се моля за теб, синко, и ще запаля свещ за душата ти.

— Благодаря, свети отче, и лека нощ. Всичко ще свърши така, както се надявахте.

— За пръв път от много седмици насам, Дани, ще спя спокойно. Но има още нещо...

— Какво, ваше светейшество?

— Нали знаеш какво се прави с излишния баласт?

Касиди се усмихна. Папата имаше предвид свидетелката — Катлийн Филипс.

— Да, свети отче, знам.

— Тогава лека нощ, Дани.

— Лека нощ... Пами.

Милиардерът затвори. Чувстваше се по-добре, всъщност от години не се беше чувствал толкова добре. Тази нощ щеше да се моли, както не се бе молил от... В гърлото му заседна буца... Откакто онова негро уби Лиам.

Вперил очи в пламъците, той се замисли за Катлийн Филипс. Съвсем скоро щеше да се погрижи за този излишен баласт. Когато археоложката приключеше с работата си, Касиди щеше да нареди на хората си да я хвърлят от скалата. Морето щеше да приеме онова, което останеше от тялото ѝ. Милиардерът сви рамене и отново напълни чашата си. И с това всичко щеше да приключи.

Отпи от уискито и се наслади на великолепия му вкус, заслушан в пращенето на огъня и натрапчивите стонове на вятъра из стария замък. След известно време чу в тях глас, гласа на Лиам, а после и думи:

„Ти се справи, малкият. Страхотно се справи“.

Тренкавел се вкопчи в туфите хвойна и се изтегли през ръба на скалата. Тежко задъхан, залегна в сянката на западната стена на замъка Бейра и погледна наляво. Нищо друго, освен мрак и силуети на контрафорси, които поддържаха стената, изложена на ветровете откъм Атлантика. Ниските храсти след последния контрафорс сияеха като полирано сребро под лъчите на прожекторите.

Обърна се надясно и в края на стената видя масивната цилиндрична югозападна кула. Прожекторите осветяваха големите камъни до ръба на скалата, където се криеше Джейми.

Беше време да помогне на пилота, помисли си Раймон, докато сваляше въжето от кръста си и го завързваше в основата на контрафорса. Обра хлабавината, праметна я през ръка и три пъти силно дръпна. Въжето увисна — Камерън се приближаваше към ръба на скалата. Французинът отново го опъна, приготви се и зачака.

Джейми скочи в бездната и Тренкавел бясно започна да дърпа въжето. Накрая то се изпъна и преплетените найлонови нишки се врязаха в дланите му. Очакваше болка, но не чак толкова силна. Той стисна зъби, за да не извика, бавно си пое дъх и се отдаде на агонията... Разтвори се за нея, прие я, приветства я като уважаван противник, който излиза на ринга.

Както го бяха учили, моделира страданието си в мисловен образ на тежка черна топка. Отново си пое дъх и насочи цялата си воля срещу топката. Усили решимостта си да изтегли Джейми по скалата. Трябваше да увие въжето около кръста си, защото найлонът се впиваше в плътта му и тя стана хлъзгава от кръв.

Докато теглеше въжето, тикаше черната топка на болката нагоре по склона на решимостта си. Неговият инструктор наричаше този метод за овладяване на болката „Сизифови мъки“. Беше го научил, спомни си той, когато...

Нещо — нямаше представа какво — го накара да погледне на юг. Лъчите на прожекторите очертаваха неясен силует на мъж. Носеше автомат — Тренкавел ясно видя дулото му, осветено от монтираното върху оръжието фенерче.

Часовият се приближаваше. Раймон отскочи към стената на замъка, прехвърли въжето през контрафорса и здраво го уви около китката си. Спотай се, опря крака в каменната основа на контрафорса, измъкна ножа от канията на глезена си и зачака. През тези няколко секунди в съзнанието му изплува образът на японския му инструктор по мятане на ножове.

„Определи май — разстоянието — и го следи — беше му казал старецът от остров Хокайдо. — Усети суки — възможността — и ѝ се довери. Копней за заншин — абсолютната власт над положението — и я установи.“

Фенерчето на часовия всеки момент щеше да освети въжето. Тренкавел прецени май, потърси суки и я видя, после установи заншин.

Изтегли се за въжето, скочи напред, превъртя се във въздуха и обви бедра около шията на мъжа.

Двамата се претърколиха на земята и ножът на Раймон описа широка дъга. Часовият зарови лице в пръстта и французинът заби ножа в тила му до дръжката. Онзи се вцепени, издаде къркорещ звук и когато острието проникна в мозъка му, тялото му силно се разтърси.

Тренкавел остави ножа в главата му и продължи да изтегля Джейми. Напомпан до крайност с адреналин, дърпаше въжето, без да го увива, докато пилотът не изпълзя през ръба на скалата.

— Господи! — задъхано каза Камерън. — Какво стана? — Млъкна да си поеме дъх. — Въжето поддаде и... — И тогава видя трупа. — Боже мой, кога...

— Нямах избор. — Раймон изтегли ножа и го избърса в камуфлажната униформа на мъртвеца.

След като овладя дишането си, Джейми му помогна да издърпат тялото зад един контрафорс.

После, докато навиваше въжето, пилотът вдигна поглед към крепостната стена.

— Ще е адски трудно да я изкатерим. А и почти няма за какво да се хванеш.

Тренкавел прокара пръсти по зида и се замисли. Стената и контрафорсът се срещаха под прав ъгъл. Можеше да изпълне тялото си между тях, като опре гърба си в контрафорса, а краката си — в стената. Щеше да е като изкачването на връх Айгер в Алпите, само че сега щеше да стъпва под ъгъл по стената, което беше много по-мъчно.

— Докладвай местоположението си, Бенет — чу се глас.

Раймон и Джейми се вцепениха. Гласът идваше от радиостанцията на куртката на убития.

— Чуваш ли ме, Бенет? Обади се. Край. Бенет?!

Пилотът погледна Тренкавел.

— Какво ще правим?

— Ако не отговорим, ще изтълкуват прекъсването на връзката като сигнал за опасност. — Французинът плъзна поглед по стената. — Ще дойдат да проверят.

— Докладвай, Бенет!

Камерън кимна, вдигна радиостанцията и натисна контактния бутон.

— Тук Бенет — тихо произнесе той. — При мен е спокойно.

Последва дълго мълчание, после гласът се чу отново:

— Дай ми паролата, Бенет!

Джейми се обърна към Тренкавел.

— А сега?

— Е, хайде, топ апи. — Раймон извади 12,7 милиметровия пистолет „Дезърт Ийгъл“ от презраменния си кобур. — Дай им паролата.

Камерън се ухили и отново натисна бутон.

— Значи искаш паролата, а? Какво ще кажеш за това: „Ето сив кон...“

Тренкавел се засмя и довърши цитата:

— „... и върху него ездач, чието име беше смърт“^[1]. — Зареди оръжието, прибра го в кобура и се закатери по стената.

— Давай, Раймон! — прошепна Джейми. — Давай, по дяволите! Всеки момент ще ни дойдат гости.

[\[1\]](#) Откровение 6:8. — Б.пр. ↑

43.

— Васкес! — извика Деджагър по радиостанцията, докато тичаше. — Чуваш ли ме? Васкес!

— Васкес слуша, полковник.

— Паролата?

— Гарван.

— Криптирана връзка...

— Ясно, полковник.

— На територията на замъка са проникнали чужди лица! — каза родезиецът. — Пусни решетката, застани на пост на портата и чакай Мак. Той ще ме замести, докато слеза при вас. Бързо!

— А жената, която охранявам?

— Зарежи я тая шибана курва, индианецо! Бързо!

Деджагър превключи канала.

— Мак, чуваш ли ме?

— Мак слуша, полковник.

— Паролата?

— Гарван.

— Криптирана връзка.

— Слушам.

— Местоположение?

— Завивам на северозападния ъгъл.

— Върни се обратно! Имаме гости. Бенет е извън играта. Пипнали са го при западната стена. Иди при портата, там е Васкес, после върви в къщата и заключи навсякъде. Руснакът и Ханвърс ще останат при Главния. Ти също не се отделяй от него. Прати Борис на главния вход, а Ханвърс да заварди входа откъм кухнята. Можеш да разчиташ на Ханвърс. Ясно ли е?

— Тъй вярно, полковник.

— Шести, край на връзката.

Деджагър продължи да спринтира покрай зъберите на стената и междуременно се свърза с руснака.

— Докато дойде Мак, двамата с Ханвърс не се отделяйте от Главния и книгата. Ясно ли е?

— Бъдат на сигурно място в мечешка прегръдка на Борис, полковник.

Към средата на южната стена родезиецът забави ход, спря и приклепна на едно коляно, стиснал заредения си автомат. Осветената от прожекторите подковообразна ивица около замъка свършваше внезапно с безкрайната чернота зад скалите.

Той впери очи в мрака и тестисите му се свиха. Злокобното усещане го върна в Африка... Краят на гората, по-черна от нощта, на отсрещния бряг на река Шаше, където терористите от Революционната армия на народа на Зимбабве търпеливо чакаха да убият всичко, което мръдне...

Пъхна радиостанцията в джоба си и се приведе зад един каменен блок, който се подаваше от стената като стъпало. Разгъна приклада на калашника си, превключи предпазителя на автоматична стрелба с по три патрона и се прицели към западната, гледаща към морето страна на крепостта.

Кошмарът я събуди. Мъглите на съня се завихриха, разкъсаха се и отлетяха като валма дим... Нещо за Джейми и онази проклета книга... Бяха го ранили...

Тя разтърси глава, стана от леглото и нервно започна да крачи из стаята. Когато се обърна за поредната обиколка, забеляза на плочата върху камината кристална гарафа с тъмна течност. До нея имаше малка чаша за бренди.

Макар да се изкушаваше, Катлийн реши, че е по-добре умът ѝ да остане бистър. Отиде до тежката врата, долепи ухо до нея и се заслуша. После, все още малко замаяна от съня, я отключи и я откряна. Очакваше да види часовей, но сумрачният коридор бе пуст.

Ориенталски килим покриваше пода на целия коридор. По стените висяха маслени портрети на мрачни шотландски кланови вождове. Малки електрически свещници хвърляха мъждукаща жълта светлина.

Като стъпваше тихо по дебелия килим, Катлийн предпазливо се насочи към другия край на коридора. На лицето ѝ бавно разцъфтя

усмивка, сякаш най-после е разбрала смисъла на някаква шега.

Бягство? Когато хеликоптерът кацаше сутринта, бе успяла да види, че замъкът се издига в самия край на скалите на западния бряг на Скай. Спомняше си, че забеляза дълъг проток, най-вероятно Лох Харпорт. Освен това бяха прелетели над уникалната заобленост на залива Талискър.

Не идваше за пръв път на острова и помнеше, че селцето Талискър не е много далече. С Дейвид бяха посетили старинната дестилационна фабрика в селото, където се произвеждаше характерното уиски с вкус на черен пипер.

Катлийн въздъхна. Бяха прекарали един чудесен ден.

Спря на площадката на каменното стълбище, което водеше към голямата зала, наостри уши, но чу само морския вятър, който стенеше из стария замък.

По дяволите, какво имаше за губене? Ала докато слизаше надолу, отговорът изведнъж изплува в съзнанието ѝ, придружен от спомена за леденосините очи на Деджагър.

Тренкавел с всички сили опираше босите си крака в грапавия зид и плъзгаше рамото и гърба си нагоре по контрафорса. Без да обръща внимание на болката от забиващите се в плътта му остри ръбове, вдигна единия си крак, стъпи по-нагоре, изтегли тялото си и повтори упражнението.

После спря и погледна нагоре, за да види колко му остава — може би още около три метра. Пак се оттласна и пристъпи с надеждата, че ще намери опора в друга издатина или цепнатина.

Неравната каменна повърхност беше разкъсала ризата му и жестоко жулеше рамото и гърба му. По блоковете под него тъмнееше кървава диря. В очакване на битката и екстаза, който знаеше, че ще изпита, болката му избледня — оставаше само споменът за нея, като почти въображаема чувствителност на стар белег.

Вместо подарък за деветнайсетия му рожден ден баща му насила го записа в Чуждестранния легион, за да усъвършенства уменията си. След половин година той се озова във II чуждестранен парашутен полк, дислоциран в една от най-горещите дупки в Камерун край река

Санага. Нападната от бунтовници, неговата част трябваше с бой да си пробие път... Не се беше чувствал толкова жив от смъртта на Елен...

Сега, вече само на метър под зъберите на стената, Раймон спря за миг, за да се съсредоточи и да си представи следващия си ход.

„Мисли като врага си. Погледни през мерника на противника. Превърни се в човека, който е готов на всичко, за да те убие“.

Бяха се досетили, че е убил часовия при западната стена, и очакваха атаката да започне оттам. Неколцина наемници щяха да пазят книгата. Други щяха да заемат позиции покрай тази стена.

Не можеше да виси така цяла вечност. Трябваше да хвърли зара.

Изтегли се до ръба на стената и надникна. Сетивата му регистрираха само туптенето на собственото му сърце, вятъра, студения камък на средновековната крепост и далечната болка.

Пое си дъх и се повдигна малко по-нагоре. Ръцете му затрепераха, когато се опита да прехвърли единия си крак през ръба.

Не успя.

Продължи да виси на ръце още няколко секунди и направи втори опит. Този път петата му стигна до ръба и французинът се претърколи върху стената.

Висеше, люлееше се или се катереше от... Струваше му се, че е изтекла цяла вечност. Изглеждаше му някак... по-реално да лежи на твърдата равна стена. Заразтрива изтръпналите си ръце и крака, после хвърли края на въжето долу на Камерън.

Вслушваше се внимателно, готов да реагира при най-малкия шум, но имаха късмет. Ниският парапет от вътрешната страна на стената осигуряваше известно прикритие откъм другите части на замъка.

Чу обувките на пилота да дращят по грапавата повърхност на стената. След малко чу и задъхано дишане и тиха ругатня. Накрая видя главата му и дулото на праметнатия на гърба му автомат на убития часови. Джейми бавно се прехвърли през ръба и останал без дъх, се тръшна до французина.

Касиди наблюдаваше едрия руснак, който спусна тежките кадифени завеси и продължи да се разхожда из библиотеката, като поглаждаше автомата си АКС-74У.

Седнал на един от кожените фотьойли при отсрещната стена, Ханвърс зареждаше пълнителя на пистолета си.

— Къде е Деджагър? — попита милиардерът.

Борис погледна бившия полицай, после отново се обърна към Касиди и отвърна, без да го поглежда в очите:

— Скоро дойде, господине.

Ханвърс кимна.

— Да, господин Касиди. Полковникът ще се присъедини към нас след малко.

Милиардерът скочи от стола и запрати две трети пълната си чаша уиски в камината. Стъклото се пръсна сред кълбо от пламъци. Той се завъртя кръгом и насочи показалец към огромния руски наемник.

— Искам обяснение. Хомяков! Веднага ми кажи какво става, по дяволите!

После се обърна към Ханвърс и изрита отоманката от пътя си.

— И двамата работите за мене, копелета нещастни! И ти, и Деджагър — всичките работите за мене!

Лейтенантът закима още по-енергично и вдървено се поизправи във фотьойла. Руснакът се изпъна и застана мирно, сякаш му четеше конско самият Сталин.

— Е? — като местеше поглед от единия към другия, попита Касиди. — Какво става, по дяволите?

— На територията на замъка е проникнало чуждо лице — призна Ханвърс. — Може и да са повече.

— Майтапиш ли се с мене, мамка му? — Погледът на милиардера се насочи към пророческата книга на масата. — Боже Господи! — Той се приближи до старинното писалище. — Все едно че с охраната ми се занимават някакви шибани комедианти! — Изтегли едно от чекмеджетата, извади стоманения си револвер с ръкохватка от слонова кост и бавно го измъкна от ръчно изработения кожен кобур.

— Господин Касиди, аз... — запелтечи Борис. — Полковникът може би няма да...

— Какво? — Касиди отвори барабана, за да се увери, че е пълен. — Не би искал шефът му да е въоръжен ли? — Рязко щракна барабана. — Колко жалко! За него!

Катлийн чу викове откъм библиотеката. Трябваше да е Касиди. Не можеше да разбере какво казва, но явно беше ядосан.

Изведнъж я стресна друг звук и когато вратата от отсрещната страна на голямата зала се отвори, тя вече се бе хвърлила зад мекия диван само мигове преди покрай нея да притичат двама от охранителите. След като те влязоха в библиотеката, реши да се възползва от шанса, изправи се и чу:

— Стой!

Катлийн се обърна и видя мъж, насочил автомат към нея. Не спря, а побягна.

Чу острия глас на Касиди:

— Зарежете кучката! Няма да стигне далече. Пазете книгата!

Катлийн дръпна резето, отвори тежката дъбова врата, изтича по каменните стъпала и изскочи на двора.

Изведнъж от сенките се появи тъмен силует. В краткия миг, в който го видя на светлината на замъка, тя позна в него пилота на хеликоптера. Изненадата, която в първия момент се изписа на лицето му, се смени със страх точно преди нейния юмрук — използвайки ускорението на тялото ѝ — с всичка сила да се заби в носа му.

Като се прикриваше до парапета, Тренкавел пълзеше по корем на юг по западната стена. Стигна до купчина каменни блокове, извади пистолета си и бавно и предпазливо надникна над тях.

Камерън, който се движеше непосредствено зад него, го потупа по крака и прошепна:

— Къде отиваме, по дяволите?

— Сигурен съм, че онова, за което идваме, е в главната сграда. — И Раймон посочи на юг.

В центъра на двора се издигаше най-голямата постройка на територията на замъка. Въпреки че беше осветена отвсякъде, не се мяркаха никакви часови.

— Къде е охраната? — попита Джейми. — Мислех, че ще е фрашкано с главорези.

— Сигурно не са чак толкова много. Ако са само няколко, би трябвало да са при книгата. — Той се обърна към пилота. — Някакви идеи?

— Може да им предложим да се предадат.

— Виждаш ли онова стълбище? — Тренкавел посочи края на стената.

— Шегуваш ли се? Парапетът не стига чак дотам. Ще се виждаме отвсякъде.

Французинът кимна към автомата в ръцете на Камерън и попита:

— Можеш ли да стреляш с това?

— Да, по дяволите. — Пилотът потупа джоба на якето си. — Взех и два резервни пълнителя от наемника. Обаче това не...

— Трябва да стигна само до средата на стълбището. Оттам ще скоча и ще се скрия в сенките.

— Сянката не може да спре куршум, Раймон.

— Ти просто бъди готов да ме прикриваш. Ако наблюдават стената — а аз съм убеден, че я наблюдават, — ще открият огън още щом изскоча иззад парапета. Стреляй по посока на стрелбата.

Джейми кимна, разгъна телескопичния приклад на автомата „Колт Командо“, опря го върху камъните и вдигна очи към Тренкавел.

— Ей, Раймон, гледай да не те убият, нали?

— Не си го и помислям, mon ami. — Гърлото на французина се сви. — Не искам да сложа край на това прекрасно приятелство. — Протегна ръка и стисна рамото на Камерън.

Пилотът се напрегна и рязко се дръпна.

— Приятелство ли? — прошепна в мрака. — Аз знам какъв си.

Докато се взираше в суровото, наполовина скрито в сянката лице на Камерън, Тренкавел осъзна, че всякакви надежди за приятелство са само илюзии на едно самотно момче. Стисна дръжката на ножа си. Познатият заслепяващ гняв щеше да му мине за една-две секунди. Ала в този момент, в който цялото му същество се разкъсваше, му се искаше с един замах да пререже гърлото на Камерън.

— Още щом видиш проблясъците на изстрелите, открий огън по източника им — каза накрая с прегракнал от ярост глас.

Джейми само кимна.

Французинът запълзя към каменното стълбище на петнайсетина метра от тях. Парапетът свършваше след пет-шест крачки.

Когато стигна до края му, Тренкавел спря, пое си дъх и се втурна към стълбището.

В същия миг диагонално откъм южната стена заваляха куршуми. Гърленото тракане на оръжието звучеше като АК-47. След секунда Тренкавел чу по-високите откоси на автомата „Колт Командо“, с който стреляше Камерън.

От зида вдясно от Раймон се разхвърчаха късчета камък. Той залегна и измина последните няколко метра до стълбището пълзешком. После се претърколи от стената и се смъкна по каменните стъпала. Тежките 7,62 милиметрови куршуми, изстрелвани по 600 в минута, буквално раздробиха стената и стъпалата над главата му.

След това настъпи затишие — Джейми и наемникът явно презареждаха. Тренкавел използва тази възможност, светкавично се спусна по няколкото оставащи стъпала, хвърли се в мрака наляво, падна на земята с ловко претъркулване, скочи на крака и се затича към централната сграда.

Деджагър зареди нов пълнител в автомата си и изстреля един откос. Не знаеше дали е улучил мъжа, който се беше спуснал на двора. Гадното копеле се движеше прекалено бързо.

Той слезе по стъпалата на източната стена и тичешком прекоси вътрешния двор. В движение измъкна радиостанцията от джоба си.

— Мак! Чуваш ли ме?

— Мак слуша, полковник.

— Парола?

— Чакал.

— Един от тях успя да мине покрай мене, Мак и идва право към вас!

— Готови сме.

— Имай предвид, че е добър. Много е добър.

— Ще го чакаме.

Полковникът се изкачи по стъпалата до покрива на ловната хижа източно от главната постройка. Оттам виждаше почти целия ярко осветен двор. Въпреки че някои участъци оставаха в сянка, от тази позиция със сигурност щеше да забележи онзи тип.

Ето го! Тичаше през двора! Деджагър вдигна автомата си, прицели се... Показалецът му на спусъка се отпусна. Пфу! Беше жената. Е, тази курва можеше да върви по дяволите. В момента си имаше други проблеми.

Тренкавел приклепна зад една от по-малките сгради на север от централната. Виждаше главния вход, но трябваше да има и заден. Той погледна към високата постройка със зъбери отгоре. Оттам най-вероятно покриваха предната и задната страна на къщата.

Прецени разстоянието до целта си. Нямахше да успее — нито до главния, нито до задния вход. Ех, ако имаше радиовръзка с Камерън!

Отекнаха изстрели и дъждът от куршуми откъсна цели парчета от тухления комин зад главата на Деджагър.

— Мамка му! — изкрещя полковникът и се прикри зад зъберите. Второто копеле сигурно го беше видяло да се качва на покрива.

Последва нов откос. Деджагър вдигна автомата си и стреля в посоката, от която идваше огънят. После отново залегна и зачака отговора.

След няколко секунди се понадигна и каза сякаш на себе си:

— Е, такива са шансовете на войната.

И зареди нов пълнител в калашника.

Докато обстрелът между северната стена и покрива на сградата на юг продължаваше, Катлийн се криеше зад древния кладенец близо до центъра на вътрешния двор. Въпреки че не се целеха в нея, се радваше, че е успяла да си намери сигурно убежище.

В този момент зърна мъж, който тичаше ниско приведен към централната постройка. Нямахше представа какви са тези хора, но беше сигурна, че са дошли за книгата на монаха.

Е, можеха да вървят по дяволите, и те, и проклетият кодекс! Надигна се да побегне, но пред очите ѝ се появи самодоволната физиономия на Касиди. Мисълта, че този звяр ще докопа с мръсните си ръце предсказанията на Броихан и ще има власт върху бъдещето на любимите ѝ хора, я изпълни с неописуем страх.

Простата логика предполагаше, че ако някой се върне във времето и промени историята, ще се промени и собственото му време. Но какво щеше да се случи, ако някой променеше бъдещето? Тъканта на времето спокойно можеше да се окаже лесно податлива на разнищване. Навярно вселената наистина следваше посока, предопределена още от паметивека. Или пък се развиваше хаотично? Имаше ли значение? Нейните хора бяха изкопали тази проклета пущина, бяха я извадили на нищо неподозиращия бял свят. Книгата сама беше поставила своето откриване в краката на Катлийн.

Изведнъж тя усети, че съдбата на човечеството се стоварва върху плещите ѝ. Пое си дъх и затича обратно към главната сграда. По един или друг начин трябваше да си върне бъдещето.

Тренкавел дотича до централната сграда, залегна зад дебелия каменен парапет и залази нагоре по стъпалата. Когато стигна до средата, отново се наложи да спре — от северната стена затрака поредната канонада, последвана от канонада от покрива на съседната постройка.

Биваше си го този Джейми Камерън. Биваше си го... Той преглътна, като си спомни реакцията на пилота към приятелския му жест. Но ако... ако някак си успееше да се добере до книгата и да спаси археоложката... Представи си как отвежда Катлийн при Камерън и получава топла прегръдка и от двамата. Виждаше усмивката на Джейми...

„О, я стига! Престани, за бога!“

Стисна зъби. Призля му от тези патетични мечти, които забулваха истината за безрадостното му съществуване!

Баща му имаше право: приятелството беше просто мехлем от мечти, с който слабите мажат нанесените си от самите тях рани.

Обзе го задушавашо усещане за унижение, което светкавично се превърна в леден гняв. Гняв към баща му. Гняв към Камерън. Дори към Елен, задето го бе изоставила в тази студена тундра, каквато представляваше животът.

Внезапно сякаш и последната клетка в тялото му избухна, потта по лицето му се смеси със сълзи и той прехапа устна, докато не усети в устата си вкус на кръв. Миналото му го разкъсваше, бъдеще му беше отказано. Не можеше да преглътне, едва си поемаше дъх. Вече не се чувстваше човек и знаеше, че ще се пръсне, ако не убие някого... Ако не убие някого веднага!

Скочи върху каменния парапет, изкатери се по стръмния наклон, хвърли се през витражния прозорец отдясно на вратата и се претърколи в голямата зала сред дъжд от стъкла.

Посрещна го тракане на автомат и в дъбовата врата зад него се заби дъжд от куршуми. После откосите начертах линия от дупки на стената в търсене на по-податлива мишена. Тренкавел инстинктивно усети източника на стрелбата още преди очите му да го видят, метна се

наляво и в движение насочи пистолета си напред, докато грамадният наемник завърташе дулото на оръжието си след него.

Руснакът закъсня. Куршумите с кух връх го улучиха в гърдите и корема и го запратиха в задно салто през един стол.

Раймон продължи напред и подмина трупа, без изобщо да обърне внимание на ужасните поражения, нанесени от 12,7 милиметровите куршуми.

В следващия миг някой откри огън от отсрещния край на залата и го принуди да залегне зад дървена масичка за сервиране със сребърна рамка. Той протегна пистолета си отгоре и изстреля останалите пет патрона към вратата, зад която се криеше противникът му.

Мощните куршуми пробиха тежкия дъб като че ли е картон. Чу се крясък и мъжът се свлече на пода.

Тренкавел присви очи и се вторачи в светлата пролука на притворената врата, зареди нов пълнител, вкара патрон в патронника и се затича натам, като се движеше на зигзаг. Хвърли се на мраморния под, плъзна се като бейзболист, мятащ се към хоума, изрита вратата и я отвори докрай.

Появата му в голямата библиотека беше посрещната с град от куршуми, идващи от дъното на помещението. Французинът моментално видя онова, на което го бяха научили през дългите години подготовка: над една прекатурена маса надничаха две лица, осветени от жълтите пламъци в камината.

Докато куршумите вдигаха осколци от пода около него, той се претърколи, прикри се зад трупа до вратата и изпразни половината пълнител по посока на изстрелите. Улучи единия си противник в лицето и онзи отхвърча назад, като изпусна автомата си. Вторият куршум на Раймон попадна в рамото на другия мъж и го завъртя така, че следващият пръсна темето му.

Тренкавел се изправи и се приближи до почти обезглавените охранители. Погледът му попадна върху пророческата книга, която лежеше на една маса наблизко.

— Хвърли оръжието.

Той бавно започна да се обръща.

— Казах да хвърлиш оръжието, по дяволите!

Французинът пусна пистолета, който изтрака силно на мраморния под, и все така бавно се обърна. Видя мъж с къса сива коса, насочил срещу него револвер.

— Вие трябва да сте Даниъл Касиди.

— А ти кой си, мама му стара?

Вдигнал ръце, Раймон кимна към кодекса.

— Колекционер.

— Свършено е с твоето колекциониране. Повтарям: кой си ти, дяволите да те вземат?!

Тренкавел се усмихна. Аматьорите приказваха прекалено много.

— Какво ти е толкова смешно?

— Нищо.

— Пак питам: как се казваш, мамка ти?!

— Дейвид Янус — без да престава да се усмихва, отвърна Раймон. — Защо се интересувате от тази книга?

— Явно не си я чел.

— Знам, че е пророческа книга и...

— И какво?

— И човек като вас сигурно знае как да превърне пророчествата в злато.

— Само отначало беше така — изсумтя Касиди.

— Значи просто обичате стари книги, така ли? — Тренкавел хвърли бърз поглед надясно, за да се увери, че е чисто. Представи си следващия си ход — действие, упражнявано хиляди пъти по време на тренировки.

— Не — продължи той, като преценяваше разстоянието. — Интересува ви само печалбата, като всеки друг алчен капиталист.

Касиди гордо изправи глава.

— Всъщност самият папа Инокентий ме натовари да му занеса тази дяволска книга. Вдругиден трябва лично да я предам на Светия отец.

Значи новият папа вече беше насъскал копоите си.

— Страдате от мания за величие, Касиди. За какъв папа говорите?!

— Ти пък какво знаеш, мамка ти? С негово светейшество сме отраснали заедно в ирландския квартал в Ню Йорк!

— Дяволът трябва да е изключителен майстор, за да сътвори две такива отрепки като вас.

— Запази остроумието си за ада, копеле гадно!

Тренкавел преброи крачките и се приготви.

— Папата и неговият палач. — Той поклати глава. — Почти нищо не се е променило от времето на кръстоносните походи, а?

— Стига приказки, Янус, или който и да си в действителност. — Пръстът на Касиди се напрегна на спусъка.

Раймон направи светкавично кълбо напред, застана на едно коляно и хвърли ножа си с убийствена точност.

Острието проби от край до край лакътя на милиардера и той изпусна револвера, олюля се назад и зяпна стърчащата от плътта му кама и бързо поаленяващия ръкав на кремавата си жилетка. Тренкавел се втурна към сивокосия мъж и завърши последната си крачка с ритник в слабините му. Въздухът рязко напусна дробовете на американеца и той се строполи на пода, като се гърчеше от болка.

Раймон се хвърли отгоре му, заби коляното си в гърдите му и изтръгна ножа от ръката му. Касиди изкрещя и в същия момент французинът опря острието в небцето му. За негово огромно удоволствие очите на милиардера изхвъркнаха от орбитите, докато той се давеше от стичащата се в гърлото му кръв.

— Значи папата чака да му занесеш книгата вдругиден, така ли? — попита Тренкавел.

Касиди кимна, доколкото му позволяваше врязалото се в небцето му острие.

— Къде? — Раймон измъкна ножа от устата му и го притисна под окото му.

Милиардерът трябваше да изплюе кръвта, за да може да отговори.

— В Париж. В... „Нотр Дам“. По време на екологичната конференция.

— Къде е Катлийн Филипс?

— Тя... тя избяга. Може да е някъде навън. Нямам представа!

— Au revoir, мосю Касиди. — Тренкавел вдигна ножа и се наслади на ужасения поглед на мъжа. И точно в този момент усети нечие присъствие или по-скоро празно пространство, очакващо нечие присъствие. С едно-единствено плавно движение се претърколи от

тялото на Касиди, грабна оръжието си, скри се зад една маса и пхна ножа в канията на глезена си.

Въпреки че вратата на библиотеката беше отворена, не виждаше никого. Нямаше значение. Знаеше, че са там и че скоро ще се появят.

Изтече поне половин минута, преди да чуе гърлен глас със специфичен акцент.

— Добре ли сте, господин Касиди?

— Не, Деджагър! Изобщо не съм добре, мамка му! — изхриптя милиардерът, като плюеше кръв. — Онова копеле ме намушка, по дяволите! Ти трябваше да ме охраняваш, а оня ме намушка!

— Успокойте се. Къде е тоя скапаняк?

— Зад масата до камината.

Последва напрегнато мълчание, което се проточи... три секунди... минута... Продължаваше да цари абсолютна тишина...

Тежката масичка за сервиране изхвърча през вратата с оглушителен трясък! Мъжът, който я буташе отзад, обсипвайки пътя си с автоматичен огън, блъсна импровизираната си стенобойна машина право към Тренкавел. Тази тактика изненада французина и той залегна на пода в мига, в който куршумите пръснаха прикритието му на трески. След като противникът му изпразни пълнителя си, Раймон вдигна пистолета си, но връхлитащата количка се вряза като танк в останките от масата и избви мощния „Дезърт Ййгъл“ от ръката му.

В момента, в който Тренкавел скочи на крака, мъжът го сграбчи за кръста и го повали в камината сред дъжд от искри. Едва когато се изтъркаляха в средата на библиотеката, французинът усети, че си е изгорил ръката.

Като събаряха маси и столове, всеки вкопчен в гърлото на другия, двамата неколккратно се блъснаха в книжните лавици покрай стените — томовете се посипаха по пода. Раймон хвана противника си за китката, извъртя се и се освободи от хватката му.

Сякаш по взаимно съгласие двамата се отдръпнаха един от друг, измъкнаха ножовете си и заеха стойка с оръжие, плътно притиснато към тялото в дясната ръка, и с вдигната в блок лява.

Леко приклекли, започнаха да се обикалят. Кимнаха си. И двамата владееха до съвършенство изкуството на боя с нож и за тях този танц на смъртта беше също толкова важен елемент от ритуала, колкото и кръвта.

44.

Катлийн бързаше към главната сграда, почти забравила желанието си да избяга, забравила дори страха си. Тласкаше я една-единствена мисъл: трябваше да вземе древната пророческа книга.

Пристъпваше покрай сградите в североизточния ъгъл на замъка. Стигна до едно хъмви и прилекна между него и едно кално атеве, за да изчака края на стрелбата. Когато гърмежите най-после стихнаха, се изправи. Някак си трябваше да се добере до...

— Ей, Кат, какво е намислила прелестната ти главичка?

Тя се завъртя рязко.

— Джейми!

Втурна се към него и го прегърна. Едва тогава видя разкъсаните му панталони и стичащата се по крака му кръв.

— Господи, Джейми...

Накара го да седне зад хъмвито.

— Как успя да... Ти ли вдигна такава тупурдия?

— С малко помощ от един приятел... е, не точно приятел.

— Кой?

Камерън я погледна със странна усмивка.

— Двамата с онзи, който ни залови при Лох Ба, проследихме хеликоптера с моя хидроплан. Казва се Раймон Тренкавел. Идва за книгата.

— Какво?!

— За да те измъкна оттук, трябваше да сключа сделка...

— С дявола!

— Бих продал и душата си, за да те спася, Кат.

В очите му заблестяха сълзи и тя го погали по бузата.

— Но той е убиец, Джейми!

— Без него нямаше да стигна дотук. Категорично. Той иска само проклетата книга.

— Е, няма да я получи!

Катлийн разкъса крачола му, огледа раната на светлината на прожекторите и установи, че куршумът е минал през бедрения мускул, без да засегне костта. Свали шала от шията си, уви го около раната и го стегна като турникет.

— Съжалявам, Джейми, знам, че боли.

— Виж сега — отвърна пилотът, като потрепери от болка, — онази... онази холивудска глупост, „Това е само повърхностна рана“^[1], сигурно е написана от сценаристи, които никога не са правили нещо по-опасно от това да си разбъркат мартинито. — Устните му се извиха в онази негова прелестна дяволита усмивка. — Но пък и аз не съм Джон Уейн. Нали?

— Уф, я млъквай. Ужасно се притеснявах. Мислех, че... — Тя вдигна ръката му и я целуна, което го накара да се вцепени.

— Оох... Кат, би могла да си малко по-внимателна...

Катлийн забеляза странните ъгли, под които бяха извити палецът, показалецът и средният му пръст.

— Боже господи! Я си виж ръката! Как...

— Сигурно съм паднал, когато ме раниха. Тъъ... нямам представа.

Тя поклати глава.

— Здраво място не ти е останало.

— Съкрушен съм от това очевидно заключение.

— Къде е хидропланът?

— Скрих го в едно заливче на няма и пет километра южно оттук.

Катлийн се изправи, отвори вратата на хъмвита и потърси ключовете. В контактния ключ? В сенника? Под седалката?

— Веднага се връщам. — Целуна го по челото и тичешком отиде да провери атевето, „Ямаха Гризли“, 600 кубика, почти същия, какъвто бяха карали с Дейвид по време на почивка в Монтана предишната година. И ключът се оказа там!

Върна се при Камерън.

— Можем да избягаме с атевето.

— А ръчките? Не съм сигурен дали... — Той погледна пострадалата си ръка.

— Няма проблем, мога да го управлявам. Въпросът е дали ти ще можеш да управляваш хидроплана...

— Само ме закарай при него.

— Първо трябва да свърша нещо.

— Какво? Да напишеш прощално писмо ли? Дай да се махаме оттук!

— Трябва да взема книгата, Джейми. — Катлийн обхвана лицето му в шепа.

Той отблъсна ръцете ѝ.

— Ти не си наред!

— Това не подлежи на обсъждане. Трябва да взема книгата от Касиди. Не можем да оставим такава власт в... Моля те, Джейми. Опитай се да ме разбереш.

Очите му омекнаха.

— Спасителка на нашето бъдеще, а?

Тя сви рамене и се извърна.

— Добре, Кат. — Той леко я хвана за брадичката, отново обърна лицето ѝ към своето и отметна кичур коса зад ухото ѝ. — Щом тази книга с толкова важна за теб...

— Обичам те, Джейми Камерън. — Катлийн го целуна по устните и прошепна в ухото му: — Пожелай ми късмет. Няма да се бавя, обещавам.

— Помогни ми да се изправа, моля те.

— Не. Знам какво си намислил.

Той с мъка се надигна и без нейна помощ, хвана я за пуловера и я притегли към себе си. Сините му очи бяха придобили цвета на стомана.

— Идвам с теб, Катлийн. Стига приказки. Имаме работа.

Мъжът, когото Касиди бе нарекъл Деджагър, се хвърли напред и десантният му нож мина толкова близо до Тренкавел, че той усети полъха на измествения въздух. Французинът блокира следващата му атака, рязко се завъртя и с обратен замах поряза дясната ръка на противника си. После светкавично отскочи, зае изходна позиция и продължи да обикаля около него.

— Бива си те — без да обръща внимание на стичащата се от раната му кръв, каза Деджагър и се ухили. — Доста си тренирал, а?

— Само през целия си живот.

Усмивката на Деджагър постепенно се стопи и след половин секунда той го нападна със серия вертикални замахвания, принуждавайки го да отстъпи. Явно изтълкувал погрешно целта на тази маневра, Деджагър продължи да го атакува все по-настойчиво и бързо. Тренкавел отстъпваше, оставяше го да се приближи още и при всяка крачка замахваше напред с ножа. Едно от замахванията наляво на Деджагър обаче се оказа прекалено дълбоко и това даде възможност на Раймон да контраатакува: той заби ножа си толкова дълбоко в рамото на наемника, че острието одраска костта. Деджагър изрева, завъртя се, за да защити раненото си рамо, и отскочи назад.

С периферното си зрение французинът забеляза, че Касиди пълзи към револвера си. Деджагър се възползва от разсейването му, налетя му ниско и успя да го рани в ребрата.

Раздраната плът пареше така, сякаш го измъчваха с горелка. Тренкавел заотстъпва и противникът му го последва, като яростно мушкеше и замахваше с ножа си. Отбивайки атаките, Раймон се приближаваше към ранения милиардер, който продължаваше да пълзи към оръжието си.

А после Деджагър, кой знае защо, прекрати нападението.

В този сякаш замръзнал във времето момент Тренкавел разбра причината: наемникът беше видял пистолета на Каосен. След секунда противникът му вече държеше 12,7 милиметровия „Дезърт Ийгъл“ и го насочваше срещу него.

— Повече няма да ни създаваш проблеми, гарантирам ти — процеди през зъби едрият наемник. — Обаче трябва да призная, че си истински боец, затова няма да бавя разходката ти до ада.

Деджагър изпъна ръката си и Раймон зачака... Не... Не, почти приветства изстрелването на едрокалибрения куршум. Гърмежът го накара да потрепери... Но... Не усещаше болка... И продължаваше да стои на мястото си!

И тогава зърна нещо странно в главата на наемника. Брадичката му беше вирната нагоре, сякаш напругаше слух да чуе далечен звук. Озадаченото му лице подсилваше това впечатление.

Спрялото време отново полетя и мъжът се строполи. По лицето му рукна кръв и потече по белия мраморен под.

Когато видя Джейми Камерън на прага с димящия револвер „Уебли“ в ръка, Тренкавел го почувства по-близък от всяко друго

човешко същество — освен Елен.

Ала пилотът насочи оръжието си към него.

— Идваме само за книгата, Раймон. Не искам да пострадаш.

Касиди с усилие се изправи и заотстъпва, все още стиснал окървавената си ръка.

Катлийн го посочи и каза:

— Този човек стои зад всичко. Джейми. Даниъл Касиди.

— А, той ли е? — Камерън се прицели в него. — Е, теб нямам проблем да те очистя. Само ми дай повод.

Милиардерът избърса потта от лицето си и кимна.

Докато пилотът държеше двамата на мушка, Катлийн прибра кодекса и бележките си в оранжевата кутия и затвори капака. Отиде при масата, взе пратените на Касиди резултати от изследванията и останалите сведения и ги хвърли в огъня.

Не биваше да оставя никакви следи, свързани с книгата.

— Добре, да се махаме — каза тя и се върна при Камерън. После посочи Тренкавел. — Какво ще правиш с него?

— Да. Джейми — усмихна се французинът. — Какво ще правиш с мен? — След миг усмивката му изчезна и черните му очи заблестяха като полиран оникс. — Нима ще ме измамиш? Сключихме сделка, топ аті.

— Сделките понякога се развалят.

— Любовта стои над приятелството, а?

Камерън хвърли поглед към Катлийн.

— Нещо толкова.

— Колко трогателно.

— Обърни се, Раймон. Пъхни си ръцете в джобовете.

Археоложката го хвана за ръката.

— Какво си намислил?

— Той ще дойде за известно време с нас. Вземи автомата на охранителя и резервния пълнител от куртката му.

Прекалено изтощена, за да спори, тя преметна ремъка на оранжевата кутия на рамо, вдигна оръжието, приклепна и свали от колана на убития и резервния пълнител. Празните очи на мъртвеца сякаш я гледаха с нямо обвинение. Археоложката потисна връхлетелия я пристъп на гадене и бавно се изправи.

— Нищо ли не разбираш от оръжия? — попита Джейми.

— Какво? Тъъ... някога ходех на лов с баща ми.

— Свали стария пълнител и го смени.

Зарадвана, че има с какво да прогони от мислите си убития Деджагър, Катлийн бързо смени пълнителя и тръгна към вратата. Тренкавел я последва.

— Чакайте малко — спря ги Камерън, сръга французина с дулото на оръжието си и без да изпуска Раймон от мушка, клекна и вдигна револвера на милиардера. После се изправи, впери очи в ранения Касиди и каза сухо:

— Всичките ти главорези са мъртви. Като всеки насилник, който изгуби предимството си, сега си нищо.

— Така ли мислиш? — озъби му се милиардерът.

— След като отрепките ти вече ги няма, кой ще ти върши мръсната работа? — презрително изсумтя Камерън. — Ще си развалиш маникюра.

Двамата с Тренкавел тръгнаха към изхода, но Джейми спря и измърмори:

— Какво пък, по дяволите?

И се извъртя и фрасна Касиди в брадичката с ляво кроше. Милиардерът политна назад и се свлече на пода.

Катлийн видя, че Тренкавел се напруга, сякаш усетил шанс за себе си. За нейна изненада обаче той само се усмихна и сви рамене.

Тримата излязоха от библиотеката, а след това и от сградата. Камерън куцаше силно и очевидно много го болеше.

— Какво ти е на крака? — попита Тренкавел, докато вървяха през двора.

— Оня здравеняк случайно ме улучи.

— Случайно ли? — ухили се Раймон. — Нали ти казах, топ амі, богинята на късмета е много гадна вещица.

Джейми само кимна, побутна го с револвера и му посочи да мине покрай паркираното хъмви и да влезе в гаража. Катлийн ги последва, любопитна какво е намислил.

Вътре Камерън накара французина да се обърне, поотдръпна се и насочи револвера към гърдите му.

— Раймон — каза тихо. — Видях на какво си способен. Подготовката ти. Уменията ти. Би трябвало да ти пръсна черепа и да

реша проблема. — Млъкна, погледът му стана суров. После мъчително преглътна. — Но не мога да го направя.

Тренкавел се усмихна.

— И аз не бих могъл да те застрелям, mon ami.

— Знам само, че си върнах Кат, и за това ти дължа поне живота ти. Обаче ти все още искаш книгата и имаме нужда от преднина.

Раймон се усмихна още по-широко.

— И ме доведе в този гараж, за да ме повалиш в безсъзнание, но Касиди да не може да ме намери.

— По-умен си, отколкото изглеждаш.

Французинът се засмя, обърна се с гръб към него и небрежно скръсти ръце на гърдите си.

— Ако ще ме удрят, поне да е приятел.

Джейми вдигна револвера и го удари с дръжката по темето. Тренкавел се строполи на земята и Камерън клекна и провери сънната му артерия, като продължаваше да се цели в него.

— Нищо му няма, само ще го боли главата. — Погледна Катлийн. — Остави му автомата за всеки случай.

— Да не си полудял? Този човек е убиец и...

— Няма да убие нито теб, нито мене. Сигурен съм. И не искам да е беззащитен, ако онова богато копеле дойде да го търси. — Изправи се и нежно я погали по бузата. — Моля те, Кат, заради мен.

Тя се усмихна.

— Господи, колко си бил мекушав!

— А сега, ако ти е омръзнало гостоприемството на Касиди, според мен е крайно време да напуснем това приятно местенце.

Катлийн погледна крака му. Въпреки турникета раната му силно кървеше. Сигурно го болеше много и силите му сто на сто бяха на изчерпване.

Самата тя се чувстваше малко странно. Беше чела за преживяванията на новобранците след първото им сражение — замайване, гадене, усещане за нереалност. Ала въпреки това ѝ се струваше, че има бъдеще.

Помисли за кодекса в пластмасовата кутия. Да, бъдещето определено беше у нея. „Друг въпрос е какво ще правя с него“.

— Хайде, Кат. — Джейми я хвана за ръка.

Докато излизаха от гаража, тя видя, че той куца още по-лошо. Дано атевето запалеше. Джейми не можеше да върви по неравния терен чак до хидроплана.

Когато се приближиха до атевето, Камерън повдигна вежди и попита:

— Сигурна ли си, че можеш да управляваш това нещо?

— Не разваляй романтичната нощ с такива мъжкарски приказки.

— Не се заяждай. Според мен, общо взето, тази вечер се държах доста мило.

— Е, нощта още не е свършила.

Той се настани отзад и Катлийн завъртя ключа, натисна бутона за запалване и мощният двигател се събуди с рев. Тя обърна и се насочи към портата на замъка. Там спря и погледна здравата метална решетка.

— Как се отваря това нещо?

— Търпение, скъпа — отвърна Джейми, изпъшка, смъкна се от седалката, закуцука към долепената до входа будка и влезе в нея.

— Трябваше да оставиш на мен! — извика тя подире му.

След секунди се разнесе пулсиращо бръмчене на електромотор, последвано от подрънкване на верига, и решетката бавно започна да се вдига. Джейми излезе и тръгна към Катлийн. Усмиваше се. Изведнъж усмивката му помръкна.

— По дяволите! — изруга той. — Знаех си, че трябваше да го убия онова копеле!

— Кое от двете? — Катлийн се обърна и видя, че Касиди се качва на хъмвито. След миг изпод четирите огромни колела изригнаха буци пръст и огромната машина полетя към тях.

— Да се махаме, Кат! Нашето джудже не може да се мери с това чудовище!

Камерън се покатери зад нея и тя завъртя ръчките докрай. Докато минаваха по моста, Джейми посочи надясно.

— Давай на юг!

Катлийн хвърли поглед през рамо. Касиди тъкмо минаваше през портата. Тя отново насочи вниманието си към пресечения терен напред. В този момент пропаднаха в плитка дупка, изхвърчаха от отсрещната страна и тежко се удариха в земята. Зъбите ѝ изтракаха от разтърсващия сблъсък.

— За бога! — възкликна Камерън. — Кой се опитва да ни убие, ти или Касиди?

— Искаш ли да ме смениш?

Все още бяха в зоната на прожекторите, но бързо се носеха към мрака извън осветения периметър.

Когато се приближиха към ръба на скалите, Джейми надвика воя на двигателя:

— Още малко по-нататък и сме мъртви!

В същия миг в пръстта вляво от тях се забиха куршуми. Катлийн се обърна и видя, че Касиди се е провесил от прозореца на хъмвита с автомат в ръка.

Благодарение на широкото си шаси неговата кола се движеше по неравния терен с по-висока скорост и по-стабилно от тях.

— Кат! — изкрещя Камерън. — Настига ни! Няма да стигнем до тъмното...

Внезапно Катлийн усети, че под тях има само въздух... Сякаш изтече цяла вечност преди отново да се приземят от отсрещната страна на едно тясно дере. Тя тежко се изтърси на земята, а Джейми отхвърча на няколко метра от нея.

Атевето леко се олюля и спря с все още работещ двигател, сякаш ги предизвикваше да го яхнат отново.

Катлийн запълзя към Камерън. Касиди бързо се приближаваше. Тя трескаво затърси револвера на пояса на Камерън, ала той явно беше изпаднал. Вперила очи в летящото към тях хъмви, Катлийн прегърна любимия си и зачака неизбежното.

Когато чудовищната машина вече заплашваше да се извиси над тях, от стената на замъка отекна автоматен откос.

Пластмасовият покрив на хъмвита се раздробиха на парчета и предното стъкло се пръсна. Колата рязко зави наляво и веднага след това надясно към ръба на скалите. Въпреки оглушителния рев на мотора в момента преди задните светлини да потънат в триста метровата пропаст Катлийн чу вика на Касиди — пронизителен, смразяващ кръвта крясък. Нечовешкият вой сякаш увисна в мрака за миг, после постепенно заглъхна и накрая се сля с вятъра.

Джейми се надигна и погледна към замъка.

— Нали знаеш кой ни спаси?

— Нашият ангел пазител. Добре, че настоя да му оставим автомата.

— Така си е.

Катлийн се усмихна и поклати глава. Нейният храбър рицар наистина харесваше онзи побъркан. Тя не разбираше защо, но това беше една от многото причини, поради които го обичаше толкова много.

Изправи се и настъпи нещо твърдо. Погледна надолу и видя револвера на Джейми и до него този на Касиди. Вдигна ги и ги пъкна в пояса си. Камерън продължаваше да се взира в замъка и Катлийн се наведе и го целуна по бузата.

— Хайде, мой сантиментални глупако, да тръгваме към хидроплана.

Джейми понесе пътуването през пресечената местност тежко. Пъшкеше при всяка неравност, при всяко разтърсване. Когато най-после стигнаха до скалите високо над пристаналия хидроплан, Катлийн му помогна да слезе, след това завъртя ръчките и машината с рев и хрущене на чакъл изхвърча във въздуха, запремята се надолу и потъна в Лох Айнърт.

Камерън включи миниатюрното си фенерче и заслизаха към чакащия ги хидроплан.

Спускането по осветяваната само от бледия подскачащ лъч тясна пътека беше опасно, но преди двамата с Раймон да се отправят към замъка, Джейми предвидливо бе опънал подсигуряващо найлоново въже и сега Катлийн се държеше за него. Предпазливо зави зад един скален перваз и изведнъж докосна нещо топло и лепкаво по стената. Кръвта на Джейми. Спря и попита разтревожено:

— Как си?

Той се облегна на скалата да си поеме дъх.

— Ами... Бих могъл да демонстрирам смелост и... да ти отговоря, че съм добре, обаче ти... сигурно няма да ми повярваш.

— Още колко остава?

— Доста.

— По дяволите, знаех си, че трябваше да отидем в Талискър.

— Казах ти, Кат, не мога да оставя хидроплана тук по време на следващия отлив. Пък и в замъка Бейра оставихме прекалено много

убити, за да даваме обяснения на талискърския полицаи. А и спокойно може да се окаже, че Касиди е подкупил и него.

Изведнъж се олюля към нея и тя го натисна обратно към скалата.

— Господи, Джейми! Ще издържиш ли?

— Няма да остана тука я!

— Дай ми фенерчето и се облегни на мен.

[1] Цитат от филма „Монти Пайтън и Светият Граал“. — Б.пр. ↑

45.

Катлийн настани треперещия Джейми в задното отделение на хидроплана и го зави с одеяло. Пепелявото му лице лъщеше от пот и тя се боеше, че може би изпада в шок.

Мина през пилотската кабина, отвори люка към котвеното помещение и взе аптечката за първа помощ. Въпреки че представляваше просто голяма кутия за риболовни принадлежности с небрежно нарисуван червен кръст на капака, изглежда, вътре имаше доста неща.

Когато се върна, Камерън се взираше в тавана.

— Добре ли си, Джейми?

— Мислех си за Раймон. Според теб какво ще прави сега?

— Нямам представа. — Катлийн отвори кутията, видя едно швейцарско ножче, извади го и разряза крачола му. — Приятелят ти изглеждаше целият в рани, затова си...

— Кат, аз съм служил във въздушнодесантните войски, имал съм си работа с „тюлените“, със спецчастите, даже с австралийската Специална военновъздушна служба. Раймон може да ги сложи в малкия си джоб. — Очите му бяха възбудени, като че ли с видял нещо свръхестествено. — Онези типове в замъка Бейра бяха елитни командоси. И той ги очисти почти всичките просто ей така! — Джейми щракна с пръсти.

— С твоя помощ.

— Катлийн, любов моя, страшно ми се иска да можех да ти разкажа какъв супергерой съм бил тази нощ. По дяволите... — Той поклати глава. — Аз бях само подгриващ изпълнител. Какво само го видях да прави...

— Камерън въздъхна и се извърна. — Няма начин да не опита пак да вземе книгата. — Погледна я. — Бъди сигурна.

Погали я по лицето.

— Не се бой. Не мога да го обясня, обаче Раймон няма да ни направи нищо лошо. Даже заради книгата.

— Кимна към кутията с кодекса. — Разбираш ли, аз съм му приятел. — И се засмя немошно.

— Защо толкова му трябва тази книга?

— С нейна помощ иска да унищожи Църквата. Обвинява Църквата за смъртта на сестра си и майка си.

— Какво общо има Църквата...

Джейми вдигна здравата си ръка.

— Тази история е за някой друг път.

— На бас, че ще използва предсказанието за две хиляди петдесет и шеста година — каза Катлийн. — Това ще е неговото оръжие.

— Какво ще се случи през две хиляди петдесет и шеста?

— През тази година в Южна Франция...

Той докосна устните ѝ с показалец.

— Като се замисля, скъпа, незнанието е дар Божи. Пък и за мене това няма да има значение. До петдесет и шеста или ще съм също толкова мъртъв, колкото е Юлий Цезар, или ще съм убеден, че деменцията е нова игра, която съм изобретил аз. — Посочи крака си. — Хайде, свърши си мръсната работа, докторе.

— Преди да дезинфекцирам раната, може би не е зле да пийнеш малко от това. — Катлийн му подаде уискито „Гленфарклас“, което беше извадила от аптеката.

— Благодаря. Като се има предвид какви прекеждия преживяхме и раните, които получих, заслужавам някоя и друга глътка. — Той развъртя капачката и надигна бутилката.

— Знаеш ли, това уиски е прекалено хубаво, за да седи в аптечка — отбеляза археоложката.

Камерън избърса устата си с ръкав и скептично повдигна вежди.

— Ако имаш нужда от първа помощ, няма ли да искаш възможно най-хубавото уиски? — Отпи още една, по-голяма глътка и млясна с устни. — Аз определено бих искал.

На светлината на фенерчето Катлийн забеляза, че лицето му малко е възвърнало цвета си.

— Джейми, я ме погледни!

Пилотът се подчини и тя видя, че очите му не са фокусирани.

— Добре. — Катлийн наклони шишенцето с йод над раната. — Имам удоволствието да ти съобщя, че ще те боли много повече, отколкото мен.

— Виж ти каква си била шегаджийка... Ооох! По дяволите! Господи! Защо просто не ми отрежеш шибания крак и да свършим с това?!

— О, за бога, да не си мислиш, че те измъчвам нарочно?

— Абсолютно! Да, ще говоря! Всичко ще ти кажа. Ще пропея като канарче, по дяволите!

Засмя се на собствената си шега, вдигна за наздравица шишето и отпи пак.

Катлийн извади от аптекката антибиотичен крем и изстиска доста от тубичката върху дупката от куршума.

— Не знаех, че си бил такова бебе — каза, докато го превързваше.

— Е, докато ме заливаше с йода, госпожице Найтингейл^[1], за малко да умра в адски мъки.

Катлийн избухна в смях и залепи последното парче лейкопласт върху превръзката.

— Готов си. Сигурен ли си, че ще можеш да управляваш хидроплана?

Усмивката му се стопи и на лицето му се изписа почти тъжно изражение. В първия момент тя си помисли, че е от раната, но...

— Да — тихо отвърна Камерън. — Аз... Имаш ли ми доверие. Кат?

Тя се вгледа дълбоко в сините му очи.

— Какво искаш да кажеш с това дали... Естествено, че ти имам доверие.

Летяха в мълчание. Зората превръщаше небето в сребро. Катлийн се пресегна и стисна Джейми за ръката. През последните дни се бяха случили невероятни неща, ала тя беше сигурна само в едно: нямаше да допусне този мъж да излети от живота ѝ.

Светът не предлагаше почти нищо сигурно. И малкото живот, който обещаваеше, много често се оказваше самоуспокоителна илюзия. Тя вярваше в онова, което съществуваше помежду им, а всяко доверие, стига да е истинско, се печели трудно.

Тихият глас на Джейми я върна в тъмната кабина.

— Знаеш ли, преди малко, когато ме попита дали мога да управлявам хидроплана...

Катлийн отпусна глава на рамото му.

— А ти ме попита дали ти имам доверие.

— Този въпрос ми зададе една жена, която обичах... Много отдавна.

Тя се напрегна и се поотдръпна.

— Попитала те е дали си в състояние да управляваш хидроплана ли?

Камерън кимна.

— Онази сутрин, когато се срещнахме в Единбург... Когато ме намери в лодката... Е, по-късно ти споменах, че съм празнувал нещо като годишнина. Аз...

— Джейми, няма нужда да ми...

— Не знам какво ще се случи с нас, когато се върнем, Кат, но смятам, че трябва да ти кажа... — Той въздъхна и погледна през левия илюминатор.

— Не си длъжен да ми казваш нищо.

— Бил съм влюбен, Кат, истински влюбен, само два пъти през живота си. — Джейми се обърна и я погледна. — Втория път... Е, струва ми се, че я познаваш добре. А първия път се ожених.

Впери поглед напред и продължи с безизразен глас:

— След Войната в Персийския залив се сдуших с едни контрабандисти, пренасях марихуана от Мексико в Щатите. Бях млад и глупав.

Катлийн си представи как майка ѝ се надвесва над празничната пуйка и казва: „Джейми, я ми разкажи какво прави, след като се уволни“.

— Запознах се с нея в Мексико — отново поде Камерън. — Казваше се Мария.

Изведнъж я прободде неочаквана ревност.

— Беше денят на сватбата ни, празнувахме. Спусна се красива ясна нощ и Мария ме помоли да я повозя.

Той се прокашля.

— Излетяхме със стария ми „Бийч“ от една малка писта край градчето Ескеда в Северно Мексико. При откъсването от земята двигателят отказа и катастрофирахме. Преобърнахме се...

Отново я погледна. В очите му блестяха сълзи.

— Никога повече не искам да изпитам такава мъка, Кат...
Никога.

Погали я по бузата с опакото на пострадалата си ръка.

— Тогава си мислех, че няма да обичам никого повече от Мария... — От бездънната болка сините му очи бяха станали сиви. Храбрият му опит да се усмихне се провали. — И после, Кат, се появи ти.

— Ще се справим. — Тя прокара пръсти през косата му. — Джейми, искам да знаеш...

— Да почакаме — загледан в далечината, прошепна пилотът. — Да почакаме, докато се върнем...

Очите му пак намериха нейните.

— ... към всички очаквания, с които изпълваме своя свят. Своите... чуждите...

Катлийн понечи да му каже да замълчи. Да му каже, че е наясно с ума и сърцето си. Че може да взема решения, дори такива, които радикално ще променят живота ѝ...

И тогава онази стара, позната, предпазлива част от Катлийн Филипс, част, която изведнъж започна да не ѝ допада особено, си помисли, че е разумно да... просто да запази мълчание.

В очите му се спусна сянка, като бързо приближаваща буря. Той се извърна и отново впери поглед напред в предутринната шотландска сивота. В кабината се възцари тишина.

Накрая Катлийн се претраши.

— Джейми, съжалявам за случилото се... С Мария, искам да кажа.

Той само кимна.

Изтекоха още няколко минути и тя попита:

— Къде ще кацнем?

Този въпрос като че ли го поободри и той се обърна и ѝ отправи онази дяволита усмивка, която тя толкова много обичаше.

— „Хайлендър Еър“ предлага пълни услуги, милейди. Ще ви закарам, където пожелаете.

— Ако кацнем на Йона, ще можеш ли после да излетиш? Имам предвид, в това състояние?

— Разбира се. Що за обиден въпрос!

Тя не му повярва.

— Хайде да направим така. Кацни в Тобърмори. Аз мога и сама да стигна до Йона. — Катлийн посочи крака му. — Имаш нужда от

спешна медицинска помощ. Раната може пак да започне да кърви. — Тя го пипна по челото. — И ми се струва, че имаш температура.

— Най-добрият приятел на баща ми е лекар — отвърна той. — Познава ме от малък. Ще ме закърпи, без да задава излишни въпроси. Ти можеш да отидеш с моя ландровър до Финъфорт и оттам да вземеш ферибота за Йона.

— Идеално. И без това на Йона ще е истинска лудница след двудневното ни отсъствие. Няма нужда да обясняваме раните ти на полицията. Поне докато не решим какво да правим с книгата.

Джейми — започна да завива на изток — попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Спомняш ли си аргумента, който изтъкна онази вечер в ресторанта? Че книгата ще осветли нашето бъдеще? Тогава никой от нас още не беше прочел достатъчно от нея, обаче аз вече преведох голяма част от текста и...

— И сега искаш да засекретиш книгата, докато не анализираш и не класифицираш всичко, така ли?

— Мислих за това. Ще кажа на хората на Йона — на ченгетата, на пресата, даже на колегите си, — че крадецът е избягал с кодекса, двигателят ни се е повредил и сме изгубили радиовръзка, и се е наложило да кацнем в открито море, където след два дни ни е взело на буксир рибарско корабче...

— Страхотна лъжкиня си!

— Така ли мислиш? — Беше прекалено изтощена да спори и затова просто се отказа.

Последва ледено мълчание.

— Не мога да си помръдна ръката — накрая наруши тишината той. — Изтегли леко тези лостове, за да намалим скоростта.

Тя вдигна ръка към тавана и бавно издърпа лостовете.

— Стига — спря я Джейми. — Така е добре.

Звукът на двигателите се промени и той натисна щурвала напред, за да снижи хидроплана.

— Скоро ще кацнем, Джейми. Ще те помоля за една услуга.

Той я погледна изпитателно, после отново насочи вниманието си към управлението на самолета.

— Каква услуга?

— Искам книгата да остане на съхранение при теб. Ако е у мен, когато се върна на Йона... Трябва ми време. Да помисля. Това нещо ще окаже огромно влияние върху света. Ще се промени и настоящето, и бъдещето на човечеството. Трябва да реша как точно да постъпя.

— Кой ти е възложил настоящето и бъдещето на света, по дяволите? Защо решението да е само твое?

— Защото проклетата книга предсказва точната дата и точното място, където ще я открие група учени под ръководството на жена. Това съм аз, Джейми. Аз!

Той безизразно впери очи в нея, после се обърна към левия илюминатор и каза съвсем тихо:

— Почти съм си вкъщи.

Хидропланът се носеше над скалистия полуостров Арднамърхан. На сто и петдесет метра под тях вече се виждаше пристанищното градче Тобърмори — Кладенеца на Дева Мария.

Известно като най-закътаното пристанище на Хебридите, старинното селище от XVIII век се гушеше в Мълския залив. По главната му улица се издигаха сгради от отдавна отминало време, боядисани в жълто, синьо, розово и бяло.

Разположеният на север от Фърт ъв Лорн между остров Мъл и Шотландия залив лъщеше като бледо сребро на утринните лъчи. Във водите му се отразяваха кафявозлатистите есенни багри на гористите склонове на планината Морвен, издигаща се на отсрещния му бряг, край който се поклащаха пристаналите червени и зелени рибарски корабчета.

Катлийн можеше да се закълне, че току-що са скочили назад във времето.

Джейми натисна щурвала напред и хидропланът плавно започна да се спуска.

— Добре, Кат — тихо каза той. — Ще скрия проклетата книга при мене.

Археоложката се наведе към него и го целуна по бузата.

— Благодаря.

— Няма защо.

Джейми праметна на рамото си ремъка на оранжевата кутия и закуцука през буренясалия чакълен паркинг към минивана на лекаря. Катлийн изчака, докато възрастният мъж с изискан вид и засукани сиви

мустаци помогне на пилота да се качи на задната седалка. Преди да затвори плъзгащата се врата Камерън ѝ махна и ѝ прати въздушна целувка.

Гърдите ѝ се свиха. Тя също му махна, а после ванът излезе от калдъръмената отбивка, зави надясно към града, подмина дестилационната фабрика и се насочи към Руба Нан Гол и дома на Камерън. Нямаше го само от трийсетина секунди, а вече ужасно ѝ липсваше.

Изправена пред страничния вход на хангара, тя се обърна и погледна хидроплана. Джейми бе спуснал колесниците, беше изкачил тремавата машина по рампата и с помощта на Катлийн бе рулил до порутения хангар на „Хайлендър Еър“.

Вторачена в самолета, от чийто корпус се стичаше вода, тя изпита неочаквана гордост. После забеляза дупките от куршуми по издутия нос и я обзе странна смесица от облекчение и страх.

Последните две денонощия ѝ се струваха почти непонятна мъгла. Освен... освен нощта, през която се бяха любили в разрушения замък. Спомняше си всеки задъхан миг... Всяка милувка... Всяка прошепната дума...

Заклучи вратата на хангара и потръпна. Спря за миг, за да се овладее, после тръгна към очукания ландроувър на Камерън. За нейна изненада джипът запали веднага.

Докато шофираше на юг по шосе А-848, си задаваше въпрос след въпрос... Какво щеше да прави с този проклет кодекс? Какво щеше да обясни на полицията? Дали Том оздравяваше? Дали раните на Джейми бяха по-тежки, отколкото признаваше? Дали щяха да открият Иън и Мари Лорне?

Един въпрос обаче я измъчваше постоянно, връщаше се като черен бумеранг и хвърляше сянка над всички други тревоги: какво щеше да каже на Дейвид, за бога?

Перспективата да се върне към живота, който бяха водили заедно, вече ѝ се струваше просто абсурдна. Както и перспективата да тръгне с Джейми, колкото и да го обичаше, да зарече кариерата си и да заживее в дивите тресавища на Мъл. От друга страна, не можеше да си представи, че Камерън ще се откаже от безценния си хидроплан, ще напусне любимата си Шотландия и ще се установи в Бостън като безличен съпруг на професорка.

Всяко нещо с времето си. Трябваше да реши какво да прави с проклетата книга. А и беше много по-лесно да мисли за това, отколкото за съсипания си личен живот.

Поне имаше време за размишления. Най-малко час и половина щеше да пътува по тесните лъкатушни шосета до Финъфорт, откъдето щеше да се качи на ферибота за Йона.

Не гореше от нетърпение да стигне там и да я затрупат с въпроси, които щяха да я принудят да лъже. Притесняваше се и от срещата с Дейвид — струваше ѝ се, че той някак си ще усети истината за чувствата ѝ към Джейми... И може би щеше да се досети какво се е случило между тях в разрушения замък край Лох Ба. В този момент Джейми ѝ липсваше толкова много, че сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Погледна намръщено към слънцето, което надничаше през разкъсващата се облачна покривка. Точно сега би се радвала на една хубава шотландска буря. Щеше да подхожда на настроението ѝ.

[1] Прочута британска медицинска сестра по време на Кримската война, основоположник на съвременната професия на медицинските сестри. — Б.пр. ↑

46.

Армано Памфили се погледна в огледалото и въздъхна. Вниманието му привлече украсеното със смарагди сребърно разпятие с тежка златна верижка, което висеше на шията му. Португалският кръст от XVIII век му беше подарък от епископията на Сао Пауло по случай избора му за папа.

Вдигна очи към умореното лице, което го гледаше отсреща. Беше толкова тъжно и изпито, че едва можеше да се познае.

Бяха се сбъднали всичките му мечти — и неговите, и на майка му. Сега беше папа Инокентий XIV, Христов наместник, върховен понтифик на Светата римска църква. И все пак приличаше на човек, до чиято екзекуция остават броени минути.

Само преди един ден стоеше пред олтара на „Нотр Дам“ в качеството си на новоизбран папа, развълнуван и уверен в праведността на своята кауза. Отслужи месата за богомолците, изпълнили до пръсване огромната парижка катедрала. Призова ги да бранят Църквата от заразата на модернизма. Обяви нова Свещена война.

Представи възгледите си пред Световната екологична конференция и недвусмислено отхвърли реформите на Втория ватикански икуменически събор на папа Йоан XXIII. Нападна екологичните платформи на конференцията за свръхнаселеността и прегърна принципите на *Humanae Vitae*, енцикликата на папа Павел VI, забраняваща изкуствения контрол на раждаемостта.

Беше хвърлил ръкавицата. Още след първото му излизане на световната сцена всички знаеха — модернистите, либералите, интелектуалният елит и всички други мекотели, — че се е появил папа воин.

Но въпреки че този ентузиазъм го бе изпълвал съвсем доскоро, той вече дори не си го спомняше.

Ватиканските агенти в Шотландия го бяха информирали за клането в замъка Бейра. За смъртта на най-скъпия му приятел, Дани. И

сега папата с ужасяваща яснота съзнаваше, че е също толкова далече от онази дяволска книга, колкото и в първия момент, когато научи за нейното откриване.

Отиде до прозореца и погледна към забуления в мъгла площад. Криеше се зад ленената завеса, за да не го забележи някой от чистачите, които подготвяха Ватикана за туристите.

Отлично разбираше, че всичко, което се е случило през изтеклите векове, може да бъде отнесено от ледените ветрове на една изчезнала вяра.

Погледна надясно и видя фасадата на катедралата, построена през XVII век от Мадерно. Най-отгоре се издигаха статуите на Христос, Йоан Кръстител и всички апостоли без Петър.

На тази земя, помисли си папата, двете хилядолетия история на Църквата олицетворяваха възхода на човечеството, надхвърляха самото време и черпеха светлина от най-доброто в човешкия дух, за да огреят света. Точно тук, където били градините на христомразаца Нерон. Недалеч оттук римските войници разпнали свети Петър с главата надолу. Костите му до ден-днешен почиваха под олтара на катедралата. Тук през 324 година император Константин построил първата базилика. И пак тук на Бъдни вечер през 800 година папа Лъв III коронясал Карл Велики за император на Свещената римска империя.

В съзнанието му изплува думата *romanità* и понтификът тъжно се усмихна. На италиански тя означаваше хилядолетна историческа перспектива, възглед, възплътен в самия Ватикан и възприемащ човек в контекста на всичко, което е бил и може да бъде. Възглед, който завинаги щеше да бъде погубен, ако не се направеше нещо, при това бързо, за онази дяволска книга.

— Свети отче? — Памфили се обърна. На прага стоеше млад червендалест свещеник. — Имате посетител, ваше светейшество. Твърди, че е дошъл на частна аудиенция по ваша покана. Но отказва да даде каквато и да е друга информация.

— Прощавайте, Патрик. Какво казахте? Бях се...

— Извинявам се, че нахълтвам така, ваше светейшество, но този господин твърди, че сте го поканили на аудиенция. Папската му покана наистина носи вашия печат и днешна дата, но той отказва да...

— А, да, Патрик, всичко е наред. Доведете го и се погрижете да не ни смуцават.

— Разбира се, ваше светейшество — отвърна свещеникът и излезе заднешком от стаята.

След малко в семплата дневна на папата влезе мъж — шейсетина годишен, дребен и доста слаб, почти мършав. Имаше светла кожа и тънки мустачки. Проницателните му очи, по-черни от въглен, сякаш поглъщаха всичко наоколо. В иначе черната му коса изпъкваше сребристорсив кичур — като светкавица, разкъсваща бурно небе.

Обикновеното бяло расо на папата подсказваше за простота, докато дрехите на госта се отличаваха с изисканост. Бе с тъмносин костюм с жилетка, бяла колосана риза с висока яка и пъстра вратовръзка със златна игла и сякаш слизаше от страниците на модно списание. На кутретата си носеше златни пръстени с диаманти. През ръката му беше праметнато кашмирено палто.

Понтификът го измери с поглед и си спомни причините, довели до тази среща. Анджело Росати, новият държавен секретар на Ватикана, се беше свързал със своя братовчед и най-близък приятел Виторио Сокорсо, монсиньор на черквата „Сан Джузепе деи Театини“ в Палермо. Дядото на монсиньор Сокорсо управлявал като *padrino della famiglia di Canti* — кръстник на семейство Канти — и смятал този човек за доверен съветник на семейството и изключително способен изпълнител на мокри поръчки.

Мъжът се приближи, коленичи и целуна ръката на понтифика.

— *Io sono molto onorato di incontrarla, sua santità.* — „За мен е чест да се запозная с вас, ваше светейшество“. Типично мудният му сицилиански диалект контрастираше с напрегнатия му поглед и резките му движения.

— Бог Отец да бди над вас, чедо — отвърна Памфили.

— Благодаря, свети отче. Позволете да се представя — каза мъжът на английски. Говореше го изненадващо добре.

Папата вдигна ръка.

— Няма нужда. Кардинал Росати ни съобщи, че вие и вашите колеги сте приятели на Ватикана. И че сте *un uomo d'opore*.

— Като ме нарича „човек на честта“, ваше светейшество изпълва смирения и покорен слуга на Светия отец с огромна гордост. — Сицилианецът се изправи и се отдръпна на няколко крачки.

След кратко мълчание понтификът кимна в знак, че му разрешава да говори.

— Светият отец трябва да знае, че според нашите източници изчезналата професор Филипс се е върнала на Йона — започна сицилианецът. — Тя твърди, че книгата е останала у крадеца.

— Това мъчително изпитание сякаш никога няма да свърши — въздъхна Памфили и погледна през прозореца. Няколко гълъба кръжаха около египетския обелиск в центъра на площад „Сан Пиетро“.

Папата отново насочи вниманието си към своя гост.

— Тази проклета книга остави след себе си цяла върволица гробове. Сред добрите християнски войни, убити на остров Скай, е моят най-стар и най-добър приятел... — В гърлото на Памфили заседна буца.

Мъжът кимна и сведе глава.

— За славата Божия винаги са умирали достойни мъже, *sua santità*. — След малко вдигна студените си черни очи и ги впери в понтифика. — Аз съм грешник, *santissimo padre*. Човек на честта, да, но грешник. Обаче съм и практичен човек, свети отче, *un uomo pratico*. И за разлика от достойните мъже преди мен, аз няма да се проваля.

— Ще се моля самоувереността ви да не е безпочвена.

— Не е, *santissimo padre*.

— Добре. Тогава установете самоличността на онзи убиец и крадец и се уверете, че книгата е у него. Открийте го и веднъж завинаги я вземете.

— Ще бъде изпълнено, *santissimo padre*.

След няколко секунди сицилианецът присви очи.

— Чудя се дали жената знае повече, отколкото е разказала на шотландската полиция. Ами ако вече е взела книгата? Ако изобщо е била открадната, естествено.

— Смятате, че всичко това е някаква хитра игра, така ли?

— Не знам, *santissimo padre*. Загинали са хора. — Мъжът се усмихна и оголи идеалните си лъскави зъби. — Ако е игра, определено е изумително зад нея да стои жена.

Папата тежко се отпусна на мекото кресло до прозореца. Искаше му се да е обикновен провинциален свещеник и най-голямата му тревога да е протеклият покрив на черквата му. Наведе се напред и

отново погледна през прозореца. Видя двама полицаи от *Corpo di vigilanza* да се надвесват над някакъв просяк на стъпалата на базиликата „Св. Петър“ и да разговарят с него.

— Искаме да отидете на Йона — без да се обръща, произнесе Памфили. — Разберете какво знае онази археоложка и ѝ внушете, че някои много заинтересовани страни няма да се откажат, докато не получат книгата.

— Слушам, *sua santità*.

— И под „няма да се откажат“ имаме предвид, че е в неин изключителен интерес да направи всичко по силите си, за да ни помогне да си върнем книгата — завърши понтификът, докато гледаше как полицаите извеждат просяка от площада през колонадата към Пиаца дел Сант Уфицио.

— Извинете, *santissimo padre*, точно колко „изключителен“ да ѝ обясня, че е интересът ѝ?

Армано Памфили се надигна, обърна се към мафията и вперил очи в него. Чуваше се единствено градският шум, малко приглушен от затворения прозорец.

— Разбирам, *santissimo padre* — каза сицилианецът.

47.

Докато хеликоптерът прелиташе над остров Бак Мор, Раймон Тренкавел вдигна ударника на късоцевния револвер „Смит & Уесън“ на пилота, после го свали. След това пак го вдигна и насочи вниманието си към картата. Намираха се на около единайсет километра на север-северозапад от Йона. Погледът му се плъзна обратно към револвера. Красивото оръжие имаше орнаментирана с резба дръжка от лирово дърво на кремави и розови ивици и хромирани метални части.

Погледна през предното стъкло към кипящия сив океан под вертолета и си представи лицето ѝ. В гърлото му заседна буца. В крайна сметка може би и Елен беше създадена с едно-единствено предопределение — да бъде убита. На устните му плъзна мрачна усмивка. Нали тъкмо нейната смърт го превърна в нещо също толкова безжизнено, колкото буца глина. И баща му нямаше друг избор, освен да извае от глината същество с една цел — мъст.

Французинът се обърна и забеляза, че пилотът опипва подутото си насинено лице. Счупеният му нос беше дело на професор Филипс. Раймон се усмихна. Голямата любов на Джейми наистина се оказваше изумителна жена.

След като прати Касиди в ада, събаряйки хъмвито му в пропастта, Тренкавел откри пилотите на двата хеликоптера да се крият в кухнята при готвача и камериерката. Изобщо нямаше да се сети, че са пилоти, ако изпадналата в истерия камериерка не се бе изпуснала.

Само няколко секунди по-късно тримата лежаха в локви кръв на каменния под. Ужасеният млад шотландец се съгласи да го закара, където пожелае. И му даде револвера, който държеше в момента.

Сега летяха с вертолета „Месершмит-Болков-Блом 105“ на Касиди с около двеста и трийсет километра в час на петдесетина метра над вълните и от мъглите пред тях постепенно изплуваше Йона.

От запад се бяха появили облаци, започна да ръми. По предното стъкло на хеликоптера се стичаха все по-широки вадички. Тренкавел

се съмняваше, че на и без това пустия западен бряг на острова ще има жива душа. Дъждът го гарантираше.

Освен единайсет милиметровия си револвер пилотът му беше дал портфейла си, в който имаше триста лири, туристическите си обувки, вълнените си чорапи, найлоновото си пилотско яке и бейзболната си шапка. Всичко точно по мярка на Раймон. И сега нещастникът натискаше металните педали с боси крака и зъзнеше само по тениска.

Русокосият мъж с бебешко лице се обърна към него.

— Какво ще правите с мен?

— Зависи как мине дебаркирането.

— Какво искате да кажете?

— Ще подходиш откъм западната страна на Йона — отвърна Тренкавел. — Ниско под хълмовете във вътрешността на острова. Ще ме оставиш на плажа в залива. Ясно ли е?

Пилотът кимна.

Вертолетът се снижи и се насочи към скалистия бряг само на няколко метра над вълните. Пясъкът на плажа в заливчето искреше дори на слабата сребриста светлина на Северния Атлантик.

Мъжът се обърна към Раймон.

— И просто ще ме пуснете да си отида, след като ви оставя, така ли?

— Такива са намеренията ми — отвърна Тренкавел.

— Стига да си държиш устата затворена. — Той размаха портфейла пред лицето му. — Тук има много информация за теб. Не ме карай да те търся.

Пилотът закима толкова енергично, че главата му сякаш завибрира.

Месершмитът зави и се приближи към брега. Двата му турбинни двигателя вдигаха бързо разширяващи се кръгове от вълни подире им.

— Малко по-навътре — нареди французинът. — Добре, стига. Приземи го.

Вертолетът кацна.

— Мерси за возенето — каза Тренкавел. — И за всичко останало. — Не повярва на очите си, когато пилотът се усмихна и леко кимна.

Раймон скочи на мекия пясък, приведе се под въздушното течение и тичешком се отдалечи на няколко метра. Главният ротор на

машината изрева и хеликоптерът се издигна във въздуха, увисна за миг, после се завъртя към морето.

Както се очакваше, на петнайсетина метра от брега той зави на юг към Оубън. Изправен точно срещу него, Тренкавел вдигна револвера, зае поза за стрелба с две ръце, прицели се и изстреля два куршума към предното стъкло, право в челото на пилота.

Месершмитът се наклони назад, задният ротор се заби в морето и машината бясно се замята, сякаш морско чудовище е сграбчило опашката ѝ. Накрая главният ротор зацепи вълните и се пръсна на парчета сред гейзер от морска пяна. Когато водата отново се успокои, от хеликоптера нямаше и следа.

48.

Катлийн вдигна яката на вълнената си жилетка, за да се предпази от пронизващия северноатлантически вятър. Слънцето изглеждаше замръзнало в мъртвешки сивото небе. Бледата светлина убиваше багрите на острова и го превръщаше в черно-бял пейзаж. Тя потрепери и още по-плътно се уви в жилетката. В такъв следобед оставаше жив само вятърът.

Поредният леден повеи я накара да се обърне към съпруга си. Колкото и да беше мразовито, времето ѝ се струваше направо меко в сравнение със спусналия се между двамата студ.

Тя се обгърна с ръце, за да се постопли, и последва Дейвид на кея. Погледна си часовника, после се вторачи в отсрещния бряг на залива с надеждата да зърне ферибота. Трябваше вече да пристига.

Искаше ѝ се да каже нещо, но не знаеше какво. Като че ли от години чакаха така. Просто чакаха... В очакване бракът им някак си да стане по-щастлив. Днес обаче... През последните няколко часа животът им се беше разпаднал и късовете му лежаха пръснати сред онова, което някога бяха изпитвали един към друг.

Около тях като тъмни призраци витаеха подозрения.

Някои бяха стари... Изневярата на Дейвид...

Други бяха нови... Джейми...

Тя напрегна очи на слабата светлина и видя ферибота да потегля от Финъфорт и да се отправя на краткото си пътешествие през залива. Докато корабът пореше бурното море с обливания си в пяна нос, денят изведнъж я връхлетя като неочаквана вълна.

Пристигна на Йона предобед и оттогава се чувстваше като сомнамбул. За нейно облекчение се оказа, че Том оздравява и Ема не се отделя от леглото му. За нейно огорчение, роящите се наоколо репортери разпитваха за убития докторант и изчезналите Мари Лорне и Иън Макгрегър. И за нейна изненада, полицията повярва на лъжата ѝ за принудителното кацане на хидроплана заради излязъл извън строя

двигател и прекъснатата радиовръзка. Дори колегите ѝ като че ли бяха приели тази версия.

Когато се срещнаха с Дейвид на стъпалата на хотела, се прегърнаха и си казаха нужните думи. Ала ѝ беше трудно да го погледне в очите.

Двамата се оттеглиха в нейната стая и тя му разказа за нощното преследване с хидроплана, за прехода на Мъл и замъка на Касиди на остров Скай, но не му призна всичко. Остави го да вярва в същото, в каквото вярваха и всички други — че крадецът се е измъкнал с книгата на монаха. Когато мъжът ѝ я попита за пилота на хидроплана, Катлийн можеше само да забие поглед в пода. Когато накрая вдигна глава, в неговите кафяви очи вече тъмнееше подозрение.

Всичките му евентуални съмнения, че между нея и Джейми се е случило нещо, се превърнаха в увереност, когато Дейвид влезе в банята. Тя тъкмо беше взела гореща вана. И досега Катлийн не знаеше защо мисълта, че е гола пред съпруга си, я е накарала да грабне един от пешкирите и да се увие в него.

Никога нямаше да забрави изражението му. Той просто стоеше на прага и примигваше озадачено, после лицето му постепенно помръкна. Дейвид стисна зъби, заотстъпва назад и затръшна вратата.

И сега стоеше в отсрещния край на кея с гръб към нея. Искаше ѝ се фериботът да пристигне по-бързо и да го откара. И това желание ѝ разбиваше сърцето, стягаше гърлото ѝ.

В този момент над пристана прелетяха два рибояда и кацнаха в морето край нос Кариг Фада — Дългата скала. Потопиха кремавожълтите си глави под водата и доволно разрошиха пера. Едната птица побутна другата с човка и Катлийн усети, че по бузата ѝ се търкулва сълза, която вледени кожата ѝ.

Тръгна към Дейвид, после спря и се обърна назад към двете морски птици. Бяха отлетели...

Тренкавел отпи глътка цейлонски чай с мед, за да промие последната хапка от пълнозърнестата си кифличка, и отново насочи вниманието си към двойката на кея, няма и на шейсетина метра от него. През последните десет минути ги наблюдаваше от масата си до прозореца в почти празния „Китиуейк Ин“.

Макар и отдалече. Раймон усещаше студенината помежду им. Професор Филипс за пореден път понечи да се приближи до мъжа,

после се върна обратно.

С периферното си зрение забеляза, че сервитьорката го зяпа. Французинът се поизправи и надигна чашата си с чай. Въпреки че носеше дрехите на пилота, може би все пак се отличаваше. Той разтвори якето си и предпазливо опипа гръдния си кош. В тоалетната се беше опитал да почисти раната, но...

Отпусна ръка. По дяволите! Още кървеше.

Хрумна му, че тялото му се е превърнало в пясъчен часовник. Ако скоро не докопаше онази книга, физически щеше да отпадне от играта.

Разтърка очи, наведе се напред и се опита да се съсредоточи върху мъжа с Катлийн Филипс. Колега? Съпругът ѝ? Явно означаваше нещо за нея.

Когато вече си мислеше, че черно-белият ферибот на „Каледониън Макбрейн“ неизбежно ще се блъсне в бетонния кей, капитанът включи на заден ход. Водата зад кърмата закипя от кавитиращите витла и правоъгълният плавателен съд плавно долепи нос до пристана. Спуснаха рампата и по нея слезе трактор, последван от неколцина пешеходци: журналисти, ако се съдеше по телевизионните им камери, и трима мъже с вид на цивилни полицаи.

Колкото по-скоро напуснеше това островче, толкова по-добре, каза си Раймон, и отново насочи вниманието си към професор Филипс и мъжа. След няколко минути червената светлина на носа на ферибота се смени със зелена. Мъжът вдигна сака си и тръгна към рампата.

След известно колебание археоложката го настигна, изправи се на пръсти и го целуна по бузата. Той вяло я прегърна и явно каза нещо, защото тя кимна и го погали по лицето. Мъжът отблъсна ръката ѝ, мина по рампата и се качи на ферибота.

Тренкавел беше видял достатъчно. Хвърли две банкноти на масата и излезе от ресторанта. Вятърът се усилваше и благодарение на неговата резливост, силния чай и кифличката французинът се почувства много по-добре.

Тръгна по кея, но рязко спря и се обърна, когато от внезапно насъбралата се тълпа репортери се измъкна Катлийн Филипс. Археоложката го подмина и очевидно се насочи обратно към „Сейнтс Ландинг“. Още преди да се отдалечи от него, Раймон разбра, че не е

нужно да се крие. Изглеждаше прекалено потънала в мислите си, за да го забележи.

Тренкавел тръгна по рампата, плати таксата и се качи по стълбичката на горната палуба.

Беше късна есен и въпреки полицията и медиите на ферибота почти нямаше пътници. Само две по-възрастни жени, една млада двойка и мъжът, когото изпращаше Катлийн Филипс.

Раймон отиде при него, усмихна се, кимна, опря ръце на парапета и загледа две хлапета, които хранеха чайките край кея.

— Йона е невероятно красив остров — произнесе с американски акцент.

— Моля? — Мъжът го погледна с малко замаяно изражение.

— Казах, че Йона е много красив остров.

Лицето на другия стана сурово.

— Аха.

— Жената, с която разговаряхте, не беше ли доктор Катлийн Филипс? Откривателката на онази древна книга, която са откраднали? Намерили ли са я?

— Тя е моя съпруга. Не, крадецът избягал с книгата. Тъъ... бихте ли ме извинили...

— Разбира се. Приятен ден.

Мъжът кимна отсечено и се отдалечи към другия край на ферибота.

Докато корабът отплаваше, Тренкавел наблюдаваше Филипс, който отиде на кърмата, надвеси се над парапета и се вторачи в посоката на хотел „Сейнтс Ландинг“. Той казваше истината, поне доколкото я знаеше. Следователно кодексът бе или у професор Филипс, или у Камерън. А може и да го бяха скрили някъде. Беше сигурно само едно: тя знаеше къде е книгата.

Докато слизаше след мъжа от ферибота, Тренкавел вдигна поглед към небето. Вече не валеше и залезът обагреше облаците в цвят на излъскан бакър.

Французинът поизчака съпругът на Катлийн да пресече паркинга и да се насочи към джипа си „Воксхол Фронтера“. Когато вдигна капака на багажника да хвърли сака си вътре, Раймон ускори крачка.

— Извинете? — извика той и леко се затича към колата. — Господин Филипс?

Мъжът затръшна багажника, позна го от ферибота, намръщи се и измърмори нещо под нос.

— Бихте ли ме закарали до „Кинлох Ин“? — попита Тренкавел.
— Щях да пътувам на стоп, обаче вече мръква. — Той се усмихна стеснително. — Май останах на Йона прекалено дълго.

— Съжалявам — поклати глава Филипс. — Никога не качвам...

— Направете едно изключение, само веднъж. — Раймон разтвори якето си и му показа револвера „Смит & Уесън“ под колана си. — Качвай се в колата. На волана.

— По дяволите, какво...

— Качвай се в колата!

Пребледнял, мъжът се подчини и Тренкавел заобиколи отпред, като не го изпускате от очи.

— Имаш ли джиесем? — попита той, след като се вмъкна на задната седалка зад него.

— Не, съжалявам.

— Я не ме лъжи! — Раймон замахна и го удари с револвера по темето. Филипс извика от болка, политна напред, вкопчи се във волана и изпъшка, опитвайки се да дойде на себе си. Тренкавел го хвана за яката на ризата, завъртя главата му към себе си и опря дулото на оръжието си в бузата му. — А сега ме слушай внимателно! Аз съм човекът, когото издирва полицията. Аз раних приятеля на Катлийн, откраднах книгата, убих двама студенти и още много други хора, за които изобщо не си чувал. И с удоволствие бих пръснал и твоя череп, мамка му!

Ухили се, като се бореше с гъделичкането в областта на гръдния си кош, и преглътна, сподавяйки напушилия го смях.

Толкова го досмеша от ужасените очи на мъжа, че продължи да преглъща от страх да не избухне в истеричен кикот.

Няколко пъти дълбоко си пое дъх и се опита да се успокои. Знаеше защо се чувства така. Вече будуваше над петдесет часа. Подготовката му включваше лишаване от сън, но никога придружено от такова физическо напрежение. Отново задиша дълбоко и се заслуша за Елен... Тя идваше винаги, когато имаше нужда от нея...

„Още съвсем малко, любими Раймон — прошепна гласът ѝ. — Ти си силен. Знаем, че можеш да издържиш още поне малко“.

49.

— Чухте гласа му, професор Филипс — каза Тренкавел по джиесема. — Уверихте се, че е жив. Поне засега. Но достатъчно ме познавате и убеден съм, не се съмнявате, че без колебание ще го застрелям, ако се опитате да ме изиграете.

— Книгата не е у мен, Раймон. Кълна се.

— Тогава мъжът ви ще умре. Сбогом, професоре.

— Не! Чакайте!

— Слушам ви.

— У Джейми е.

Тренкавел се беше надявал да види пак своя приятел.

— Кажете му да ни чака при паметника на Бийтън — нареди той.

— От Йона карайте по А осемстотин четирийсет и девет. Почти до...

— Джейми знае къде е, аз също.

— Е, тогава ще имаме удоволствието и от вашата очарователна компания. Много мило. Джейми, вие и мъжът ви.

— Ще отнеме известно време — отвърна Катлийн. — Джейми ще дойде от Тобърмори.

— Чакам много отдавна, мога да потърпя още малко. Само гледайте да носи книгата, иначе мъжът ви ще умре. И моля ви, да не вземе да ви хрумне да се обърнете към полицията. Иначе ще се погрижа съпругът ви да страда, преди да го убия.

— Обещавам, Раймон. Никаква полиция.

— Е, все пак става дума за живота на мъжа ви, професоре.

Тренкавел затвори и потупа пленника си по темето с цевта на револвера.

— Продължавай да караш. Ще ти кажа къде да завиеш.

Наведе се напред и опря ръце на предната облегалка. От топлината в купето и лекото поклащане на колата започваше да му се вие свят. Усещаше смрадта, която се носеше от тялото му — пот, примесена с кръв.

Бързо отвори прозореца, подаде глава навън и остави студения влажен въздух да облее лицето му. Почувства се по-добре. Остави погледа си да следи фаровете на джипа, чиито лъчи се отразяваха в лъщящата ниско стелеща се мъгла. Времето постепенно забави ход и спря. Той продължи да се взира в призрачната пелена и след малко оттам изплува Елен.

„Какво ще правиш, когато всичко това приключи, Раймон, след като посрещнеш бъдещето?“

„Ще живея“.

„Защо?“ — Въпросът изсвистя край ушите му.

„Ъъ... не знам. За какво да живея?“

„Не знам, Раймон. За какво би трябвало да живееш?“

„Не знам“.

Докато минаваше през селцето Бунесан, в което цареше пълно мъртвило заради късния час и лошото време, Катлийн видя възрастна жена да бута количка край пътя.

Видът на тази старица, вършеца нещо толкова тривиално, кой знае защо ѝ помогна да повярва в реалността на всичко това... Да се убеди, че не сънува кошмар... Но когато погледна в огледалото, жената се беше скрила в мъглата.

Катлийн отново се почувства съвсем сама и се опита да не обръща внимание на буцата в гърлото си и да се съсредоточи върху хлъзгавия път. Времето пак се разваляше. Привечерната светлина се процеждаше през дъждовните облаци и сливаше пейзажа в еднообразна сивота, която ѝ приличаше на гъст дим. Катлийн погледна наляво и видя покритата с бяла пяна повърхност на Лох Скридийн.

После отново насочи вниманието си към тесния мокър път. Вече трябваше да приближава паметника на Бийтън.

— Намали — нареди Тренкавел и побутна шофьора по ухото с дулото на револвера. — Отбий вляво и превключи на двойно предаване. В тази кал може да затъне дори танк.

Джипът заподскача по неравния черен път към залива и Раймон скоро видя старинния паметник на Бийтън, който се извисяваше около два метра над ниските шубраци — грамада плоски камъни с груб каменен кръст отгоре, ерозирал от времето и почернял от лишеи.

Паметникът беше обозначен на картата, висяща на стената в „Китиуейк Ин“. Близко до Йона и в същото време усамотен, той се

намираше на около двеста метра от А-849, на хълмисто полуостровче, вдаващо се в Лох Скридийн.

Раймон кимна. Идеално място за среща.

— Угаси двигателя и изключи фаровете — нареди той. — И се настани удобно, ще се наложи да почакаме.

Катлийн намали, зави по калния път и превключи на двойно предаване. После продължи по тинестите коловози към залива и скоро фаровете ѝ осветиха друг автомобил. Зад него се издигаше паметникът на Бийтън. Тя спря до взетия под наем джип на Дейвид и изключи от скорост.

Раймон се приближи до нея, като държеше съпруга ѝ на мушка.

— Угасете двигателя и фаровете — нареди той. — И слезте от колата.

Археоложката се подчини и когато слезе, срещна погледа на Дейвид.

— Добре ли си? — попита го. — Той направи ли ти нещо?

Мъжът ѝ поклати глава и сведе очи.

— Нищо ми няма.

Тренкавел дойде при нея и седна на каменния паметник, посветен на семейство лечители от XVI век.

— Имаме време — каза той. — Хайде да си поговорим.

Катлийн се обърна към него и го погледна.

— За какво?

Още ѝ се виеше свят от разказа на французина. Бяха я възпитали като католичка. Беше завършила и католическо начално училище, за бога! А този човек очакваше от нея да повярва, че онзи главорез Касиди е действал по нареждане на Ватикана?!

Тя опря ръце на кръста си и се наведе напред.

— Интересна история. Имате ли доказателства?

— Не — призна Тренкавел. — Обаче Иън Макгрегър пращаше информация в Рим. Нещо като ватикански шпионин.

— Откъде знаете?

— Самият той ми каза.

— Значи сте убили и него, така ли? — промълви Катлийн.

Той кимна.

— Копеле гадно!

— Да, обаче... Не сте имали удоволствието да познавате баща ми. Виж, той беше копеле от световна класа. Да се върнем на въпроса, докторе. Рим няма да се откаже само защото Касиди е мъртъв. Повярвайте ми, те ще удвоят усилията си да се доберат до книгата. Самият аз имам планове за Ватикана. Съвсем скоро ще разберат, че предсказанията на монаха са у мен. Естествено, ако сега всичко мине добре.

Раймон завъртя револвера към нея само за да подчертае думите си.

— Предупреждавам ви, докторе, те непременно ще ви потърсят. Църквата не обича излишните свидетели.

Катлийн имаше чувството, че кошмарът никога няма да свърши.

— Толкова ли ги е страх от това пророчество, че наистина да се опитат да ме убият?

— Да — потвърди французинът. — Да, страх ги е. Вие сте опасна като потенциален източник на информация. И като се има предвид, че сте професор по археология в Харвард и откривателка на книгата, няма да са в състояние да ви компрометират. Затова може да решат, че е по-целесъобразно да предприемат по-твърди мерки, за да осигурят вашето мълчание.

— Не мога да повярвам. Направо не мога.

До този момент Дейвид беше мълчал, но сега най-после се обади от сгъстяващия се мрак.

— За какво говорите? Какво пророчество?

Катлийн и Тренкавел се спогледаха, после французинът кимна към Дейвид и се ухили.

— Разкажете му.

Тя дълбоко си пое дъх и се прокашля.

— В книгата е предсказано, че през две хиляди петдесет и шеста година в една пещера в Южна Франция ще открият останките на Исус Христос — тихо започна археоложката. — След разпъването му Мария Магдалина пренесла там тялото му и...

— Чакай малко! — извика Дейвид. — Исус е разпнат в Ерусалим. В Палестина, за бога! Как така във Франция?... Ти майтапиш ли се с мен?

— Професоре, бихте ли обяснили на този Тома Неверни, че не е чак толкова невероятно?

Катлийн кимна и продължи:

— Виж, Дейвид, по времето на Христос Южна Франция била римска провинция, наричали я Нарбонска Галия. Изключително цивилизован район, но затънтен. Ако не ти се ходи накрай света, но все пак искаш да си далече от зоркото око на Рим, Нарбонска Галия била идеалното място. Пък и в тази област отдавна имало еврейски общности, сред които Мария Магдалина и другите следовници на Исус можели да потърсят убежище, носейки със себе си неговото мумифицирано тяло.

— Абсурд! — Мъжът ѝ отхвърли тази идея, сякаш гонеше досадна муха. — Във Франция ли? Това е нелепо!

— Дяволите да те вземат, просто я доизслушай! — изсумтя Тренкавел.

Дейвид се обърна към него със зачервено лице и пламнали от гняв очи.

— Какво?! Я върви на майната си!

Дори самият вятър стихна, за да си поеме дъх. Катлийн чу само двойното изщракване от зареждането на револвера.

— Раймон — спря тя французина. — Не му обръщайте внимание!

После погледна съпруга си.

— Просто ме изслушай, Дейвид! Моля те.

След като продължи свирепо да се взира в мъжа ѝ, Тренкавел свали ударника на револвера и отново се облегна на джипа.

— Продължавайте, професоре. Целите сме слух. — Усмивката му изчезна и той насочи оръжието си към Дейвид. — Нали?

Другият мъж се извърна и впери очи в смрачаващия се залив.

— Давай, Катлийн. Слушам те.

Тя погледна целещия се в съпруга ѝ французин и изведнъж всичко си застана на мястото. Победата на Христос над смъртта представляваше самата основа на католическата доктрина. Без чудотворното му телесно възкресение — най-убедителното доказателство за Неговата божественост — християнското преживяване щеше да бъде обезсилено. Без Възкресението Исус нямаше да се завърне в Деня на Страшния съд. Дори св. Павел казваше: „Ако пък Христос не е възкръснал, то празна е нашата проповед, празна е и вашата вяра!“^[1]

Катлийн въздъхна и поклати глава.

— Да, после пък свети Павел...

— Защо се бавите, професоре? — подкани я Тренкавел. — Този набожен християнин чака със затаен дъх да чуе как Великден ще бъде зачеркнат от нашите календари.

Тя кимна и продължи:

— Според някои предания Мария Магдалина и други следовници на Христос — лелите му и Йосиф Ариматейски — отплавали за днешна Южна Франция и пренесли там тялото му. Слезли в днешното пристанищно градче Сен Мари де ла Мер, само на петстотин и шейсет километра от Рим покрай италианското крайбрежие. Някои ранни църковни писатели също твърдят, че Мария Магдалина и Йосиф Ариматейски отишли там — например архиепископът на Майнц Рабан, който пише за това в началото на девети век. А в средата на тринайсети век архиепископът на Генуа Яков Ворагински също пише, че Мария Магдалина отишла във Франция. Даже черквата в Сен Мари де ла Мер, „Нотр Дам де ла Мер“ която датира от дванайсети век, е издигната в чест на три Марии, Мария Магдалина и лелите на Исус Мария Яковова и Мария Клеопова, за които се смятало, че са пътували заедно с Магдалина... Местното предание разказва, че слезли в малкото пристанище, носейки „Божиеото съкровище в сандък с алое и миро“. През първи век, Дейвид, алоето и мирото са средства за балсамиране. Разбираш ли...

— Разкажете на съпруга си за свети Павел! — Тренкавел махна с револвера. — За това как всичко...

Изведнъж от пътя проблеснаха автомобилни фарове. След няколко секунди се появи джип „Воксхол Монтерей“, който спря до другите две коли при паметника на Бийтън. Зад волана седеше лекарят на Камерън. Джейми му каза нещо, после слезе с оранжевата кутия, в която трябваше да е книгата. Катлийн забеляза, че приятелят му не гаси двигателя.

Когато видя пилота, настроението на Тренкавел мигновено се промени.

— Bonjour, mon ami — с широка усмивка го поздрави французинът.

Джейми не му обърна внимание и като се подпираше на бастун, се приближи до Катлийн. Сърцето ѝ бясно се разтуптя, когато погледът

й срещна неговия. Макар да знаеше, че Дейвид ги наблюдава, тя не можеше да откъсне очи от шотландеца.

Камерън се усмихна и когато я докосна по ръката, между тях сякаш потече електрически ток. Катлийн усещаше, че мъжът ѝ разбира какво се случва в момента, и това ѝ напомни за мъката, неговата мъка, за която археоложката се опитваше да не мисли. Боеше се или по-скоро се... срамуваше да го погледне, затова сведе очи и забележа гипсираната ръка на Джейми.

— Добре ли си? — прошепна тя.

На лицето му заигра онова познато дяволито изражение.

— „Правете си шеги с бедата чужда, като не сте я преживели вие!“

— Сега пък цитираш „Ромео и Жулиета“^[2]?! — В гърдите ѝ сякаш изпърха ято уплашени птици.

Той ѝ намигна и се обърна към Тренкавел.

— Нося ти книгата, Раймон. Можеш да си тръгнеш с нея, никой няма да те спре. Взимай я и заминавай.

Французинът бързо се приближи и взе кутията, отстъпи няколко крачки назад, приклепна, остави я на земята и я отвори. Видя древния кодекс и кимна доволно.

— Благодаря, Джейми, но ако не възразяваш, искам професор Филипс да прочете едно от предсказанията на монаха. — Изправи се и занесе кутията на Катлийн. — Прочетете предсказанието, доктор Филипс. Научното ви резюме може би не е достатъчно и вашият Тома Неверни трябва да чуе самото пророчество. Прочетете го и го просветете за най-голямата измама в човешката история.

— Текстът е написан с миниатюрно курсивно писмо — възрази археоложката, взе пластмасовата кутия и погледна Тренкавел в очите. — Не мога да го прочета без микроскоп.

Французинът стисна устни и студените му черни очи заискриха като стъкло.

— Искам да прочетете откъса! — Раймон насочи револвера си към мъжа ѝ. — Искам той да чуе думите, които ще разрушат неговия измамен свят! Или ще живее с това знание... — Разнесе се изщракване от вдигане на ударник. — Или ще умре невеж, мамка му!

— Спокойно. Раймон — тихо каза Джейми и се обърна към Катлийн. — Бележките ти са в кутията, нали? Направо прочети

превода.

— Прав си — отвърна тя. — Един момент да го намеря.

Остави кутията на земята, клекна и затършува сред отделните листове на светлината на автомобилните фарове. В същото време стрелна с поглед Камерън, без да изпуска от очи Тренкавел, който пък гневно се взираше в съпруга ѝ. После за миг срещна погледа на Дейвид, но той бързо се извърна.

— Всички изгаряме от нетърпение — изсумтя Раймон. — Защо се бавите толкова?

— Ето го — прекъсна го Катлийн. — Това е преводът за две хиляди петдесет и шеста година и...

— Добре, по дяволите! — Тренкавел размаха оръжието. — Просто го прочетете!

Тя кимна, прокашля се и почна:

— „Тялото на Исус Назорей изнесоха от гробницата Йосиф Ариматейски и Мария Магдалина и го пренесоха по море там где рона в дома си се влива положиха тялото му в пещера дълбоко в планина що името Тяло Божие носи хиляда двеста и петдесет лета след таз ноц във франкското кралство септимания ще узнае светът, че Исус не се е изправил от гроба, а е умрял е като всички люде...“ През девети век наричали Септимания днешния Лангедок — поясни Катлийн. — По онова време...

— Чакайте, професоре — обади се Раймон. — Монахът нарича планината, в която е погребан Христос, Тяло Божие, нали?

— Точно така — потвърди археоложката.

— Тяло Божие на латински с *Corpus Dei* — продължи французинът. — Аз съм от Лангедок и на местния диалект *Corpus Dei* се произнася като *Corps Dien*. Край моя дом, на другия бряг на река Сал, се издига планината Карду. *Corps Dien*... Карду... *Corpus Dei*... — Той се засмя. — Звучи сходно, нали? Когато се прибера, може да взема лопата и да проверя.

Тренкавел придоби замислен вид, започна нервно да се разхожда и да поглажда с пръсти цевта на револвера.

— Знаете ли — каза след малко, — сред моя народ имало... избраници, които знаели тази велика тайна... Един от най-святите им документи била карта на „нашето мистично съкровище“, както го

наричали. — Раймон сви рамене. — Картата била изгубена след падането на Монсегюр, разбира се.

Катлийн присви очи.

— Дедите ви са били катарски, така ли?

Все още поглаждайки цевта на револвера, Тренкавел кимна.

— Натъквала съм се на легенди за катарското съкровище, заровено някъде в лангедокските планини — каза тя. — Историките смятат, че става дума за злато и скъпоценности.

Французинът се усмихна, без да откъсва поглед от револвера.

— Е, съществуването и местонахождението на Христовия гроб в известен смисъл са имали парична стойност. През вековете Съкровището или Голямата тайна, както го наричали във Ватикана, давало на някои хора възможност да изнудват църковните власти за пари. Накрая в Рим им писнало и пратили кръстоносен поход срещу моя народ... Катарите били християни, обърнете внимание.

— Чакайте малко! — възкликна Катлийн. — Искате да кажете, че Католическата църква е организирала кръстоносния поход срещу катарските еретици, за да унищожи тази... тази Голяма тайна, така ли?

— Разбира се — потвърди той. — Запазването на тайната векове наред е обсебвало вниманието на Ватикана. — Раймон се подсмихна. — Всъщност откакто Йосиф Ариматейски и Мария Магдалина откраднали тялото.

Джейми поклати глава.

— Не знам... Всичко това звучи... — Той погледна Катлийн. — Попадали ли си на такова нещо в проучванията си?

Археоложката кимна.

— Разкази, фрагменти от разкази, местни легенди... Ето какво пише Жан дьо Жоанвил, приятел на френския крал Луи Девети. Кралят му разказал, че неколцина катарски свети мъже искали да спасят Лангедок от грабежите на северните рицари и поканили предводителя на папската войска Симон дьо Монфор да дойде и да види тялото на Христос. Монфор явно се уплашил и отказал. Кръстоносният поход на Църквата срещу катарите продължил, а малко по-късно Ватиканът създал Светата инквизиция.

— И вие смятате, че Църквата е създала ужасяващата машина на Инквизицията просто за да разкрива еретици?! — Очите на Тренкавел блестяха безумно и той избухна в смях. — Те са измъчвали онези

нещастници, за да открият гробницата на Христос! — Смехът му звучеше накъсано и истерично. Накрая французинът се поуспокои. — Довършете предсказанието, професоре. Покажете ни как са ни мамили.

Катлийн отново кимна и вдигна листа към светлината.

— „Ала умря тялото му и душата му на небето се възнесе през морето потърси брата си Исуса неговият изгубен брат Йосия и в смъртта до него полегна и с Йосия погребани са писмата що написаха Петър Яков и Йоан за туй, че Исуса следваха те да чуят словото на Учителя и оттогава мечтаеха да го видят след кръста на Голгота, понеже е рекъл той, че син е Авраамов а всички що се молят на Отеца наш са Синове Божии ала Павел Тарски измислил, че видение му се явило на един път и оттогава се стремял той към собствена слава, понеже изопачил истината за словата на Учителя за Сина Божи като Творение Божие що трябвало да бъде пожертвано, но тоя Павел Тарски желаел да откъсне Господ от евреите, та само за неевреите той да остане...“

Известно време се чуваха само вълните, които се разбиваха в скалистия бряг на Лох Скридийн.

Накрая Катлийн наруши тишината.

— Според този откъс Исусовият брат Йосия по-късно дошъл в Южна Галия, починал и бил погребан до брат си. Явно с него погребали писма от трима апостоли, обвиняващи Павел, че е измислил мита за Исусовата божественост, преследвайки собствените си политически цели. По същество това предсказание намеква, че Павел си е присвоил християнската история и е дискриминирал евреите християни.

— „Намеква“ ли? — Тренкавел я стрелна с гневно святкащи очи. — Тук черно на бяло пише, че ще бъде открито не само тялото на Исус, но и събраните от брат му Йосия писма от апостолите, доказващи, че Римската църква е творение на мегаломана Павел.

— Катлийн — тихо каза Дейвид. — Знам, ти ми каза, че предсказанията в книгата са се потвърдили за близо хиляда и двеста години... — Той стоеше с гръб към тях и докато говореше, не откъсваше очи от смрачаващия се залив. — И че според всички изследвания тя наистина с написана тогава... — Обърна се и я погледна. Последните слънчеви лъчи се отразяваха в сълзите му. — Само че това изобщо не ме интересува! Не ми пука какво пише в

книгата! Няма... Няма да повярвам в нещо, което, в сърцето си знам, не е вярно!

Макар мъжът ѝ да не го демонстрираше, тя знаеше, че винаги е бил набожен християнин. Почти всяка неделя ходеше сам в малката методистка черква край дома им. Ала до този момент не беше осъзнавала реално искреността на неговата вяра. И това я накара да го почувства по-близък, отколкото през последните години.

Тя тържествуващо погледна Тренкавел.

— Виждате ли, хората ще вярват в онова, в което имат нужда, в което искат да вярват. Това е вяра, Раймон. И старият Броихан го е разбрал. Още не съм свършила с предсказанието. Чуйте и края:

— „Щото Исус като другите беше, чрез които Бог ви говори и още по-близо до вас ще бъде Творецът, понеже ярко ще пламти на вярата огънят и Господ Бог наш вечно във вас ще сияе...“

Тренкавел дълго се визира в нея, след това се обърна към съпруга ѝ.

— Току-що чу какво ще открият след петдесет и една години. Това не поражда ли поне мъничко съмнение във вярата ти?

Дейвид поклати глава.

— Но как може да устои християнството... как може да просъществува Ватиканът, когато бъдат разрушени самите им основи? — продължи французинът. — Възкресението ни обещава живот след смъртта. Без фокуса на Павел с възкръсналия Христос целият цирк направо си събира шапитото и си тръгва. — Той се ухили. — Тогава ватиканските шарлатани ще изгубят благоговеещите пред тях тълпи. И те го знаят! — Раймон насочи треперещия си показалец към Катлийн. — Според вас защо са пратили Макгрегър да ви шпионира? Защо са прибегнали до услугите на Касиди?

Археоложката сви рамене.

— Защото са...

— Защото не вярват в собствените си убеждения или поне в убежденията на паството си... — Тренкавел се задъхваше. — Вързали са се на измислицата на Павел... защото самите те са имали нужда от реликвите, професоре! Самите те са имали нужда от фокусите! Защото... — Той рязко се обърна към Дейвид. — Защото ти имаш нужда от измамата на Павел, също като шарлатаните във Ватикана! Нали?! Нали?!

— Ти не разбираш бе, човек — меко отвърна Дейвид. — Вярата е просто решение, смело решение, да приемеш своите убеждения с цялото си сърце. Аз много отдавна реших да приема убежденията си. И тези убеждения винаги са с мен. — Той предизвикателно вирна брадичка. — Те никога не са ме подвеждали. Никога!

Цялото тяло на французина трепереше. Лицето му се сгърчи от ярост и той насочи револвера към американеца.

— Проклет да си! — изкрещя Тренкавел. — Ще започнеш да се съмняваш! Непременно!

— Успокой се, приятелю — намеси се Джейми. — Хайде, Раймон, отпусни се.

Тренкавел не преставаше да размахва оръжието си пред Дейвид.

— Раймон, вярата на този човек няма нищо общо с онова, което се е случило със сестра ти — продължи пилотът. — На този свят съществува добро и зло. Дали Христос е умрял като обикновен човек, или е възкръснал... Това не променя добротата, невинността на Елен, любовта ѝ към теб.

Успокоителният му глас очевидно оказа въздействие върху французина.

— Елен беше толкова мила — почти прошепна той. — Тя беше много по-истинско чудо от смехотворните фокуси на проклетата Църква. Според тяхното писание Христос е възкресил самия себе си, докато Елен възкреси мен!

На последните, бързо гаснещи слънчеви лъчи Катлийн видя сълзи, стичащи се по бузите на Тренкавел. Той бавно отпусна револвера, наведе се и вдигна древния кодекс.

— Вече получи каквото искаше, Раймон — каза Джейми. — Пусни Кат и мъжа ѝ.

Французинът се замисли за миг — устните му потръпваха, клепачите му бързо примигваха.

— Още не, топ апи. — Избърса очите си с ръкав и се обърна към Дейвид. — Преди да си тръгна, искам да разкажа на този вярващ човек за верността на жена му.

— Млъкни, Раймон! — Камерън пристъпи към него.

Дейвид разбра какво ще се случи и увеси глава.

— Хайде, Джейми — засмя се Тренкавел. — Не разваляй всичко. Той трябва да научи за вашето любовно гнезденце край Лох Ба.

— Раймон! — намръщи се пилотът. — Погледни ме!

Тренкавел се обърна към него. Все още примигваше и разтриваше слепоочието си. Беше толкова студено, че дъхът на Катлийн излизаше като пара, ала тя забеляза, че лицето на французина лъщи от пот.

— Стига, приятелю — тихо каза Камерън. — Остави тези хора на мира и си върви по пътя с проклетата книга. Вече имаш оръжие, с което да нанесеш удар на Църквата. Използвай го, щом е нужно. Просто остави тези хора на мира.

Тренкавел продължаваше да примигва често-често. Протегнатата му напред дясна ръка трепереше.

— Но. Джейми, щом предсказанието на монаха не успя да убеди този вярващ, как... как ще... Елен беше толкова красива... — Гласът му започна да му изневерява. — Нали, Джейми?

На последните слънчеви лъчи, които се процеждаха от запад и обещаваха по-хубаво утро, Катлийн видя очите на Тренкавел. В тях пламтеше лудостта на цял един живот.

— Да — промълви Камерън. — Твоята Елен е била много красива и страшно те е обичала. За бога, Раймон, върви си в мир.

— Без нея съществуването ми носи само страдания. — Французинът притисна книгата към гърдите си. — Повече от всеки друг на света... Трябваше да я чуеш как пее „Tant m’abelis“^[3] — като ангел, който пее на Бог. Ако можеше да... Ти си ми приятел, Джейми. Не искам да страдаш като мен. Никой не бива да страда така.

Лицето му се сгърчи от мъката на завинаги обречените. После устните му постепенно се разтеглиха в безумна озъбена усмивка. Приличаше на задъхан вълк, помисли си Катлийн.

— E. mon ami, живей си живота и обичай любимата си — каза той и насочи револвера към лицето на Дейвид. — Аз много отдавна изгубих и двете.

— Не, Раймон! — извика Камерън, запрати бастуна си по него и се хвърли напред.

В същия момент джипът на лекаря се понесе към Тренкавел с надут клаксон.

Отекнаха изстрели.

Докато разбере какво се е случило, Катлийн видя французина да държи книгата пред себе си, седнал с гръб, опрян на гумата на колата

на Дейвид. Ококорен, със зяпнала уста, той приличаше на дете, уличено в лъжа.

Тренкавел се закашля и кодексът падна на земята до него. В скута му се стичаше кръв от огнестрелната рана в гърдите му. Той погледна Джейми и промълви:

— Защо, топ апи? Смъртта му щеше да е моят подарък за теб... сватбен подарък. — На озадаченото му лице се изписа тъга и той протегна ръка, сякаш искаше да се ръкува. Ръката му увисна във въздуха в очакване на реакцията на Камерън и накрая падна върху книгата. Черните му очи се изцъклиха и след секунди се замъглиха. От устните му се изтръгна въздишка и Тренкавел се свлече настрани.

Джейми продължаваше да стои между Дейвид и тялото на Раймон.

Катлийн пристъпи към него.

— Съжалявам, че трябваше да... О, Господи! Не! Джейми!

Той се смъкна на колене и бащиният му револвер се изплъзна от пръстите му. Пилотът политна в ръцете ѝ и Катлийн видя на бялото му поло червено петно, което бързо се разширяваше.

Лекарят дотича при него, но Джейми махна с ръка, за да го отпрати. Отпуснал глава в скута ѝ, той вдигна поглед към нея.

— Мъжът ти добре ли е?

Археоложката се обърна към Дейвид. Беше се подпрял на каменния кръст, пребледнял и потресен, но иначе невредим.

Тя отново се обърна към Джейми и избърса сълзите от очите си.

— Ти... ти му спаси живота.

На лицето му засия топла, почти блажена усмивка, сякаш в този момент познаваше абсолютното щастие.

Сърцето на Катлийн като че ли щеше да се разсипе на прах и тя се разплака.

Лекарят пак се приближи, но Камерън отново го спря с ръка.

— Не — изхриптя той и срещна погледа на приятеля си. — Трябва да говоря с Кат. Моля те, докторе.

Изисканият старец кимна.

— Добре, момко, разбира се.

А после се обади по джиесема си. Когато затвори, на лицето му се изписа неразгадаемо изражение.

— Медицинският хеликоптер вече идва, момко.

Джейми кимна и усмихнато погледна Катлийн. Сините му очи се вляха в нейните и той отметна кичур коса зад ухото ѝ.

— С теб се сбъдна всичко, за което някога съм копнял, милейди. — Тихият му глас сякаш идваше от самия вятър. — Защото ми помогна отново да повярвам в мечтите.

Тя усещаше погледа на Дейвид. Искаше ѝ се да облекчи мъката му, но нещо много по-могъщо не ѝ позволяваше да остави Джейми. Нещо, което извираше от най-дълбоките кътчета на душата ѝ — нещо, неизпитвано никога преди. Някаква сила... нова и в същото време натрапчиво позната, която караше всяка нейна фибра, всяка молекула от съществуването ѝ да е колкото може по-близо до Джейми.

Сълзите ѝ потекоха още по-силно и той ги спря с длан, притисната към бузата ѝ.

— Шшт... стига — прошепна Джейми. — Всичко ще е наред. Кат. Ще се оправяш. Искам да знаеш, че не бих заменил тези няколко последни дни и за десет хиляди без тебе.

Тя копнееше да му каже, че го обича. Че винаги го е обичала. Ала толкова се боеше от бъдещето без него, че думите просто засядаха в гърлото ѝ.

Усмивката му бавно помръкна.

— Тази... тази книга. Струва ми се... че е създадена като напътствие... Ти... ти винаги си я смятала за... за опасна, но...

— Това вече няма никакво значение — отвърна Катлийн и избърса сълзите си с трепереща ръка. — За мен си важен единствено ти. Не трябва да говорим за тази проклета книга.

— Напротив, трябва. — Камерън я притегли към себе си. — Трябва да говорим точно за нея!

— В момента, любов моя, има значение само това... — тя го целуна по челото, — че ще се оправяш. — Вдигна поглед към лекаря. — Къде е хеликоптерът?! За бога, защо...

— Кат! — Пилотът се опита да се надигне. — Изслушай ме. Моля те!

— Какво има, Джейми? — Тя му помогна да се отпусне обратно в скута ѝ.

— Прочете ли последното предсказание? Знаеш ли защо монахът е престанал да пише?

— Не съм чела текстовете след двайсет и първи век.

— Престанал е... да пише... защото е видял какво ще се случи през две хиляди сто осемдесет и седма година. — Той посочи лекаря. — Кенет добре владее... древния език. Нали, докторе?

Старецът се усмихна и кимна. Отиде при джипа, взе докторската си чанта, върна се и приклепна до тях.

— Не се дърпай, момко. Дай да хвърля едно око. — Повдигна полото на Джейми и огледа раната. Лицето му не издаваше нищо. Той свали меката си шапка и я натисна върху дупката от куршум, за да спре кръвта. — Продължавай да натискаш, моме. — Постави дланите на Катлийн върху импровизирания компрес и с все същото непроницаемо изражение измери пулса на Джейми. После извади от чантата си спринцовка, но Камерън поклати глава.

— Недей, Кенет. Трябва да говоря с Кат.

Лекарят се усмихна тъжно и кимна. Изправи се и се обърна към археоложката.

— Прочети последното предсказание, моме. Прочети го за онези, които ще дойдат след нас.

Пръстите на Джейми, които галеха бузата ѝ, бяха по-леки от перца.

— Кат, обещавай ми, че ще прочетеш последното предсказание, преди да решиш какво да правиш с книгата — помоли я той.

— Обещавам — промълви Катлийн. — Но ти ми обещавай завинаги да останеш с мен. Обичам те. Джейми. Страшно те обичам...

Сините му очи заискриха и устните му се извиха в онази чудесна пиратска усмивка.

— Вече съм с тебе завинаги.

Произнесе го с толкова убедителна нежност, че тя му повярва.

Той прокара пръсти през косата ѝ.

— Знаеш ли, животът и любовта не са подвластни на времето и все се завръщат при теб. И тогава... — Камерън се засмя топло — пак ще ме зърваш.

— Джейми, не разбирам какво...

Той долепи показалец до устните ѝ.

— Просто вярвай, че винаги ще съм до теб. Винаги, Кат. Никога няма да те оставя.

Катлийн кимна и отново избърса сълзите си. Всичко... Дейвид, лекарят, дори автомобилните фарове... всичко избледня и се отдръпна

в мрака около тях. Остана само мъжът, когото прегръщаше, и тяхната любов.

— Любовта ми към теб, Кат, ми върна живота — прошепна Джейми. — Всичко, каквото съм бил... каквото съм... и можех да бъда... — Усмивката му стана още по-широка. — Целуни ме де. Хайде...

И изведнъж се напрегна и тялото му ужасяващо се разтърси.

— Целуни ме, Кат. Целу...

Отпусна се и Катлийн се надвеси над него. И когато заглуши последната му дума с тяхната последна целувка, топлина обля устните ѝ. И в този сърцераздирателен миг тя осъзна, че току-що е поела сетния дъх на Джейми Камерън.

[1] Коринтяни I, 15:17. — Б.пр. ↑

[2] Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[3] Балада от каталунския трубадур от XII-XIII в. Беренжер дьо Палу. — Б.пр. ↑

50.

Катлийн натисна електрическия ключ. Светна само единият ред лампи на тавана и лабораторната зала ѝ се стори студена и мрачна.

Тя остана за миг на прага и се опита да преглътне сълзите си, но не успя и за кой ли път ги избърса с ръкава на пуловера си. Вълната одраска зачервената ѝ кожа, раздразнена от часове плач, и археоложката потрепери.

Отиде до работната маса, включи лампата на микроскопа и поклати глава. На какво се дължеше обзелото я сутринта непреодолимо желание да отиде в Тобърмори? Видя къде е израснал Джейми, срещна се с баща му... може би така този вълшебен човек ставаше някак по-реален... Защото с всеки изтекъл час той все повече ѝ се струваше само сън...

Тя въздъхна тежко и постави книгата под микроскопа.

Истинската причина за отиването ѝ в Тобърмори навярно се криеше в стремежа ѝ да го задържи при себе си още малко. Да удължи още живота на онова, което съществуваше между тях...

По дяволите! Катлийн рязко дръпна стола и седна.

Не беше планирала неговата поява в живота ѝ! Не се бе надявала, нито я очакваше!

Гневно стартира компютъра.

Просто се беше случило. Дори не знаеше как.

Постави длан върху мишката, премести курсора върху иконката на интернет и я кликна.

Сутринта след смъртта на Джейми, след като я разпитаха в полицията, Дейвид напусна Йона. В писмото, което ѝ остави на рецепцията в хотела, пишеше, че заминава за Лондон. Подписът гласеше просто... Дейвид.

Вятърът засвири в пролуките на прозореца и привлече вниманието ѝ към бурята навън, но след малко тя отново погледна книгата на монаха.

За да облекчи нервното напрежение в гърдите си, реши да си направи чай.

Докато пълнеше чашата си с вода и я слагаше в микровълновата фурна, си спомни първото си впечатление от фамилия дом на Камерън, високо над Мълския залив.

Беше си го представяла като обикновена селска къща, ала...

Дълга, изключително добре поддържана морава с брези, в края на която се издигаше тъмно тухлено имение с три грамадни каменни комина и огромна дървена врата с витраж.

„След всичко, което се случи...“

Микровълновата фурна изпиука.

„Ти не преставаш да ме изумяваш, Джейми Камерън...“

Катлийн се опита да преглътне мъчителната буца в гърлото си, занесе чашата чай на работната маса и седна зад микроскопа. В мислите ѝ нахлу споменът за срещата ѝ с баща му, за смайването ѝ от приликата между двамата. Сякаш Джейми продължаваше да живее и я гледаше от бъдещето.

— Момчето имаше право — каза ѝ старият Камерън. — Ти си извънредно красива жена. — На устните му грейна топла, нежна усмивка — усмивката на Джейми. Сребрилата му коса отразяваше светлината на огъня като ореол около лицето му. — Знаеш ли — прошепна той, като че ли това бе тяхна тайна, — когато ми се обади от Йона. Джейми приказваше само за тебе.

Повече не го видя. Г-н Камерън почина след няколко часа. Според Кенет старецът просто пожелал да последва момчето си.

Силен повей на вятъра разтърси прозореца и тя се сепна. Отново погледна книгата и я полазиха тръпки. Катлийн се извърна и плъзна очи по пустата стая. Студентите вече бяха напуснали острова, както и повечето преподаватели. Находките бяха опаковани и щяха да заминат за Глазгоу, Единбург и Лондон. Всички, освен книгата на монаха и...

Археоложката бръкна в джоба на мъхестия си елек и извади златния кръст, който беше намерила под лявата длан на обезглавения монах. Почистен и лъснат, той направо сияеше.

Тя го обърна и преведе наум загадъчния хиберно-латински надпис:

— „Задето се от теб отрече: Отец Бог, Син и Дух Свети тоз негов грях не ще допуснат, задето той видял е туй, що Нечестивият е сторил,

що нивга не ще бъде. Бог да прости клетия Броихан“.

Дали тези думи се отнасяха за предсказанието за 2056-а година, когато щяха да открият тялото на Христос? Или надписът имаше нещо общо с последното пророчество на монаха?

Очите ѝ отново се върнаха към книгата. Освен Дейвид и Кенет никой не знаеше, че кодексът е у нея, дори Том. Всички бяха повярвали на лъжата ѝ, че Тренкавел го е заровил някъде из тресавищата и е отнесъл тайната за местонахождението му в гроба си.

Полицайте направиха оглед на местопрестъплението при паметника на Бийтън и заключиха, че най-после са открили убиеца, на когото приписаха и клането на остров Скай. И тъй като не подозираха за съдържанието на книгата, не ги интересуваше какво се е случило с нея.

Катлийн си сложи латексови ръкавици. И точно преди да премести рамото на микроскопа над кодекса, прошепна:

— Страх ме е да прочета последните думи на монаха, любов моя...

Вятърът надигна вой сред клоните на дърветата и донесе отговора:

„Обещанието си е обещание, Кат...“

Археоложката се усмихна тъжно, поклати глава и внимателно запрелиства древните страници.

След като прочете последното предсказание на Броихан, Катлийн имаше нужда от нещо много по-силно от чай. Плати на бармана, изнесе чашата си във фойето на „Сейнтс Ландинг“, някогашната дневна на внушителното старо имение, и се настани на малко оръфания морскозелен диван пред камината.

Загледана в пламъците, отпи глътка уиски. След онова последно пророчество монахът сигурно с радост беше посрещнал меча на викинга.

Вихрушката отново разтърси прозорците и тя погледна пелените от дъжд над сивия залив. Почти хипнотизирана от събудените от бурята мъгливи привидения, носещи се над тъмните води, чу, че някой влиза в хотела.

Навярно туристи, изостанали на острова. Усмихна се, макар да я прониза и болка, като си спомни, че най-смело се разхождат в бурята влюбените, защото сърцата им се топят едно друго.

Въздъхна, изгълта остатъка от уискито и впери очи в празната си чаша. Уф, какво пък, по дяволите! Защо да не изпие още едно? Може би щеше да...

— Катлийн?

Тя рязко се завъртя.

— Дейвид!

Мокър до кости и треперещ от студ, на прага на фоайето стоеше мъжът ѝ.

Още преди да се усети, Катлийн се хвърли към него и го прегърна.

— Какво правиш тук? Нали замина за Лондон?

Дейвид изви устни в усмивка, по-скоро по навик, отколкото с топло чувство. Сви рамене, отиде при дивана и седна, безмълвно вторачен в огъня.

— Дейвид, дай да ти сваля този шлифер — тихо каза Катлийн след малко. — Целият е подгизнал.

Тя понечи да му помогне, ала съпругът ѝ леко отблъсна ѝ ръката и бавно, почти машинално, се съблече, после продължи да се взира в камината.

Катлийн стисна ръката му.

— В писмото ти пишеше, че заминаваш за...

— Пренощувах на Мъл и днес пак отидох с колата до паметника на Бийтън.

— Защо? — смая се тя. — Защо си ходил там, за бога?

Дейвид я погледна с ужасяващо тъжни очи, след това се извърна и отново се втренчи в синьо-жълтите пламъци, които подскачаха около черните късове торф.

Той напълно разбираше силата на чувствата ѝ към Джейми и това разбиваше сърцето му. Когато мъжът ѝ най-последно заговори, Катлийн вече усещаше стичащите се по бузите ѝ сълзи.

— Днес дълго стоях до каменния кръст — с безизразен, далечен глас каза Дейвид. — Безброй пъти преживявах момента, когато Джейми загина, за да ме спаси... Умря в ръцете ти... за да спаси мен.

Прозорците задрънчаха от поредния яростен повей на вятъра.

— Дейвид, аз... аз не исках да... — Катлийн отново стисна ръката му и фактът, че той не я отблъсна, я изпълни с облекчение. — Ужасно съжалявам, че те нараних — прошепна тя.

Съпругът ѝ я погледна и кимна. Кафявите му очи излъчваха дълбока скръб, но не и гняв. После бавно се обърна и пак се взря в огъня.

След малко отново се извърна към нея.

— Не става въпрос за теб и Джейми, нито даже за мен — тихо каза той. — А какво е изгубено и какво е нужно. Става въпрос за онова, Катлийн, което трябваше винаги да съществува.

Дейвид замислено потърка ръце, сякаш за да се стопли.

— Отидох при паметника на Бийтън, за да разбера от следите от онзи ужасен момент какво си открила в Джейми, а не си намирала в мен.

— Недей, Дейвид. Не е...

— Тогава осъзнах, че отговорът не е сред останките от онази страшна нощ. — Той поклати глава. — Отговорът е тук. Между нас. — Дейвид я хвана за ръцете и я притегли към себе си. — Обичам те, Катлийн. Обичам те от мига, в който за пръв път те видях да пресичаш кампуса. — Усмихна се тъжно. — Носеше бял пуловер и слънцето блестеше в косата ти... Приличаше на... ангел. — Обхвана лицето ѝ в шепи. — Ти няма за какво да съжаляваш. За разлика от мен.

Катлийн поклати глава.

— Напротив, по дяволите! Дейвид...

— Аз пропуснах... — Той потръпна, сякаш този факт му причиняваше физическа болка. — Или избягвах всички онези възможности да разпалвам страстта, която винаги е тлеела в теб. Държах те на разстояние. Държах и двамата ни на разстояние. — Очите му се напълниха със сълзи. — Може би защото така и не можах да ти дам бебе. Знам, че повече от всичко на света искаше дете, но не можах...

— О, Дейвид, моля те, недей!

Съпругът ѝ избърса една сълза от окото си, прокашля се и нежно я целуна по бузата. После се изправи и повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

— Джейми е мъртъв, Катлийн — прошепна той. — И знаеш ли, завиждам му на това копеле.

Взе шлифера си и тръгна към вратата, но спря и се обърна.

— Уговорих се с един рибар да ме закара на Мъл. Ще взема ферибота за Оубън и оттам ще замина за Лондон.

И се усмихна — по-скоро мимика, отколкото чувство.

— Този път наистина заминавам. Ще отседна в „Ройъл Кингстън“, ако имаш нужда от мен.

Дълго се взира в нея, после излезе и тихо затвори вратата.

Катлийн остана за момент неподвижна, но сякаш времето прескочи напред и изведнъж тя осъзна, че тича по калдъръмената алея под дъжда.

— Дейвид — промълви археоложката, когато го настигна в началото на кея. — Случиха се невероятно много неща, объркана съм. Трябва ми време. — Думите ѝ се извисиха над вятъра. — Аз все още те обичам.

Той плъзна показалец по мократа ѝ буза.

— Минаха толкова години, а трябваше Джейми да умре, за да ме накара да проумея нещата... да видя нас с теб такива, каквито сме наистина. Животът ми без теб е лишен от смисъл. Имам нужда от тебе, Катлийн. Ще направя всичко, за да те върна при себе си. — Дейвид се наведе, леко я целуна, продължи до края на кея и се качи на очакващата го лодка.

Старият рибар запали извънбордовия двигател и плоскодънната лодка запори бялата пяна на вълните. Започваше поредната океанска буря. Когато стигнаха до средата на залива. Дейвид се обърна, махна ѝ за довиждане и изчезна в дъжда.

51.

Последно плаване към Йона... Катлийн се наведе над парапета на ферибота и впери очи в пенливата диря на кораба, после се обърна срещу студения западен вятър.

Както винаги, островът сякаш се движеше. Изящни лимоненожълти снопове слънчеви лъчи огряха хълма Дун И, после обагриха в топазено ливадата под него. Тя на свой ред потъна в сянката на приближаващата се буря и слънцето посребри хълмистата пустош.

Въпреки променливата светлина, бързо носещите се облаци и високите вълни, които оставяха впечатлението за постоянно движение, Йона продължаваше да е здраво закотвен в миналото. Преди хиляда и четиристотин години св. Колумба построил своя манастир на скалистите склонове. Войни и шотландски танове пренасяли на Свещения остров телата на мъртвите си вождове и крале и ги погребвали в древното гробище Религ Одран. А днес... Катлийн преглътна буцата в гърлото си и избърса една сълза от окото си. Днес нейният Джейми също щеше да бъде погребан на Йона — при поетите — войни и кралете.

Тя отправи поглед към кълбящите се на запад облаци и прошепна:

— Прочетох последното предсказание, Джейми. Монахът пише, че ще се случи след сто осемдесет и две години. Сто осемдесет и две...

Впери очи в тъмните гънки на облаците още по-напрегнато.

— Ние просто сме предопределени да...

— Ето я пак, Ема, сама си мърмори.

Катлийн се обърна и само след секунда страхът и мъката в сърцето ѝ вече бяха изчезнали. Ужасно се радваше да види Том. Не беше съзнавала колко много ѝ липсва, докато не видя Ема да му помага да слезе от вана на паркинга във Финъфорт.

— Не знам какво щях да правя без твоите остроумия — усмихна му се тя.

О'Брайън избута инвалидната си количка до нея.

— Остроумия ли? Остроумия?! — Той поклати глава.

— Нещастна, тънеща в невежество жено, нито капчица ум ли нямаш, че не познаваш такива съвършени бисери на мъдростта? Трябва да четеш повечко.

Катлийн се засмя, почти забравила мъката си. После Ема постави ръка на рамото на Том и археоложката отново изпита вече познатата тъпа болка на празното място, където по-рано беше сърцето ѝ.

И все пак двамата бяха прелестна двойка. Радваше се за своя най-добър приятел, но... Видя как О'Брайън нежно целува дланта на Ема. Сърцето ѝ се късаше, когато се намираше в близост до току-що влюбени... Тя прехапа устна. Наистина се измъчваше.

Катлийн запримигва, за да прогони сълзите, прокашля се и каза:

— Томи, какви ги вършиш, по дяволите? Трябва да си в болницата и да не мърдаш от леглото! — Намръщи се и размаха показалец. — Винаги съм знаела, че си малко смахнат, но да се вдигнеш и да дойдеш чак тук?!

— Уф, недей сега да ни разваляш удоволствието от срещата с това мърморене — отвърна той и вдигна ципа на якето си. — И като си помисля, че се канех да ти благодаря заедо ни посрещна във Финьфорт! — О'Брайън сърдито скръсти ръце. — Май няма да го направя.

— Кат, и аз му се карах, и докторите го убеждаваха, но не ни послуша — включи се Ема. — Щом чу за погребението на Джейми, край. Заяви, че ще дойде, и толкова.

Том погледна геоложката с престорен гняв.

— Карала ми се била тя... о, да, това е точната дума.

Катлийн се наведе и го целуна по челото. Той ѝ действаше невероятно ободряващо.

— Идиот такъв — усмихна му се тя и го прегърна. — Идването ти означава много за мен. В момента ужасно се нуждая от твоето присъствие. Но ти го знаеш, нали?

О'Брайън нежно я погали по бузата.

— Разбира се, че го знам. — Ухили се. — Един за двама...

Катлийн също се усмихна.

— И двама за един.

Опита се да удължи този момент, да задържи усмивката си, но скоро усети, че лицето ѝ помръква. Видя го в тъжните очи на Том,

когато двигателят на ферибота забоботи малко по-тихо и корабът опря нос в кея на Йона. В същия миг небето обгърна острова в мрачните сенки на бурята и задуха още по-студен вятър.

Когато спуснаха рампата, Катлийн избърса очи с опакото на ръкавицата си и погледна О'Брайън и Ема.

— Време е да се сбогуваме с един добър приятел и неговия баща. Докато вървяха по кея, Том се обърна към геоложката.

— Чакай малко, миличка. — Ема спря и О'Брайън вдигна поглед от количката си към Катлийн. — Трябва да поговорим с теб за нещо.

Катлийн знаеше за какво.

— Какво стана с книгата, Кат?

Тя пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Така и не я намериха.

За пръв и единствен път си позволяваше да излъже своя най-добър приятел.

Той повдигна вежди, сви устни и леко наклони глава.

— Според теб какво се е случило с нея? — попита Ема.

— Нямам представа — отвърна Катлийн, като се опитваше да не гледа Том. — Онзи побъркан все твърдеше, че е у нас. Когато му казахме, че не е, направо обезумя.

— Защо си е мислил, че е у вас? — О'Брайън не откъсваше очи от нея.

— Просто беше луд, Том!

Той дълго се взира в лицето ѝ и накрая кимна.

— Е, уместно загадъчен край за една извънредно загадъчна книга.

Катлийн се съмняваше, че ѝ е повярвал, но не можеше да му признае истината. Поне засега. Откакто бе прочела последното предсказание, плановете ѝ за книгата на монаха се бяха променили. Планове, с които О'Брайън можеше и да не се съгласи. А нямаше нито време, нито сили да спори с него.

Извървяха останалата част от кея в мълчание. Когато слязоха на калдъръмената улица, към тях се приближи дребен мъж с тънки мустачки. В черната му коса изпъкваше сребрист кичур.

— Извинете... Доктор Филипс?

Говореше с италиански акцент.

— Да? — Тя спря и се обърна към него. — Аз съм доктор Филипс.

— Може ли да поговорим?

Ема също спря. Кой знае защо, появата на непознатия накара Катлийн да се зарадва, че приятелите ѝ са с нея.

— Кой е този, Кат? — попита О'Брайън и изгледа мъжа с подозрение.

Тя леко сви рамене и попита непознатия за името му.

— Името ми няма значение. — Той махна с ръка. — Но е важно да поговорим, доктор Филипс. — Отвърна спокойно на ледения поглед на археолога. — Отнася се за нещо много лично.

Катлийн се поколеба, после го огледа.

Носеше идеално ушит черен костюм с жилетка и пъстра вратовръзка — явно целеше да прави впечатление с вида си. Драматично наметнатото на раменете му жълто-кафяво палто само потвърждаваше преценката ѝ, а златните пръстени с диаманти, които блестяха на двете чу кутрета, я доказваха окончателно. Когато непознатият застана до нея, Катлийн видя, че са еднакви на ръст.

— Знам, че сте тук по тъжен повод — продължи той и пълните му устни се извиха в хладна усмивка. — Обещавам да не ви отнема много време.

Катлийн се обърна към Ема и Том.

— Идвам след малко.

— Сигурна ли си? — попита О'Брайън, като не преставаше да наблюдава непознатия.

— Успокой се, Томи. Вървете, ще ви настигна.

Том кимна и Ема забута количката му по уличката.

Мъжът си сложи печалната маска на погребален агент.

— Жалко за господин Камерън. Какво казвахте вие американците? — Той повдигна показалец. — А, да, „само добрите умират млади“.

— Какво искате?

Черните му очи проблеснаха като късчета обсидиан и мъжът се приближи още повече.

— Къде е книгата, доктор Филипс?

— Знаете ли причината, поради която Ватиканът толкова много се интересува от тази книга? — попита тя.

Изненадата се появи и изчезна от лицето му само за миг, ала потвърди подозренията ѝ.

— Нямам никакви връзки с Ватикана, доктор Филипс — отвърна той. — Не знам защо си мислите така.

Стоеше толкова близо до нея, че я лъхна сладкият дъх на одеколона му.

— Вижте сега — каза мъжът и лицето му се напрегна. — Някои могъщи сили няма да се спрат пред нищо, за да получат тази книга. — Пак ѝ отпрати ледена усмивка и прибави: — Ако съдействате за нейното връщане обаче, ще се погрижа вашата катедра да получи щедро дарение. Вие също ще бъдете възнаградена.

— А ако откажа?

Непознатият се обърна към залива, като придържаше наметнатото на раменете си палто за яката, за да не го отвее силният вятър.

— Вашият отказ несъмнено ще предизвика гнева на човека, за когото работя. — Рязко се извъртя и я прониза с поглед. — А неговият гняв понякога не знае граници.

Катлийн се огледа. Наоколо нямаше жива душа, освен двама рибари, които насочваха лодките си към средата на залива.

Тя уви по плътно на шията си шала на Джейми с червено-черното каре на рода Камерън — подарък от Кенет.

— Беше ми интересно да си поговорим — погледна си часовника, — но вече трябва да тръгвам.

Пронизващите му очи проблеснаха.

— Защо просто не ми кажете къде е книгата, доктор Филипс?

— Не знам.

— Лъжете.

— Нима?

— Да. И играете опасна и глупава игра.

Тя продължи да го гледа още няколко секунди и отвърна:

— Църквата иска да я скрие по понятни причини. Нали така?

— За какво говорите?

— А, ясно. Вие сте обикновен изпълнител. — Катлийн поклати глава. — Трябваше да се сетя.

Изведнъж непознатият я сграбчи за ръката.

— Писна ми от лъжите ви!

Дръпна я към себе си. Горещият му дъх вонеше на бекон.

— Там, откъдето идвам, жено, щяхме да ви отрежем езиците и на двамата и да ги хвърлим на кучетата.

Разкъсващата мъка от загубата на Джейми. Страшната болка, която бе причинила на Дейвид. Ужасът, който беше преживяла, и пълното ѝ изтощение... Всичко това възпламени светкавично растящо огнено кълбо от нажежен до бяло гняв. И когато достигна апогея си, гневът се взриви.

Катлийн нададе животински рев и с всички сили заби юмрук в диафрагмата на мъжа. Последва свиреп ритник в пиццала му. В мига, в който въздухът напусна дробовете му през зяпналата му уста, мъжът получи съкрушително дясно кроше в лицето.

С изхвъркнали от орбитите очи и окървавени устни, непознатият се олюля и се опита да отстъпи, но тя го настигна и го блъсна силно. И още веднъж. Той се препъна в бордюра на кея и се удари в стълба на една улична лампа. Само това го спаси да не падне във водата.

— Дръж си мръсните ръце далече от мен, гадняр нещастен! — надвика вятъра Катлийн.

Мъжът трескаво се мъчеше да си поеме дъх, като в същото време придържаше палтото на раменете си и разтриваше ритнатия си крак.

— Кучка! — изкрещя той. — Porca puttana^[1]! — Опипа устната си, погледна кръвта, останала по пръста му, после и вратовръзката си.

— Ти... цялата си я омазала с кръв! Това е коприна бе! Маmicата ти...

Все още приведен над пиццала си, мъжът изкуцука заднешком няколко крачки и успя да смъкне палтото от раменете си.

— Vaffancula, zoccola! — запсува на италиански, докато бъркаше в страничния си джоб. — Fregna! Stronza!

Яростно блестящите му черни очи се вторачиха в Катлийн. Задъхан, мъжът закуцука към нея със сгърчено от болка лице. Изведнъж нещо в ръката му отрази сивкавата светлина и след миг тя видя острия връх на нож.

Археоложката заотстъпва и хвърли поглед назад. Ферибота отдавна го нямаше. Зад нея оставаха само още няколко метра до водата.

Той се ухили и оголи лъскавите си бели зъби.

— Veni e mali, 'n cera pari.

Искаше да каже, че лицето ѝ издава мислите ѝ.

— Няма къде да избягаш, а, кучко? — Мъжът се приближи още повече, после спря и присви очи.

— Какво? Да не те втресе от миризмата на смърт? — Гласът му трепереше от ярост. — Защо си пъхаш ръцете...

— Просто предпочитам огнестрелното пред хладното оръжие!

Непознатият се вцепени и беззвучно отвори и затвори уста, зяпнал револвера в ръката ѝ.

Както я беше учил баща ѝ. Катлийн изпъна ръка и се прицели с револвера на Джейми — още един подарък.

— Хвърли ножа във водата!

Той моментално се подчини.

— Не ми се ще да те застрелям, обаче ми писна. Затова си затвори устата и ме слушай внимателно.

Направи две крачки към него и той заотстъпва, без да откъсва очи от револвера.

— Предай на човека, за когото работиш — тя замахна с оръжието, — че ако се случи нещо с мен или с някой мой близък, катастрофа, удавяне... — Посочи с показалец към небето. — Ако ни удари гръм, гарантирам ти, че книгата ще бъде прочетена пред света!

— Значи е у тебе!

Тя се усмихна и бавно разлюля револвера наляво-надясно.

Онзи вдигна палтото и го наметна на раменете си.

— Не знаеш с какви сили си играеш.

— А ти не ме познаваш! — Катлийн посочи към отсрещния бряг на залива. — Какво си мислиш, че правих във Финъфорт тази сутрин? Че просто посрещах приятелите си ли?

Мъжът свъси вежди.

— За какво говориш?

— Цяла нощ сканирах онази проклета книга и подробно обясних за какво става дума в нея. Качих всичко на дискове и ги пратих с инструкции по специален куриер до свои доверени колеги из целите Съединени щати.

Той се ухили подигравателно.

— И с какво ще ти помогне това?

— Разговарях по телефона с неколцина близки приятели и им дадох паролата за файловете. Ще очакват веднъж седмично да им се

обаждам, за да потвърдя, че съм добре.

— А ако не им се обадиш? — Черните му очи проблеснаха.

— Ще изчакат три часа и ще съобщят паролата на колегите ми, които от своя страна ще отворят пидиефите, записани на дисковете. Ще разпечатат книгата и ще я пратят до „Ню Йорк Таймс“, Си Ен Ен, „Уошингтън Поуст“, Ем Ес Ен Би Си и Фокс Нюз. Заедно с обяснението и списък на преводачите от хиберно-латински.

Мъжът я зяпна и се вкамени.

— Блъфираш — изсумтя накрая.

— Нима? — Катлийн вирна предизвикателно брадичка. — Ами провери тогава, и книгата ще стане водещ репортаж по всички телевизии и вестници в целия свят. — Бяха й омръзнали преструвките му с неговия тайнствен работодател. — И после можеш да обясниш на папата как така светът изведнъж е разкрил малката тайна, която Ватиканът крие от над хиляда години. — След кратка пауза продължи: — Виж сега, както и да ти е името, всички тези взаимни заплахи всъщност нямат никакво значение.

— Какво искаш да кажеш?

Тя още го държеше на мушка, но малко поотпусна ръката си.

— Съобщи на папата, че съм прочела книгата и никъде в нея дори не се намеква, че съдържанието ѝ някой ден ще стане обществено достояние. В нея е предсказано само откриването ѝ — защо да не пише също, че всички ще научат за нея?

Мъжът я погледна все едно се е побъркала.

— Какво?! За какво говориш...

— Каквото и да предсказва тази книга, със сигурност щяхме да видим нейния отпечатък върху бъдещето — поясни Катлийн. — А аз не видях такова нещо. Не го видях, защото книгата и нейното съдържание завинаги ще останат тайна.

Той разтърси глава, сякаш се опитваше да я проясни.

— Какво е щяла да предскаже самата книга?...

— Просто предай на папата каквото ти казах. Той ще разбере.

Въздъхна и прибави:

— И аз съм католичка. И също като Ватикана не искам книгата да стане публично достояние. Стига да ме оставят на мира, никой няма да научи за нея.

Известно време мъжът я гледаше втренчено, после отново разтегли устни в студена усмивка.

— Li fimmini hannu li vudedda pirciati^[2].

— Е, аз пък мога да пазя тайна.

Той я зяпна, смаян, че знае италиански.

— Нещата може да не свършат дотук — накрая заяви мъжът и се уви по-плътно в палтото си. — Човекът, за когото работя... — Той сви рамене. — Добре де, папата! Папата, porca Madonna^[3]! Той страшно ще се разочарова от отказа ти да ни окажеш съдействие. Неговите възможности...

— Стигат отвъд гроба, така ли? — Все още насочила револвера напред, Катлийн направи крачка към него, развеселена от припряното му отстъпление. — Добре, чуй какво ще ти кажа тогава, дребосъко. Едно от предсказанията, които преведох, се отнася за идния двайсет и първи януари, деня на света Агнеса. Само след няколко месеца.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Предай на папата, че не е зле да се помири с Бог преди тази дата.

— Какво?!

Катлийн прехвърли револвера в лявата си ръка, бръкна в джоба на дънките си и извади един лист.

— Предупредиха ме тези дни да очаквам посещение от Ватикана, затова реших да нося това предсказание със себе си. Слушай внимателно.

— „След хиляда и двеста лета, сред лед, сняг и зимни мъгли, в главата на светия отец папа Инокентий Четиринайсети кръв ще потече там, где кръв не бива да има. В деня на света Агнеса ще почине той и на Светия престол папа Йоан Двайсет и четвърти ще се възкачи“.

— Сега пък самия папа ли заплашваш?!

— Това е написано от монах, който е живял на този остров през осемстотин и шеста година.

— Искаш да кажеш, че идния януари папата ще умре от удар, така ли?

Тя се усмихна.

— Спомни си вашата сицилианска поговорка: *Contra lu Celu nun vali difisa* — Не можеш да се защитиш от гнева Божи.

— Ти си побъркана богохулна курва! — Мъжът разтърси юмрук.
— Сетила си се откъде идвам, значи знаеш по колко опасен път вървиш. Би трябвало да...

— Просто предай на папата каквото ти казах. И запомни: само да се опитате да ми направите нещо, светът ще научи за книгата. Съмнявам се, че това ще се хареса особено на понтифика или неговия наследник.

Погледна си часовника и каза по-спокойно:

— Вече наистина трябва да тръгвам. — Посочи с револвера към края на кея. — Застани там, ако обичаш.

— По дяволите, кучко, какво...

— Не се ебавай с мен. — Археоложката вдигна ударника.

Презрителната маска незабавно падна от лицето на сицилианеца, той кимна и закуцука. Когато стигна до ръба, се обърна към нея.

— Наистина ли ще ме застреляш?

— Не, само ще те поизкъпя.

Той се ококори ужасено.

— Не, почакай, аз...

Катлийн наведе револвера, стреля и проби дупка в дъските точно пред краката му.

Сицилианецът отскочи назад и се олюля на самия ръб на кея, като размахваше ръце и се опитваше да запази равновесие, но не успя. Разнесе се силен плясък, последван от плюене, кашляне и крясъци.

Тя само сви рамене, пхна любимия револвер на Джейми в джоба си, слезе от кея и продължи към калдъръмената алея, известна като Сраид нам Марбу — Улицата на мъртвите.

И изведнъж се закова на място. Намираше се пред развалините на древния манастир, където Джейми я беше прегърнал за пръв път. В очите ѝ бликнаха сълзи и в гърлото ѝ отново заседна буца.

— Винаги ще те обичам, Джейми Камерън — промълви тя.

Сякаш в отговор, вятърът застана из зеещите прозорци и разроши косата ѝ. И както бе правил Джейми, тя прибра един кичур зад ухото си... и още по-силна болка прободеше сърцето ѝ.

Придружен от тътена на приближаващата се буря, до нея се донесе писък на гайди, свирещи „Каква благодат“. Погребението започваше.

Катлийн дълбоко си пое дъх и избърса сълзите си, погледна още веднъж към руините и се затича към древното гробище Религ Одран.

Там, при другите поети — войни в свещената земя на Йона, тя щеше да положи тленните останки на мъжа, когото обичаше най-много в живота си.

[1] Мръсна курва (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Жените не могат да пазят тайна (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Италианска богохулна ругатня. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Единствено шибачтата прозореца на ресторанта суграшица нарушаваше тишината. Катлийн откъсна очи от пламтящия огън и погледна навън към старите дъбове, които се издигаха край каменната стена.

Викингите вярвали, спомни си тя, че чукът на Тор е направен от дъб, а според друидите в могъщите дъбови клони вибрирала енергията на боговете. Келтите смятали, че дъбът притежава способността да помага...

Вторачена в тъмните клони, Катлийн треперливо си пое дъх. Келтите смятали, че дъбът помага при безплодие.

Погледна чашата уиски, отмести я настрани и продължи да наблюдава люлеещите се от бурята клони. В следващия миг видя как вихърът понася към сивото небе последните листа, лъскави и черни от дъжда. Заприличаха ѝ на ято гарвани.

Стана ѝ студено. Тя доближи стола си към огъня и погледна Том, който седеше на масата срещу нея.

Тримата с Ема, която се беше качила в стаята си, бяха единствените гости в „Сейнтс Ландинг“. Последните преподаватели и студенти вече бяха напуснали Йона. Джон Майкълсън бе заминал за Единбургския университет, където щеше да чете публична лекция, но в края на седмицата щеше да се върне с неколцина свои докторанти и да организира опаковането на останалия им багаж.

От известно време двамата с Том мълчаливо седяха край камината, всеки потънал в собствените си мисли.

Накрая О'Брайън наруши тишината.

— Няма ли да го допиеш? — И посочи все още пълната ѝ чаша. — „Макалан“, осемнайсет годишно. Реших, че това великолепно уиски е подходящо за деня, в който погребяхме такъв прекрасен човек.

Том вдигна чашата си.

— За Джейми Камерън, човек на храбростта и духа! — Отпи голяма глътка и тресна чашата на масата. — Божествен нектар!

— За Джейми — почти прошепна тя, близна съвсем мъничко и тихо остави чашата си.

О'Брайън я погледна учудено.

— Да не си станала въздържателка след всичко това?

Катлийн сви рамене и отново се вторачи в прозореца.

— Кат, преди да откраднат кодекса на Броихан, аз преведох част от текста — каза той. — В цялата суматоха нямахме възможност да поговорим за това, но сега...

— Том, аз те излъгах за книгата. Тъй де, за това, че е изчезнала.

— Катлийн посегна през масата и стисна ръката му. — С Джейми успяхме да я върнем.

О'Брайън като че ли изобщо не се изненада.

— Къде е сега?

— Долу в сейфа.

Той си отдръпна ръката, пресуши чашата си и се втрени в огъня.

— Защо, Кат? Защо излъга най-добрия си приятел?

— Погледни ме. Том.

О'Брайън се обърна и впери очи в нея. На устните му играеше странна усмивка и той едва забележимо кимаше — явно веднага се беше досетил.

Тя се наведе напред.

— Вярвам ти повече, отколкото на всеки друг. Знаеш го.

— Тогава защо ме излъга, по дяволите?

— Защото трябваше да направя нещо... нещо с книгата. Не бях сигурна, че ще се съгласиш с това, което смятах за нужно...

— Нали не се каниш да я унищожиш?

— Ех, да беше толкова лесно!

— Има ли нещо общо с онзи тип, който сутринта те пресрещна на кея? Кой е той, между другото?

— Лош човек — отвърна Катлийн. — Пратен от Ватикана. Струва ми се, че е от мафията. Можеш ли да повярваш?

— Мога, естествено — въздъхна Том. — Защото са ужасени от предсказанието за две хиляди петдесет и шеста. Ужасени и отчаяни.

— Предсказанието за Христос. Значи си го прочел.

— Това беше последният откъс, който успях да преведа, преди да ме ранят. Но да се върнем към онзи на кея. Къде е сега той?

— Реши да поплува.

О'Брайън се поизправи на стола си.

— Блъснала си го във водата?!

Катлийн сви рамене.

— Нещо такова.

Тя пак погледна през прозореца. Щеше да помоли баща си да я свърже с кардинал Фицсимънс, бостънския архиепископ. Бяха стари приятели и чрез него Катлийн щеше да установи пряка връзка с Ватикана. Щеше да съобщи на папата онова, което се беше опитала да каже на сицилианеца. Ако понтификът научеше какви мерки е взела, за да се защити, и го чуеше лично от нея, Църквата със сигурност щеше да я остави на мира. Имаха ли друг избор?

— Джейми беше прав — без да откъсва очи от дъбовете, продължи Катлийн. — Тази книга може би наистина е нашият билет...

— За едно безопасно бъдеще ли?

— Да — промълви тя. — За едно безопасно бъдеще. — След като известно време продължи да се взира в люшканите от бурята грамадни дървета, археоложката отново се обърна към своя приятел. — Не си чел последното предсказание на Броихан, нали?

— Не, само до две хиляди петдесет и шеста.

— Аз го прочетох — каза тя и долови умора... а може би и страх в собствения си глас.

— И? Какво гласи то?

Катлийн се наведе към него и каза тихо:

— Това неслучайно е последното предсказание на Броихан.

— Заради викингите, нали? Те са ги нападнали и...

Катлийн поклати глава.

О'Брайън пребледня.

— Тогава?

Катлийн бръкна в чантата си и извади малък бележник.

— Това е преводът ми. Искаш ли да го чуеш?

Том ѝ вдигна показалец, за да почака. Допи нейното уиски и подвикна на сервитьорката:

— Още два макалана, ако обичате.

Катлийн го докосна по ръката.

— Аз не искам повече, Том.

— Изобщо не поръчвам за теб. — О'Брайън отново се обърна към сервитьорката. — И нека са големи, скъпа. Имам чувството, че ми предстои да чуя нещо апокалиптично.

Катлийн кимна.

— Нямаш си представа колко си прав.

Сервитьорката донесе двете чаши и Том изпи първата на екс. После погледна приятелката си и каза:

— Добре, готов съм. Давай.

Катлийн извъртя бележника към светлината на огъня и дълбоко си пое дъх.

— „Хиляда триста осемдесет и едно лета, след като перото на тоз монах пергаментата докосва, през месеца, когато се агнят овцете, не ще проговори веч устата човешка. Ще помръкнат очите ни и жива душа не ще остане. Ще загине нашият свят от съзвездието, що някой ден Колъмкиле ще назоват, Ноев гълъб. Ще падне крилото му, голямо колкото северния остров, що е три хиляди и седемстотин хайда голям, огнен ужас смъртен удар ще нанесе на аварската земя в планината, где река Алута извира, и няма веч слово човешко да се чуе, ни глад, ни война да ни мори, понеже не ще има веч люде. През дверите небесни Пастирът и паството Негово трябва да минат и ще посрещне всички Бог, каквато и вяра те да изповядват“.

Затвори бележника и го пъкна в чантата си. В пустия ресторант се чуваше само съскането на горящия торф и воят на вятъра навън.

Накрая Том наруши мълчанието.

— Астероид?...

— Може би комета.

— Северен остров, голям три хиляди и седемстотин хайда?

Катлийн посочи старинната карта на Шотландия, която висеше над камината.

— Той говори за Скай. Вторият по големина остров в Хебридите. Староанглийската мярка за площ хайде четиристотин осемдесет и пет декара. Площта на Скай е хиляда осемстотин и тринайсет квадратни километра. Получава се същата цифра, каквато дава Броихан — три хиляди и седемстотин. Трябва да е Скай.

— Скай е дълъг над деветдесет и пет километра! — О'Брайън се облещи. — И на места е широк трийсет.

— Според мен това със сигурност може да се определи като унищожителна катастрофа. — Катлийн се отпусна назад и скръсти ръце. — Ти как смяташ?

Том избърса челото си с ръка.

— Господи, това небесно тяло трябва да е осем пъти по-голямо от астероида, който е унищожил динозаврите.

Катлийн само въздъхна и се загледа в огъня.

— А „месеца, когато се агнят овцете“? — попита той. — Февруари ли е?

— Да. Келтите наричали този празник Имболк.

— А съзвездието Колъмкиле? Староирландското име на Колумба, нали?

— Странно, монах, който е живял в манастира на свети Колумба, предсказва, че астероид от небесния район, носещ името на светеца, съзвездието Гълъб, ще унищожат земята. — Катлийн поклати глава. — Направо не е за вярване.

— Аварската земя трябва да е Източна Европа, нали така? — попита О'Брайън. — А река Алута?

— Съвременното ѝ име е Олт и тече през Румъния — без да откъсва очи от танцуващите около разжарените късове торф пламъци, отвърна археоложката. Обърна се и го погледна. — Бъдещата Кота нула.

— Ами ако монахът е написал само какво би могло да се случи? — Том се вторачи в камината. Изглеждаше наистина уплашен. — Или Броихан всъщност е виждал неизбежното бъдеще? — попита напрегнато. — И съдбата ни наистина е описана точно в тази проклета книга? Нали всички предсказания от осемстотин и шеста година насам са верни!

Катлийн се усмихна.

— Но кодексът е лежал под земята през цялото това време, Том. Сега излезе на бял свят и не забелязах никъде в него да пише да не го използваме. Ако ми позволиш да перифразирам Чарлз Дикенс, сигурно „пътищата човешки подсказват какъв може да им бъде краят“^[1], но ако тези пътища се отклонят от... — тя почука по масата, — ще се промени и самият край.

— Да се надяваме — въздъхна О'Брайън и отпи голяма глътка от втората чаша уиски. — Е, какви са плановете ти?

— Утре отлитам за Лондон и ще занеса кодекса в американското посолство. Вече разговарях с посланика и го помолих да се свърже с британския външен министър. Ще се срещна с тях там. Правителствата ни може да направят нещо... да започнат някаква подготовка. Ще знаят какво ни очаква и горе-долу къде ще се случи, имат сто осемдесет и две години...

— Денят на Страшния съд?

Спогледаха се за миг, после Том допи уискито.

— Според теб ще повярват ли, че някакъв монах през девети век наистина е описал точно какво ще се случи в бъдещето? — попита О'Брайън след малко.

— Ще им занеса всичките ни потвърждения и доказателства. Като се имат предвид някои предсказания, например това, че тъкмо ние ще открием книгата... А и предречените от Броихан съвсем скорошни събития... — Катлийн си помисли за смъртта на папа Инокентий идния януари. — Постепенно ще повярват, Томи. Ние също накрая се убедихме.

И двамата потънаха в собствените си мисли. Бяха толкова близки, че последвалото мълчание изобщо не беше неловко.

След няколко минути Катлийн се наведе напред и хвана приятеля си за ръката.

— Извинявай, че те излъгах за изчезването на книгата. Беше ме страх, че няма да се съ согласиш да я предам на американското и британското правителство. Просто още не бях готова... преди погребението на Джейми. Прощаваш ли ми?

— Разбира се. И приемам твоето решение. По дяволите, ти нямаш друг избор. Не можеш да носиш съдбата на света в себе си, за бога!

Тя поклати глава.

— Аз не... Не! Няма да повярвам, че краят на света е предопределен. Да приемем, че произходът на тази книга наистина е божествен. Защо тогава ни беше позволено да я открием, ако всичко е безнадеждно? — Потупа го по ръката. — Не се бой, Томи. Бъдещето е такова, каквото го направим ние.

— В момента не ме вълнува бъдещето. — О'Брайън стисна ръката ѝ. — Повече се безпокоя за теб.

— Защо да се...

— Катлийн Филипс да не докосне осемнайсет годишен макалан?!

Тя не знаеше какво да отговори. Навярно трябваше да му каже, че просто не ѝ се пие, но...

А може би трябваше просто да признае на своя най-скъп приятел...

— Томи, струва ми се, че... Не, убедена съм, че съм бременна.

Той отскочи назад като ударен с юмрук.

— Не казвай на никого, Том. Даже на Ема. Засега.

О'Брайън отвори уста, затвори я и поклати глава. Изтекоха няколко секунди, докато си върне дар слово.

— Но... но нали с Дейвид не можехте...

— Не е от Дейвид, Томи.

Той я изгледа така, като че ли се е побъркала. После попита:

— От Джейми ли е?

Катлийн кимна, измъкна ръката си от неговата и сведе очи.

— Боже мой, Кат, минали са само... Няма как да си сигурна.

— Не мога да го обясня, Том, но го усещам. Просто знам. Пък и нека си го признаем, ти всъщност не си специалист по тези въпроси.

— Кога... Тъй де...

— Бяхме заедно само веднъж. — По бузите ѝ потекоха сълзи. — Но ми се струваше, че сме заедно от паметивека. В онзи прекрасен миг... почувствах... усетих... Обаче си помислих, че съм си въобразила. Нали знаеш, винаги съм мечтала да... — Тя избърса очите си с носната си кърпичка. — Не бях сигурна до погребението на Джейми. Но когато го спуснаха в земята и гайдарят засвири „Целувка нежна“ на Робърт Бърнс, изведнъж осъзнах, че ще имам син от него. Колкото и шантаво да ти звучи, просто го знам.

— Кат, това може да е просто реакция след смъртта на Джейми. Емоционална...

— По дяволите, Том! Никога през живота си не съм била по-сигурна в нещо!

— Добре, Кат, добре. Господи. — О'Брайън се усмихна и нежно избърса сълзата от бузата ѝ. — Ами Дейвид?

Тя впери очи в огъня и прошепна:

— Още го обичам.

— Разбира се, че го обичаш.

Катлийн отново се обърна към своя най-добър приятел.

— Но... но сърцето ми се къса за Джейми. — Тя се опита да преглътне сълзите си. — И нося неговото дете. Боже мой, какво ще правя, Томи? — Скри лицето си в шепи и се разрида. — Обичам Дейвид заради онова, което е било помежду ни. А Джейми... заради онова, което можехме да имаме.

— Трябва ли да угасиш една светлина, за да запалиш друга?

— Моля? — Катлийн го погледна и избърса сълзите си с ръкав, после пак посегна към кърпичката си. — Какво искаше да кажеш?

— Трябва ли да престанеш да обичаш Дейвид, защото обичаш Джейми?

— Не... аз...

— Може би сега ще видиш Катлийн Филипс малко по-ясно на тази двойна светлина. — Том я погледна в очите. — Винаги ще обичаш Джейми. Приеми това и го носи в себе си в бъдещето.

— Катлийн, веднъж ти ми каза, че си готова да се откажеш от всичките си научни степени, от абсолютно всичко, за да станеш майка. — Той се усмихна широко. — Е, миличка, сега е твоят шанс.

— А Дейвид?

— Не знам. Но ти често си ми повтаряла, че Дейвид много иска дете. По дяволите, та нали той настояваше да осиновите!

— Само че това ще е синът на Джейми. Как би могъл да обича...

О'Брайън сви рамене.

— Нямам представа. Обаче бебето ще има едно предимство.

— Какво?

— Баща му е спасил живота на Дейвид. Това означава нещо. Дай шанс на Дейвид, Кат. Той е чудесен човек.

Тя кимна и сведе очи.

О'Брайън подхвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. Погледите им отново се срещнаха.

— И не забравяй, че детето ще има още едно голямо предимство, за да спечели сърцето на Дейвид.

— Какво?

— Ще е наполовина твое.

Катлийн се усмихна и кимна.

— Ще ми се тази книга да предсказваше как ще завърши всичко това.

Том се засмя.

— Ще ти се, естествено.

Тя се изправи, избърса сълзите си с носната кърпичка и я прибра в джоба на жилетката си.

— По-късно пак ще ми потрябва. — Усмихна се през сълзи. — Искаш ли да ти помогна с количката до стълбището?

— Не — категорично поклати глава О'Брайън. — След всичко, което ми изтресе тази вечер... Унищожаваци света астероиди, бебета, тайнството на майчинството... Ще ударя още едно уиски. Или още две. После ще почакам своята прекрасна Ема. — Ухили се. — Която ще благодари на Господ, че може да прибере любимия си пияндурник с инвалидна количка.

Катлийн поклати глава и се усмихна. После се наведе и го целуна по бузата.

— Ти си побъркан, Томи. Какво щях да правя без теб?!

Той махна на бармана, след това вдигна поглед към нея и се ухили още по-широко.

— Цял съм твой, малката.

Катлийн се разсмя и това я накара да се почувства по-добре.

— Ще се видим на вечеря — каза тя. — Сега обаче трябва да направя нещо, което не съм правила от много отдавна. Ще отида до манастира и ще се помоля.

— За бъдещето на света ли?

Археоложката кимна и сложи длан върху корема си.

— И за нашето.

Том я изгледа над очилата си.

— А после?

— После ще се разходя по склоновете на Дун И.

— Но бурята се...

— Всичко ще е наред. — Катлийн с усилие преглътна.

— Няма да съм сама.

Този път със сълзи се напълниха очите на приятеля ѝ.

— Да, няма да си сама.

Барманът донесе уискито и се върна на бара.

— А сега се махай и ме остави да се натряскам на спокойствие — каза О'Брайън.

Тя си облече дъждобрана и тръгна към изхода, но спря и погледна през прозореца. Валеше по-силно и вятърът се усилваше. Катлийн си сложи шотландската барета, уви шала с карето на Камерън на шията си и отвори вратата.

Нахлулият леден океански вихър я отблъсна, но археоложката закопча най-горното копче на дъждобрана и енергично излезе навън.

Докато вървеше през полето към манастира, се вторачи в извисяващия се в далечината Дун И. Над хълма се кълбяха буреносни облаци, дъждът безмилостно брулеше ниските убито сребристи храсталаци. Морето в залива вдигаше тъмнозелени вълни, които се разбиваха в скалистия бряг на Йона с мощни гейзери бяла пяна.

Катлийн пое в гърдите си студения солен въздух и се усмихна.

— Такъв ден щеше да се хареса на баща ти. — Стичащите се от очите ѝ сълзи опариха бузите ѝ. — Сега от него ми остана само ти. — Вятърът поде шепота ѝ. — Обичах го с цялото си сърце. А той ме обичаше толкова много, че ми подари теб.

Стигна до върха на стръмния хълм и погледна към мрачните скали на Рос ъв Мъл на отсрещния бряг на залива. После се обърна и отправи очи към Северния Атлантук, чиито сиви води се сливаха с мъглите и буреносните облаци в далечината. Накрая се втренчи в развалините на манастира и параклиса „Сейнт Годрик“ в подножието на склона.

Сега разбираше какво е имал предвид Джейми в последните им мигове заедно, когато каза, че животът и любовта не са подвластни на времето и винаги се завръщат.

„И тогава...“

Катлийн видя искрящите му сини очи и веселата му усмивка.

„... пак ще ме зърваш.“

И това бъдеще наистина щеше да е прекрасно.

[1] „Коледна песен“, превод Нели Доспевска. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.